

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Skands, Laurids.; Omslagstegning af Kasro
Asisof.

Titel | Title:

Messias : en fantastisk Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : A. G. Frisenettes Forlag, 1918

Fysiske størrelse | Physical extent:

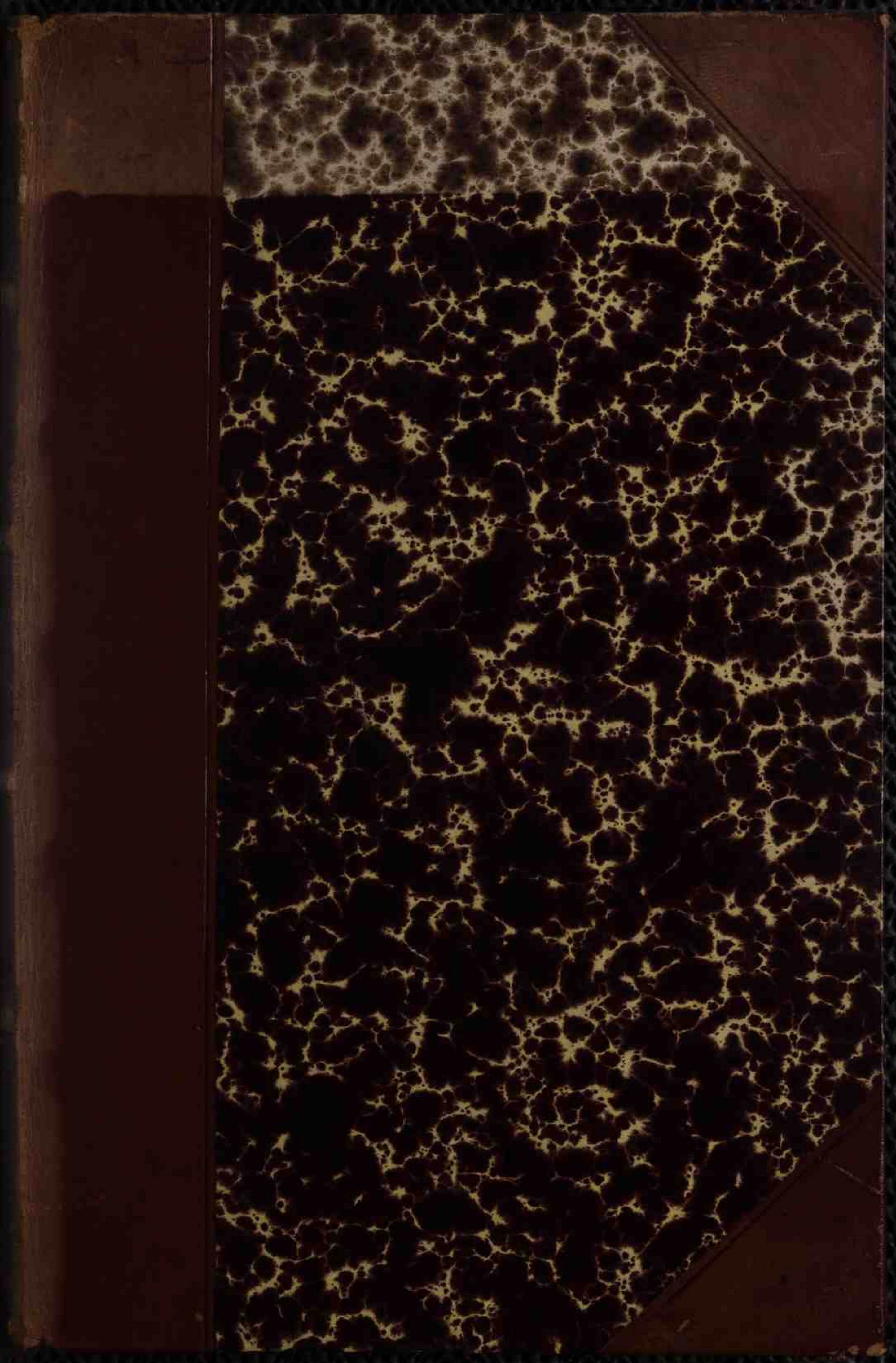
168 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

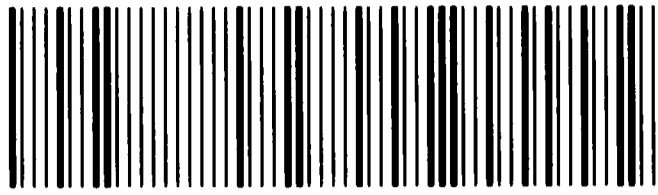
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

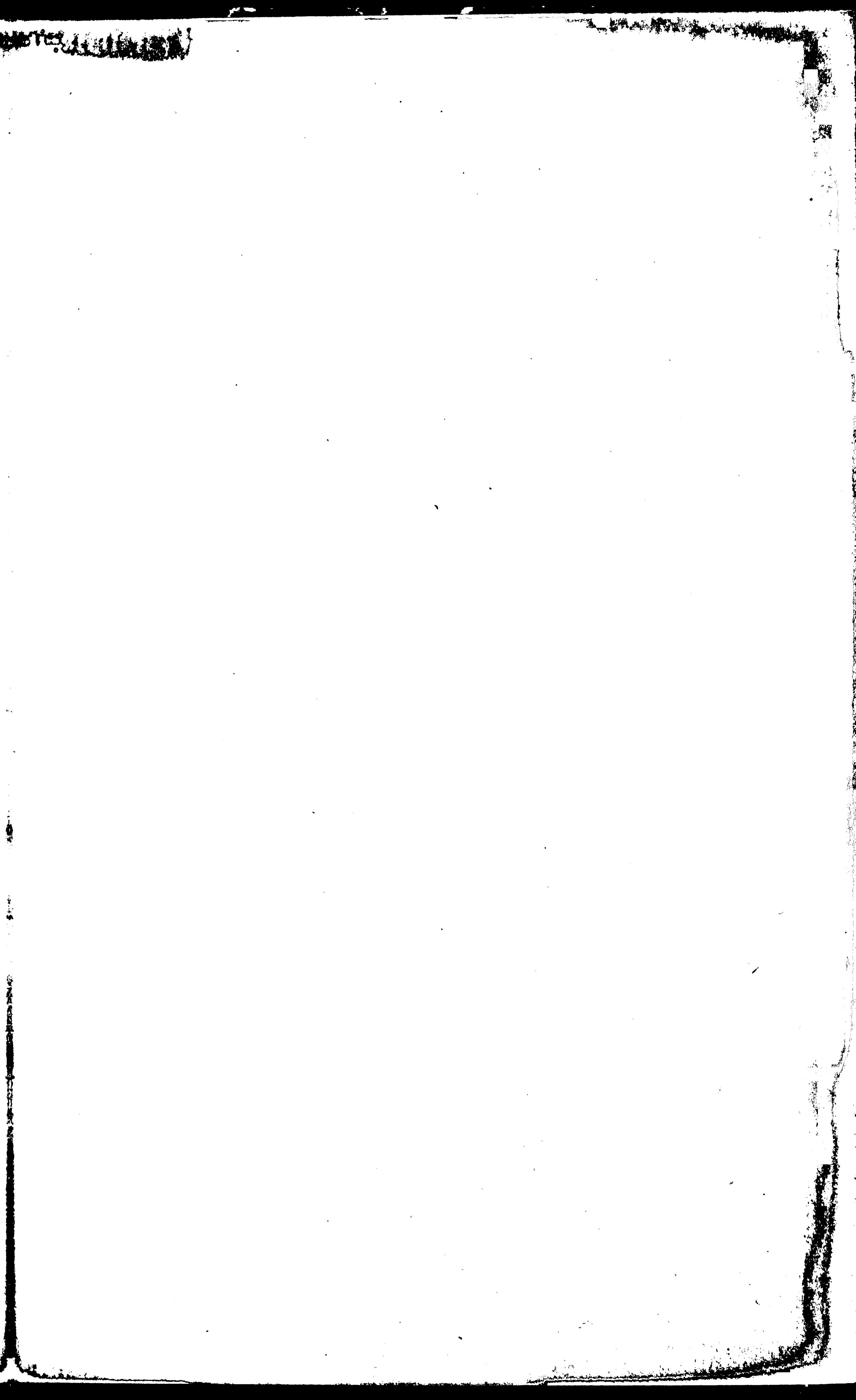
57-268

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023093929

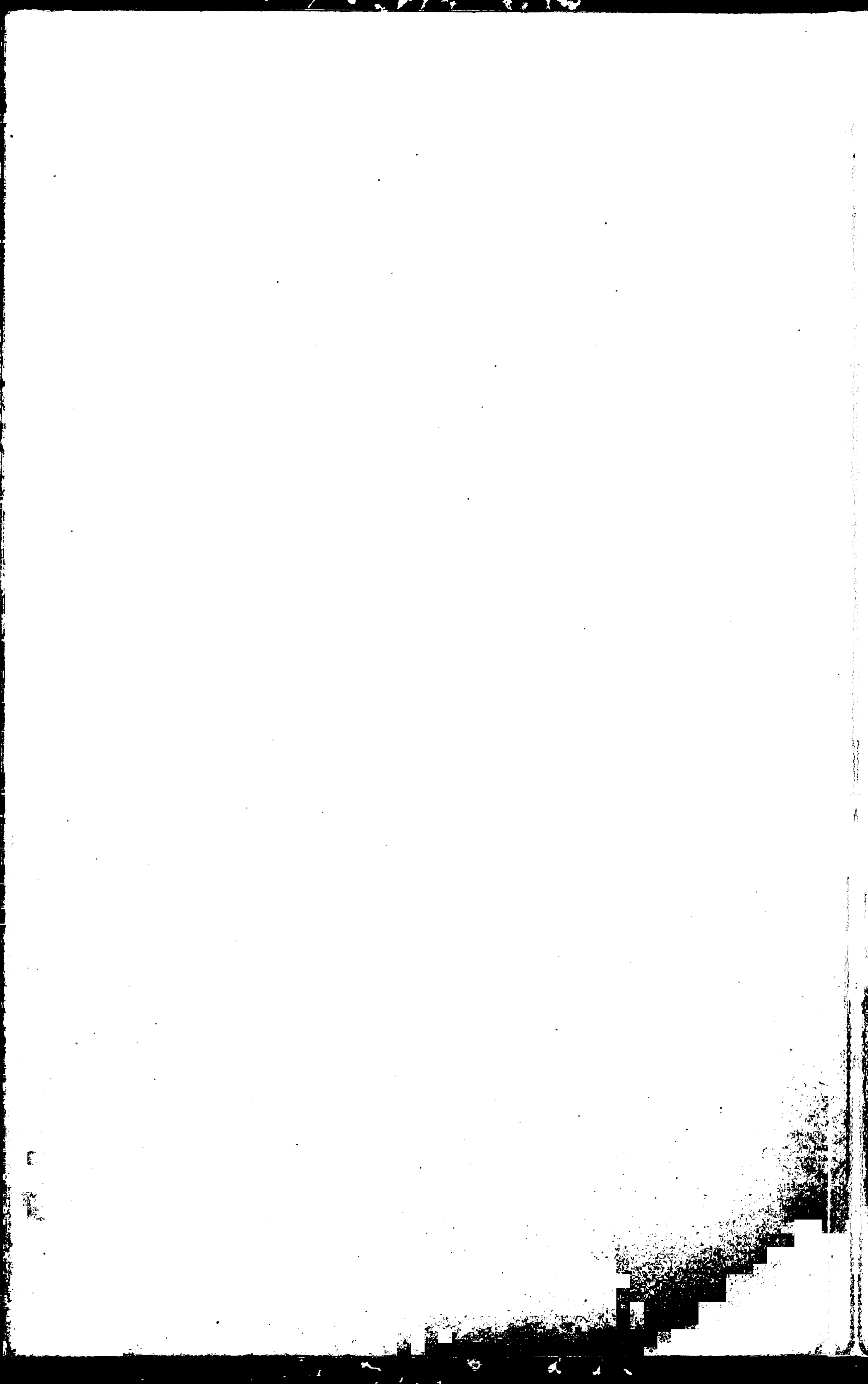

MESSIAS

AF LAURIDS SKANDS

MESSIAS

1919 1549

Tilgnet

ALFRED SIMONSEN

i taknemligt Venskab

OMSLAGSTEGNING AF KASRO ASISOF

MESSIAS

EN FANTASTISK FORTÆLLING

AF

LAURIDS SKANDS

A. G. FRISENETTES FORLAG
KØBENHAVN · MCMXVIII

COPYRIGHT 1918 BY LAURIDS SKANDS

TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (IVAR JANTZEN)

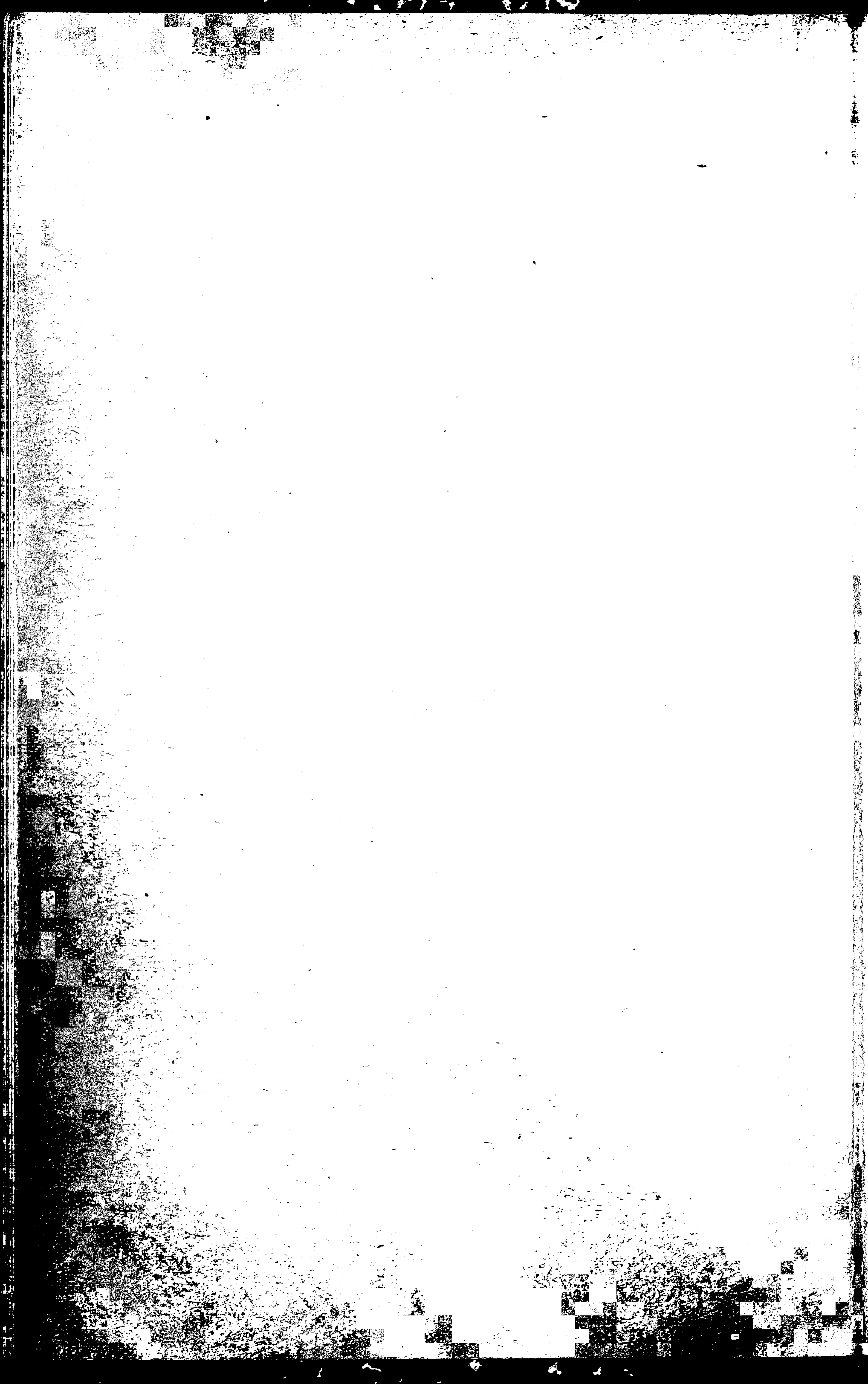
INDHOLD.

FØRSTE DEL.

	Side
1ste Kapitel: Drømmen om den store Jonglør	7
2det » Stefan Maryko's Optegnelser	13
3die » Tronhof Mysteriet	20
4de » Taage	30
5te » Den syngende Stjerne	45
6te » Wladimir Neschelko	53
7de » Messias	64
8de » Journal Nr. 1127	73

ANDEN DEL.

9de Kapitel: En Frokost	86
10de » Det tomme Rum	101
11te » Erkeenglen Gabriel	109
12te » Horpyns Rapporter	119
13de » Baalet	128
14de » Bryllupet i Viklar	146
15de » Bølgen med Dragemanken	157
16de » Det dræbte Evangelium	165

FØRSTE DEL.

Første Kapitel.

Drømmen om den store Jonglør.

JEG ved, at Okkultister vil tage sig min Drøm til Indtægt. Okkultismens mørke Dyrkere vil sikkert finde min mærkelige Drøm om den store Jonglør naturlig. De vil paastaa, at min Underbevidsthed var paavirket af hine uransagelige Straaler, som selv livløse Ting kan slynge fra sig — ud i Æteren, og som kun opfanges af den følsomme, slumrende Hjernes Fibre, for hvilke de er bestemte.

Og Okkultisterne har maaske Ret.

De Papirer, som blev beskrevne i det ensomme Kloster, af den ulykkelige Stefan Maryko, og som blev fundet ved Siden af hans Lig, de har *maaske* paa deres Vej til mig, anmeldt deres Komme paa uforklarlig Maade.

Stefan Marykos martrede Sjæl har maaske talt til min, — i Drømmen hin Nat, da Universets Kloder svirrede og slyngedes hid og did for mine lukkede Øjne, mens jeg vred mig i Mareriddet.

Han, den Døde, har maaske villet forberede mig paa det, der kom, villet paavirke mig, selv om det kun var for en kort Tid, saaledes at jeg, Materialisten, havde Nerverne i Svingning og kunde *jatte* og *tro*, det han vilde, Verden skulde vide, dette hans Evangelium, som det paa sælsom Maade blev min Skæbne at forkynde.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro om sligt, men jeg ved, jo heller ikke, hvad Drøm er, og ingen ved det, saa hvor-

for skulde jeg ikke tro paa okkulte Ting, som paa saa meget andet.

Jeg kan benægte, at jeg tror paa, at mit Liv skal vedblive uendeligt efter min Død, men jeg kan ikke benægte, at Himmelrummet er uendeligt, thi det maa det være, uden at jeg dog fatter, hvorfor det maa være det, og hvad Ordet *uendelig* betyder.

Det forekom mig, at jeg i min Feberdrøm, da jeg saa den store Jonglørs Hænder rage op af Dybet, fattede Uendeligheden, men da jeg vaagnede, forstod jeg intet. Da var jeg blot svimmel og syg, og Hjertets Hamren smertede i mit Bryst.

— — — — —
Jeg var saa underlig angst, da jeg gik til Ro. Jeg havde Feber og Pulsen var meget uregelmæssig. Snart var det som om Hjertet holdt op at slaa, og snart var Slagene krampagtigt hurtige. Svage Hallucinationer afløstes af pludselig Dødsangst. Jeg havde en tydelig Følelse af, at noget Uhyggeligt nærmede sig mig, noget Ondt, som kom, Skridt for Skridt, uafvendeligt. Min Pyjamas var vaad af Sved og min Hovedpude brændte mod min Kind.

Jeg beroligede mig i de enkelte hvilende Øjeblikke med, at jeg havde røget for meget i Løbet af Dagen, og i en saadan Periode faldt jeg i en urolig Søvn.

— — — — —
— — Og saa stod jeg paa et Fjæld i rugende Mørke. Jeg kunde intet se, men jeg vidste, at jeg stod paa et højt, højt Fjæld, og at der foran mig gabede en uendelig Afgrund.

Saa lyste et svagt, svovlgult Skær dybt nede, og en Stemme lød fra Dybets Bund, en rungende Stemme:

— Jeg er Budbringeren. Løgneren.

— Pin dem ikke, hørte jeg en Røst klage højt oppe fra. Stemmen var lysere og mægtigere — og fjernere.

En hæs Latter skogrede fra Dybet.

— Aah, Du den Retfærdigste. Jeg, Løgneren — er Sand-

heden. Du pinte dem med Livet. Jeg gav dem Døden. Hvor er Du?

— Pin dem ikke, lød det atter fra Højderne. — De maa intet mere vide.

Latteren fra Svælget bølgede atter imod mig.

— Øjnene, gav jeg dem Øjnene. Oh, Du den Retfærdigste. Var det mig, Løgneren. Jeg kommer. —

Brandskæret fra Afgrunden blev kraftigere og en stærk Fiben, som fra kæmpemæssige Svingfjer, nærmede sig. Jeg hørte en Susen oppe fra. Det lød som om mægtige Sværme af gigantiske Fugle styrtede sig ned ad i Mulmet mod mig.

Det svovlgule Skær sluktes. Noget varmt, fløjlsblødt — som Flagermusvinger — strejfede mig, jeg følte det mod min Kind og vaklede under et Pres af Luft, hed, svovlet Luft, der sloges mod mig. Den stærke Piben blev til et Brag og døde bort højt oppe.

Langt nede i Dybet tonede en mumlende Nynnen, dybe Mandsstemmer og høje Sopraner. Den voksede og blev til en Salme. Ekkoer skabtes i Fjeldenes Spalter og Huler. Dumpt og fjernt lød det, som Korsang i Katakomber.

Saa sluktes Skæret atter, langsomt, og Sangen rejste sig i et eneste tusindstemmet Skrig, der langsomt døde hen. Den samme Latter, jeg havde hørt i Dybet, skogrede fra Højderne.

— Pin dem ikke, lød det igen, fjernt og mægtigt. — Lad dem ikke se det Forfærdelige, Du Hadet, der lærte dem at se.

— Hadet, rungede det oppe i Mørket. — Da Du gav dem Kærligheden, gav Du dem Hadet. Ha ha. Kærlighed er Had, men Du vidste intet. Du Alvidende.

— Jeg tilgiver evigt.

— Tilgiver de Dig, Du den Retfærdigste. Tilgiver de hinanden.

En stille Hulken lød gennem Tavsheden. Sangen tonede atter fra Dybet, og Skæret voksede.

— Jeg sender Een. Den lyse, mægtige Stemme havde Fortvivlelsens Klang.

— Een til. Ha ha hae. — Kun Een. — Send en Hærskare, Legioner. — De regner med store Tal dernede. Send Legioner, og de vil blive slagne.

— Jeg sender Een, der skal gøre dem — rige — og gode. De sidste Ord i Raabet fra Uendeligheden sitrede, som blev en stærk Bevægelse trængt tilbage.

Sangen fra Dybet steg og sank, som Dønninger paa et dybt Hav.

— Ha ha ha ha—e. — Gør dem rige, og de vil dræbe hinanden af Kærlighed. Afskaf Kvinderne, og de vil dræbe hinanden af Forfængelighed. — Gør dem ens, og de vil dræbe hinanden, fordi de er ens. — Gør dem blinde, — og deres Tunger vil forbande Dig og velsigne mit Navn. — Oh, Du den Retfærdigste. Ha ha ha.

Stemmen kvaltes i en hæs, hostende Latter, der lød som et Dyrs Gøen.

Sangen i Dybet steg til et vaandende jammerfuldt Skrig. Brandskæret voksede, det luede og oplyste det uendelige Mørke. Højt oppe, paa Grænsen af Lys og Mulm, skimtede jeg noget sort og snehvidt, der hvirvlede og skiftede Form. Fjældet skjalv.

— Vig fra mig, drøuede det. Ekkoerne gentog det.

— I det Godes Navn, i mit eget, vig fra mig.

Branden sluktes brat. Alt blev mørkt.

Det susede deroppe, den samme Susen, jeg før havde hørt. Og den steg og blev til en Piben, et Hvin, et Brag, der drog forbi mig. Jeg følte atter den svovlede Varme — og Presset — og Suget i Luften. Jeg droges mod Afgrunden, kastede mig ned, klamrende mig til Klippen. Det sortnede for mig. Jeg følte, at jeg skulde dø en forfærdelig Død. Jeg anede det store Ragnarok. Stilheden, der fulgte, virkede som Stillet, der varsler det store Uvejr. Jeg turde ikke aabne Øjnene. Jeg vilde skrike, men jeg kunde ikke. — Jeg vilde rejse mig, men min Krop var tung som Bly. —

Jeg vilde flygte, flygte fra Svovlet og det rædselsfulde Dyb, de evigt Forbandedes Afgrund, men jeg magtede det ikke. —

Da brød den atter frem, de Fordømtes Sang. Hæst og stacato. Ord jeg ikke fattede, blev stønnede mod mig paa en forvirret Melodi. Jeg aabnede mine smertende Øjne — og saa' *Dybets Hænder* komme til Syne over Afgrundens Rand.

De bevægede sig, Hænderne, i vuggende Takt til Sangen og løftede sig opad med en gruopvækkende Langsomhed. Et vifteformet, vældigt Lys bredte sig fra Dybet opefter. Kloder kom til Syne i det. Kugler, store og smaa, skinrende, lysende og sorte Kugler, der hver var en Verden. — Om nogle var der Ringe af lysende Taager, der glimtede som Diamantstøv, fra andre bølgede der sort, kvælende Røg. Alt var i Bevægelse. Alt drejede sig og svingede om usynlige Akser.

Et myldrende Liv aabenbarede sig i Uendeligheden.

Hænderne løftede sig højere og højere. Jeg saa de grufulde muskuløse Arme til Albuerne. Fingrene spiledes ud og rakte efter Kloderne, greb dem og kastede dem i høje Parabler. De forsvandt i det yderste Mørke og kom atter til Syne — med Haler af Ild efter sig.

Nogle beskrev Hyperbler, de, der var kastede lavt.

Sangen steg i Dybet. —

Latteren drønede, Kuglerne svirrede, blev grebne med døde Kvask, idet Fingrene fattede om dem. Svage, svage Skrig lød i det fjerne, saa svage, at jeg mere anede end hørte dem.

Jeg blev greben af en Gru, jeg ikke formaar at beskrive. Jeg rejste mig og saa' ned i Afgrunden. Dybets Arme forsvandt langt nede i Svælget i brandgule, tætte Taager. Og den svovlede Stank slog imod mig. Sangen, der vældede op gennem Dampene, skiftede Rythme og blev slæbende og anstrengt.

Og samtidigt lød der højt oppe fra, helt udenfor Universet, dæmpet Klang af Klokker. — Malmfulde Toner, der vandt i Styrke, og kom nærmere og nærmere.

Til Slut var de mig saa nær, de usynlige Dommedagsklokker, at jeg følte Slagenes sitrende Bølger imod mig. Jeg strakte Armene opad, det svimlede for mig, — jeg gled, styrtede fremover. Jeg skreg, — og følte Faldets forfærdelige Rislen i min Krop.

— — — Og vaagnede. — —

Min Entréklokke kimedede, idet jeg forvildet slog Øjnene op. Noget tungt faldt ned i min Brevkasse.

Med Sveden drivende ned i mine sviende Øjne tumlede jeg ud i Entréen og fandt en tyk, firkantet Pakke derude. Jeg læste mekanisk mit Navn og Adresse og saa' paa de mange fremmede, overstemplede Frimærker. Jeg saa', at Pakken havde været aabnet og var blevet lukket skødesløst igen. Lakseglet var sprængt, og et nyt med mærkelig Signatur var anbragt i Stedet.

*

*

*

Da jeg aabnede Pakken, fandt jeg øverst et Brev fra en af mine Skolekammerater. Det var meget kort og nærmest skrevet i Telegramstil. Det indeholdt kun nogle faa Linier, som forklarede mig, at de vedlagte Papirer, som Pakken indeholdt, var fundne af min gamle Kammerat, der deltog i Krigen. Øverst oppe i et sønderskudt Kloster, som var erobret og atter tilbageerobret et Utal af Gange, det laa midt i en Zone, et »Ingen-Mands-Land«, om hvilket der havde været flere Maaneders hidsig Kamp — øverst oppe i en Celle, der var indrettet som et Slags Amatør-observatorium, havde han fundet Resterne af et Menneske — og Papirerne, som han sendte mig. Der havde ligget en Seddel, paa hvilken der i fire Sprog var skrevet en indstændig Bøn om, at Finderen afleverede Papirerne til en Literat, som vilde besørge deres Udgivelse. Derfor havde han sendt dem til mig.

— — — — —
Jeg efterkommer, her i denne Bog, den døde Mands Ønske.

Jeg har gennemlæst hans Optegnelser og gengiver dem i en næsten uforandret Form. Hist og her, hvor Begivenhederne har mindre Interesse, har jeg sammentrængt Stoffet, det er, saa at sige, de Ændringer, der er foretaget.

Jeg beder Læseren tro paa, at naar jeg har ladet enkelte, literært set, svage Punkter passere, da er det fordi jeg har været opfyldt af den dybeste Pietetsfølelse under mit Arbejde.

Det rent menneskelige og dybt tragiske i Stefan Marykos store Oplevelse, hans uendelige, stærke, rene og kyske Kærlighed til Urana, der blev Forbryderske — efter Menneskenes blinde, haarde Love, for at frelse sin Fader fra Tundraernes langsomme Mord, — det overgiver jeg herved til Efterverdenen.

Skulde Stefan Marykos Haab gaa i Opfyldelse, skulde det hænde, at et Geni af Jules Giffards Art, gennem de spredte Oplysninger, der i Bogen gives om *Messias'* Opfindelse, kunde bringes paa Sporet, da har Stefan Maryko ikke levet forgæves.

Andet Kapitel.

Stefan Maryko's Optegnelser.

Jeg er ikke Maler mere. Jeg var det en Gang. En talentløs Maler var jeg. Det volder mig ingen Smerte at tilstaa det.

Den Tid, da jeg, opfyldt af Medlidenhed med mine Farver og Pensler, pinte mig selv og mine Lærreder, synes mig saa fjern, at jeg næsten ikke erindrer den mere.

Og dog ligger den Tid kun et Aar tilbage. Kun et kort, kort Aar er gledet ud i Fortidens Mørke, siden hin Dag, da jeg mødte min Skæbne.

Jorden har kun kreset om Solen en eneste Gang siden da.

Roserne paa Uranas Grav har kun blomstret en Gang, siden jeg plantede dem i den friske Muld.

— Den tunge, varme Muld, der gemmer Urana Maryko, min elskede, herlige Hustru, — i hvis Favn jeg aldrig har hvilet.

Jeg maa ikke fortabe mig i Minder. Jeg maa gøre mig haard, hvis jeg skal faa fuldendt det, jeg kalder mit Livs Dagværk, inden min sluknende Sol gaar ned for stedse.

Selv om jeg skal græde mine sidste Taarer bort, selv om hver Gang, jeg skal skrive Uranas Navn, vil danne en ny Vunde i mit Hjerte, saa maa det ske. Mit Løfte er helligt. Verden skal vide det, jeg i min Uformuenhed formaar at skrive om mit Møde med Messias. Jeg vil, at Verden skal dele min Tro paa, at han, den Indespærrede, var sendt af Gud til denne Klode, for at gøre Menneskene rigere og bedre.

Messias var indblæst den Gudstanke, at vi jordbundne syndende, svage Mennesker skulde blive i Stand til at suge Næring af *Universet*. En ny Slags Frugtbarhed skulde spredes over Jorden. Denne Jord, som vi udhuler, denne skønne Jord, som vi skænder og har skændet siden vi blev til — under vor Kamp for en Tilværelse, som vi har misforstaaet.

Det er min Overbevisning, at Giffard den Indespærrede var Messias, og at han kom her for at aabne Paradiset paany — for Kains Slægt. — For at hæve Forbandelsen, der tordnede over de første to Mennesker efter Syndefaldet.

Han selv har jo sagt mig det.

— Gud den Almægtige, min Fader, gav Menneskenes Børn Jorden. Men de vilde ikke hans Villie. De kunde have levet i Overdaadighed, hvis de fromt havde dyrket den Jord, han havde velsignet. De gjorde Jorden, deres Moder, til en Skøge. De haanede den, solgte den, aagrede med den og sjakrede den bort. Den Mand, der skulde have gaaet bag Ploven, han byggede sig en Bod og vekslede Pengestykker. Han blev Aagerkarl i Stedet for Agerdyrker.

Hvilke Frugter bærer Kanaaens Land. Det bugnede af Vin og Honning, da Herren førte Moses op paa Bjerget og lod ham skue derind.

Der vokser Tidsler i Getsemane Have. Oliebjerget er som en Spedalsks Hud.

Saaledes handlede de. Saaledes syndede de.

Men Gud vrededes ikke. Han harmedes ikke, fordi vi som uforstaaende Børn vragede den livsalige Næring, han satte for os. Thi Gud er Kærlighed. Han er som den gode Fader, der ikke revser sit slette Barn, men leder det ad det Godes Veje til det rette.

Jorden blev Menneskene for lille. De dræbte hinanden — og de dræber hinanden, fordi de er forblindede og ikke ser, at der er rigelig Plads til dem alle.

Og da Gud saa', at Jorden ikke var Menneskene nok, da sendte han mig, for at give dem *Universet* gennem mine ydmyge Hænder.

Jeg er Messias.

— — — — —
Saaledes talte Giffard den Indespærrede hin Nat, da Stjernen, der var tændt for hans Skyld, ved ham, straaede over Sindssygeanstalten i Tronhof Dalen. Jeg ser endnu for mig hans dybe Jesusøjne, jeg mindes Jeg maa ikke fortabe mig i Minder.

Det er saa svært for mig, som ikke er Skribent, at fæste netop det paa Papiret, som jeg føler skal staa der, hvis man helt skal kunne forstaa, hvad mit tilfældige Besøg i Tronhof kom til at betyde for mig, og maaske — Verden.

Naar jeg her indfletter nogle Linier om mig selv, da er det ikke fordi jeg er saa ubeskyldig at tro, at mit udviskede Liv har nogen Interesse. Det er min Samvittighedsfuldhed, der paabyder mig i hastige Rids at give et Selvportræt. Det vil undskylde nogle af mine Handlinger, gøre min Opførsel mere forstaaelig, at man kender lidt til — til den forrevne, talentløse Maler Stefan Maryko.

Saaledes kom mit Navn til at lyde. Og jeg har aldrig

hørt det nævne, uden at det blev sagt med en bebrejdende Klang.

— Stefan, vaagn op. Du sidder og sover, Stefan. Spis dog din Mad.

Aah, hvor tidt fik jeg ikke at vide af min gode, kære Moder — mens jeg var Dreng, at jeg sad og sov.

— Jeg sover ikke, Mo'r. Jeg drømmer blot.

Saa rystede Mo'r paa Hovedet og vekslede bekymrede Blikke med Fader, som sad ved Bordenden med sit, strenge Ansigt og læste politiske Artikler i Bladene. Men naar Mor saa havde siddet lidt og havde set, at Taarerne piblede frem i mine Øjne, saa kom hun over til mig og kyssede mig paa Panden og sukkede, — stakkels Dreng, min stakkels Dreng. Livet er ikke for Dig.

Jeg forstod først da jeg blev voksen, hvad de Ord betød, men alligevel brændte de sig ind i min Barnesjæl og gjorde mig til et lille mærket Menneske.

Min Barndom staar for mig som en Række skumrende Aftner. Dagene mindes jeg næsten ikke. Solen skinnede for andre. Jeg har vist egentlig aldrig været Barn. Aldrig som andre Børn, i hvert Fald. Naar mine Skolekammerater tumlede sig i Lege, eller — om Aftenen havde deres smaa uskyldige Stævnemøder med Skolepigerne i den lille By, saa gik jeg ene om — helst hvor der var Skygge og saa mørkt, at ingen kunde se mig. Mine lykkelige, sunde Kammerater, der med Smil stjal smaa Kys fra de røde Barnelæber, de saa' ikke det blege Ansigt, der lyste bag Træet, under hvis Krone de troede sig sikre. De anede ikke, at »Tøsedrengen«, som jeg kaldtes, med bankende Hjerte og vild Længsel i Øjnene lyttede til de dagligdags, men dog for Barnesjælen saa uendelig rige smaa Sætninger, de sagde til hinanden.

Jeg var ikke misundelig, det var blot Smerte, der fyldte mig. Had mod mig selv, fordi jeg ikke var som de andre. Fordi jeg var saa sky, saa sensibel, saa over al Forstand forelsket i alle de smaa uudviklede Kvinder i den lille By.

Jeg hadede mig selv, fordi jeg længtes efter at kysse dem

paa den hvide Pande, og dog aldrig vilde vove at gøre det. Jeg vilde have fundet det Helligbrøde.

— Stakkels Dreng. Livet er ikke for Dig.

Ordene groede fast i mig. Jeg husker, at jeg en Aften, i min mærkelige Trang til Ensomhed, listede ind i det aabne Kapel. Jeg var ene derinde, da jeg stod foran Jomfru Marias Billede — og jeg sagde pludselig, i en Slags Trods, uden at vide, hvad jeg gjorde —: Livet er ikke for Dig

— Og saa raabte jeg en styg Ed op til Guds Moder — og flygtede saa hurtigt mine smaa Ben kunde bære mig.

Aah, hvor jeg græd den Nat, og de følgende Nætter. Jeg tænkte paa Selvmord, men turde ikke dø. Jeg følte mig som Jordens styggeste Dreng, og jeg fik først Fred, da jeg i fortvivlet Graad betroede mig til Moder, og sammen med hende knælede og bad om Tilgivelse.

Aarene gik, og jeg blev Student. Jeg var da 18 Aar, langlemmet som et Føl, kejtet og sky. Forpint af min Viden om, at jeg var meget grim. Jeg husker, at jeg søgende saa' alle de Mennesker i Øjnene, som jeg mødte paa Gaderne i Universitetsbyen, og at jeg overalt mente at se et spottende Smil. Jeg hørte dem mumle, — det er Stefan Maryko, han er meget grim. Stakkels ham. Jeg gik og udviklede mig til en livsfjendsk Særling, jeg var træt af mit Studium, Medicinen; træt af alt, da jeg traf Wladimir Neschelko. Han var ligesom jeg, medicinsk Student, men var saa vidt forskellig fra mig som Nat fra Dag. Han var en Rigmands Søn fra Ukraine, blasert og kynisk. Han var 23 Aar. — Vi fandt hinanden i vor fælles Ligegyldighed for vort Studium — og i fælles Livslede. Jeg var træt, fordi jeg aldrig havde vovet at begynde mit Liv, og følte mig for gammel. Han var træt, fordi han forlængst havde levet sit, og følte sig ung.

Wladimir indførte mig i Byens Kunstner- og Bohême-Verden, det blev saaledes ham, der indirekte var Skyld i, at jeg efter tre Aars Studium forlod Medicinen, hvilket var mit første store Fejltrin — for at kaste mig over Malerkunsten, hvilket var mit næste.

Wladimir var et besynderligt Menneske. Alt, hvad der var sundt og naturligt, var ham imod. Han interesserede sig kun for det abnorme. Inderst inde tror jeg, at han var ond af Natur.

Hans Kvindeerobringer var utallige, og han har vist aldrig brudt sig om en eneste af dem alle. De flokkedes om ham som Hunde. De forlod Mand, Børn og Hjem, uden at han behøvede at kalde. I den ene Retning virkede han helbredende paa mig. Jeg indsaa, at alt, hvad jeg gik og drømte mig til om Kvinderne, det var Illusioner, de var ikke værd at længes efter, at skænke en alvorlig Tanke. Selv talte han aldrig om sine Sejre. Undertiden kunde han, naar han gik til et eller andet Stævnemøde, sige henkastet — jeg skal underholde mig med Kranie Nummer det og det i Aften. Jeg kender Manden, det er gift og har Børn med. Pyh! Det er ikke til at blive fri for. Jeg frygter, at det er altfor almindeligt. God Nat. Tak Gud for, at Huden i dit saakaldte Ansigt ligger i saadanne Buler, Forhøjninger og Folder, at Du faar Lov at være i Fred for de andre. Det hele er modbydeligt.

— Obduktioner keder mig, og det hele er jo ikke andet.

— — — — —

— — Wladimir var den sidste af mine Kammerater, jeg skiltes fra, da jeg flygtede fra Universitetsbyens Dissektionsstuer og Atelierer.

— Det er meget klogt, at Du stikker af, var et af hans sidste Ord, da vi tog Afsked paa Perronen.

— Rejs ud i Skovene, find de Pletter, hvor Mennesker aldrig har været, hvor Luften er ren. Det skulde være mærkeligt, om ikke et bravt Menneske dør kunde finde sit Liv. — Men slaar ogsaa det fejl, — saa kan Du altid finde mig paa en eller anden øde Sindssygeanstalt, enten som Patient eller Læge — eller vel snarest begge Dele. — Lev vel.

At hans halvt ironiske, halvt alvorlige Spaadom skulde gaa i Opfyldelse, det tænkte hverken han eller jeg paa hin Dag. — — — —

— — — 12 Aar er rundne hen.

For mig svandt de, Aarstiderne, langsomt og pinsomt. Jeg var saaledes situeret, at jeg kunde føre et ubundet Nomadeliv, og jeg strejfede i disse lange Aar Mellemeuropa og Balkan rundt med Staffeli og Malerkasse paa Ryggen. Hvileløs, opfyldt af en utilfredsstillelig Længsel. Jeg følte mig i de Aar som en Kvinde, der skal føde og ikke kan. Jeg længtes efter *Billedet*, som hun efter Barnet, hun ved, hun aldrig faar at se.

— — — Jeg søgte Steder, hvor Mennesker ikke havde været. I Vildnis, i Hjertet af miledybe Skove, i forrevne Klippeslugter, paa Alpernes jomfruelige Sne, ved øde Sumpe, hvor kun Feberens Aander svævede lydløst i Rummet, overalt, hvor Guld ingen Værdi havde, og hvor derfor Mennesker ikke færdedes, har jeg haft mit Staffeli sat i Jorden, har jeg atter og atter søgt at gribe det, mine Hænder ikke kunde naa.

Farverne laa og skreg i mine Tuber, Skyerne vinkede til mig, Træernes Blade tilhviskede mig, Lærredet tiggede mig, — gør det, gør det. Du har jo Villien.

Jeg er Stefan Maryko. En talentløs Maler.

Jeg kunde i grædende Vildskab hamre Kilerne i Blendrammerne i Laser, indtil Lærredet brast, — men *male*.

Nu er det ovre.

Jeg tænker paa min Higen, min afmægtige Kamp mellem min Evnen og min Villen, med et fredeligt resignerende Smil og forstaar ikke mig selv den Gang.

Men det var før jeg traf Messias og Urana. Det var før jeg saa' Tronhof.

Var jeg Digter og vilde jeg skrive et Digt om den Plet paa Jorden, Lykkens og Fortvivlelsens Dal, Livets og Dødens Slugt, der rummede Forbandelsen og Velsignelsen, Vanviddet og Saligheden, da vilde jeg kalde Digtet — *Oden til Tronhof*.

Tronhof. Sjælenes Thule — i Europas Hjerte.

Tredie Kapitel.

Tronhof Mysteriet.

Det er i Dag den 7de Juli 1914. Det er i Dag et Aarsiden, jeg første Gang saa ud over den skovbevoksede Fjeldslugt, i hvis Bund den ensomme, afsondrede Landsby Tronhof ligger.

Tronhof lignede alle de andre bortgemte Landsbyer, jeg havde truffet paa mine Krydstogter gennem de udstrakte Skove. Det eneste, der adskilte den fra de andre, var Sindsygeanstalten, en stor, cementgraa, massiv Bygning, der laa som klistret fast paa den ene Bjergskraaning.

Det var ved Aftenstid, jeg naaede Slugtens Rand, og der var tændt Lys dernede. De mange firkantede Vinduer laa i tre lysende Rækker over hinanden, og Lysene flimrede imod mig gennem Aftendisen.

Nede i Dalen tændtes Lys paa Lys, mens jeg besværligt arbejdede mig nedover. Jeg hastede saa meget, den bratte, slyngede Bjergsti tillod det, for jeg længtes efter Lys og Mennesker.

Jeg havde hele Dagen været besværet af en uforklarlig Angst. Jeg, der i aarevis havde færdedes ene paa de ødeste Steder, havde aldrig før kendt til Frygt eller Ensomhedsrædsel, men netop derfor virkede Angsten dobbelt paa mig. Jeg havde flere Gange i Løbet af Dagen grebet mig selv i skrækslagen at stirre mod Buskadser, som bevægede sig for Vinden. Jeg kunde skælvende staa Minutter igennem og spejde ind i Tykningens Halvmørke. Jeg syntes stadig at høre Skridt omkring mig. Det forekom mig, at noget smuttede bag de knudrede Træstammer, i samme Øjeblik, jeg saa' imod dem. Svære Grenes Gniden mod hinanden, som jeg før havde lagt Mærke til kunde frembringe Lyde, der mindede om et Menneskes Jamren, kunde i Sekunder, der var som Timer, bringe mit Hjertes Slag til at standse.

Jeg følte hele Tiden, at der var et levende Menneske et

Sted i Nærheden af mig. *Nogen*, som vilde gøre mig Fortræd, som udspionerede mig af en uforklarlig Grund, og som vilde komme bag paa mig. Jeg vidste instinktivt, at et Øjepar stirrede mod mig, hvor jeg gik og stod, og jeg arbejdede mig i Løbet af Dagen op i en saadan panisk Rædsel, at den virkede lammende paa mig. Jo mere vildt min Hjerne arbejdede, jo trættede følte jeg mig. Jeg slæbte mig til sidst af Sted, halvgal og segnefærdig, og naaede hen paa Eftermiddagen en underlig søjleformet Klippe, der jog ret op af Skovbunden og naaede op over Trætoppene. Ved Foden af den rislede en Kilde, og paa Mosset ved dens Bred sank jeg om. En indre Stemme sagde mig, at jeg ikke burde falde i Søvn, men Kildens Pludren og min Dødstræthed sejrede, og jeg slumrede ind.

Solen stod lavt paa Himlen, og der var allerede halvmørkt inde under Klippen, hvor jeg laa, da jeg blev vækket ved Lyden af en tør Gren, som knækkedes. Jeg fo'r op og saa' noget graabrunt glide bag et Træ et Stykke borte. Der var noget rovdyragtigt i den lynsnare Bevægelse.

Det gøs i mig, for jeg havde set i Glimtet et gulblegt Ansigt, halvt mongolsk, lavpandet, sort tjavset Haar ned mod et Par skraa sammenvoksede Øjenbryn. Solen var faldet i hans Øjne, idet han et Sekund stirrede mod mig, og de havde lyst som en Ulvs.

Der kom en underlig fremmed Ro over mig, nu, da jeg vidste, hvad det var for et Væsen, hvis Tilstedeværelse ubevidst havde ophidset mine Nerver hele Dagen. Jeg trak min Revolver frem med samme besynderlige Koldblodighed, som da jeg en Dag stod overfor en rasende Vildorne. Jeg var ganske klar over, at der var Fare paa Færde, for jeg følte, at det graabrune bag Træet var en Fjende. Det var første Gang, jeg skikkelige Menneske bar Vaaben mod et andet, og det maa have været det Instinkt, der lader Dyret skelne mellem Ven og Fjende, som drev mig.

Aah, havde jeg dog blot fulgt det. Havde jeg dog blot dræbt Horpyn, denne Forbandede. Aldrig kunde nogen Kugle have fundet et mere rigtigt Sted end hans Hjerte.

Men jeg dræbte ham ikke. Jeg var Kujon.

Da jeg var kommet tre fire Skridt fra Træet standsede jeg og sagde: — Jeg har en Revolver. De maa komme frem.

— Min Erre. — Okso jai hafe den Fornaajelse, vere i Besittelse af so en Ding. Jai proponere, vi kaste dem Revolve, naar jai tælle til drai.

Jeg svarede ikke. Situationen var mig fremmed, naturligvis, og jeg var overrumplet allerede.

— En — do — drai, lød det hæst bag Træet, og i det samme fløj en Revolver i en blaa lynende Bue ud i Luften og havnede i en stor Myretue et Par Meter borte.

Saa kastede jeg ogsaa min, i Følelsen af, at jeg burde være Gentleman. Den faldt omtrent samme Sted.

Et graagult Tartar-Ansigt med fremstaaende Kindben og en Underkæbe, der var saa uforholdsmæssig bred, at Ansigtet fik noget giftslangeagtigt over sig, kom forsigtigt til Syne. De smaa sorte Øjne gled over mig, undersøgende mig fra Isse til Fod. Han smilede et underfundigt sleskt Smil, da han saa mine tomme Hænder, og kom hen imod mig — med en sværkalibret Browning i højre Haand, og der gled en Skygge over hans Ansigt, pludseligt, som en Kastevind driver sin sorte Kile over et roligt Vandspejl. — Men han forkastede øjensynlig Tanken om at dræbe mig. Han foretrak at smile et Smil, der skulde være trohjertigt.

— De icke blife nervoesch. — Jai hafe den Lycke alletit go me to Revolve. Man tafe den ene, icke sandt, infamft. — Jai see po Dem, min Erre, Revolve ganscke udnøtvendi.

Med disse Ord stak han Browningen i Lommen og gik langsomt hen til Myretuen. — Ferdante Mirer, gnascge i sai min dailike Colt, dror jai, veer so got, min Erre, Deres Revolve. Han rakte mig mit Vaaben med et affabelt Smil — og et grundende Blik.

— Pardon. — Min Navn er Horpyn, Frantz Horpyn.

— Stefan Maryko, mumlede jeg og var nødt til at trykke

hans Haand, der var lille og gul, rynket og underlig haard i Huden.

— De være Maler, blev han ved. — Okso jai fuske en Smule. Pastelle. Han smuttede med de hurtige Los-Bevægelser, som var ham egne, om bag Træet og hentede en ret stor, sort Lædermappe.

— Icke fordøme mai. Kun Amatøer, min Erre, sagde han og trak en halvfærdig Pastel frem. Jeg saa' idet han aabnede Mappen, tilfældig et Glimt af noget hvidt, som forekom mig at ligne en Maskintegning. Jeg skimtede Tandhjul, Plejlstænger og noget, som kunde ligne en Slags Elektromotor.

— Icke sandt. Gan go an, sagde han og holdt Pastellen ud for sig. Jeg maatte indrømme, at Pastellen var virkelig god, at den tegnede godt i hvert Fald, og det lod til at glæde ham meget.

— Er De Ingeniør, spurgte jeg pludseligt, da der blev en Pause, nærmest for at sige noget. Jeg holdt ikke af Pauser.

Jeg skulde dog hellere have holdt en Pause, for Ordene var ikke kommet over mine Læber, før han undergik en frygtelig Forandring. Øjnene blev næsten borte under de sammentrukne Bryn, Munden tegnede sig som en sort Streg i det forvredne Ansigt. Pastellen dirrede i hans Hænder, da han hvæsedde: — Ingsjenioer, — Na—e—i. Jai æer aldelese icke Ingsjenioer. Vorfaar Di spørre om den Ding, min Erre. Jai lafe Pastelle. Di see jo, jai lafe Pastelle. Vordan Di komme po den Danke, Di — Di — Di

Han jog sit Ansigt op mod mit og stirrede mig i Øjnene, som vilde han granske min Sjæl.

Formodentlig har min Forbavselse overbevist ham om, at der intet laa bag mit Spørgsmaal, for han gjorde pludselig Vold paa sig, Raseriet fortog sig saa hurtigt, som det var kommet. Han gjorde en Grimace, der skulde forestille et Smil.

— Nae, — jae. — Han ledte efter Ord. — Jai æer nervoesch, min Erre. Tilgif mai min Ubeherschelse. — En

Svackhet i min Slæckt, den Nervoeschitæt. Jai gennemgoer en Kure po Tronhof. — Jae. — Ock jai schal go — go stracks. — Min Erre, jai hafe den Ere, Adio.

Han hilste dybt, en Hilsen, hvis Ærbødighed stod i slet Forhold til det stive granskende Blik, han sendte mig, da han gik.

Nogle Skridt borte, vendte han sig og sagde langsomt: — Jai gife Dem en Raad, min Erre. Di male helst andre Steder. Icke hær. Go bort fra Tronhof. Betre Motifer andre Steder. *Luften i Tronhof æer icke goed.*

Han stod lidt og rokkede saa underligt. Saa rakte han højre Haand mod Himlen.

— Hær scker underlike Ding. Jai sike Dem, *jarlicke* Ding po Tronhof. Dærfoer, jai go mæed — *to* Revolve.

Den sidste Sætning indeholdt en Trusel, det hørte jeg.

Han er gal, tænkte jeg, idet jeg saa' ham forsvinde i Tykningen, som laa i Halvmørke. — Svaghed i Slægten.

Gal.

Nej, Frantz Horpyn var ikke gal. Havde jeg blot dræbt ham.

— — — — —

Det var mørkt, da jeg naaede Dalens Bund.

Mødet med Horpyn havde, skøndt der ikke var passeret andet imellem os, end jeg har fortalt, gjort et mærkeligt Indtryk paa mig. Hans Afskedsord havde haft en vis varslende Klang, som endnu lød i mine Øren. Noget hang i Luften over Tronhof, det følte jeg, og det var maaske Grunden til, at jeg ikke forbavsedes over, at de Mennesker, jeg mødte i Landsbyen, saa skræmte paa mig, som om jeg var et Genfærd.

Blege Ansigter med angste Øjne stirrede mig i Møde. En gammel Kone, som jeg vilde spørge om Vej til Kroen, veg tilbage med et Gisp, da jeg standsede hende. Hun gjorde en afværgende Bevægelse, saa' rædselsslagen mod Himlen og forsvandt i Mørket.

Jeg saa' efter hende. En Silhuet tegnede sig ved Siden af Konturerne af en Hytte. Jeg skimtede i Tusmørket hen-

des hvide Ansigt, som var vendt mod Sindssygeanstaltens lysende Ruderader. Pludselig sank Skikkelsen sammen. Jeg saa' et Par Hænder rage op i Luften. Fingrene strittede, Hænderne foldede sig, en svag, gammel Stemme bares over til mig af Aftenbrisen.

— Hellige Guds Moder. Bed for vore Sjæle. Skaan os. Skaan os. — Tag den af Himlen, tag den bort, Stjernen, den forfærdelige.

Noget borte hørte jeg hæse Stemmer og Lyd af Glas, der knustes. En rusten Mandsstemme sang noget af en Salme, men blev afbrudt af et Kor brølende, skraalende Mandsstemmer. Det lød, som var det en Flok Sindssyge, der fejrede et Orgie.

Skodderne var lukkede for alle de Hytter, jeg kom forbi, men overalt trængte Lysskær ud mellem Tremmerne. Og overalt lød Jammer og Graad, Bønner og Veraab.

— Er Pesten i Tronhof, spurgte jeg mig selv, eller har Vanvid slaaet dem alle. Er de Afsindige — eller er det mig, der er gal.

— Stjernen, havde hun hulket, den gamle Kvinde, der var sunket paa Knæ inde i Mørket. — Stjernen. —

Jeg saa' mod Himlen. Den var skyfri og klar. Mælkevejens lysende Bælte laa henover den. Jeg søgte og fandt de samme Stjernebilleder, jeg havde betragtet som Barn. — Dør var Carlsvognen, Jakobsstaven, Orion. — Orion. Jeg vedblev at stirre mod Orion, for jeg saa', at — *der var en Stjerne for meget i Orion.*

Aldabaran. Tyrens Øje lyste blodrødt i Orions Billede. Aldabaran. Jeg søgte Tyrens Billede. — Nej. — Aldabaran var paa sin Plads. Dens Rubinskær straaledede deroppe. Hvad var det da for en Stjerne, der blødte i Orion.

Jeg stirrede indtil mine Øjne sved. — Der var ingen Tvivl mulig. En ny Stjerne var opstaaet, en Stjerne, der var klarere end alle andre. — Og nu — nu, nu — *flyttede* den sig, nu gled den ud af Orion, dens Skær blev stærkere, nu var det ikke rødt længere, men grønt — blaat — violet. —

Store Gud, den falder. Den falder mod Jorden.

Et grøngult Spyd stod paa Himlen, dens Bane. Alt blev mørkt.

Nogle Kvinder skreg og forsvandt som Aander i Natten.

— Hellige Guds Moder. Frels os, frels os, hvinede en Kvinde. Nogle Smaabørn græd højt. Glas knustes et Sted, og en vild Latter skrallede. En Hund tudede for Lig, og dens Hyl blev besvaret et Steds ude i Skovene. Det svimlede for mig. Slugtens stejle Fjeldsider ludede sammen over den fortabte Dal. Himlen sank ned over os. Skrig og Kvindegraad, Latter og Dyrebrøl fyldte Natten.

Jeg løb. Jeg løb, som skulde jeg indhente min Forstand. Jeg løb efter Latteren, de drukne Mænds Latter.

Skikkelser, der kun var Silhuetter veg stønnende for mig. Bag et Fjeldstykke skimtede jeg noget graaligt. Et Par skinnende Øjne lyste. Horpyn, jamrede det i mig. Han er ogsaa her. Han vil dræbe mig. Jeg skal dø her, i denne Nat, her i Tronhof. — — — — Jeg satte Fødderne tungt i Vejens Pløre. Vand sprøjtede i mit Ansigt for hvert Spring. Som et klodset Fortidsdyr, som en galopperende Kæmpeøgle, fo'r jeg af Sted — for at naa derhen, hvor de drukne Mænd lo og knuste Glas.

Blot komme hen, hvor der var Lys og Mennesker, det var mit eneste Ønske. — Lys og Mennesker — inden jeg blev gal.

Og før jeg vidste af det, stod jeg foran Kroen. Ved en brat Omdrejning af Vejen, som paa dette Sted var hugget ind i Klippen, eller en Gang havde dannet Bækkenet for et Vandløb, laa den oplyste Kro.

Jeg standsede forpustet og vovede at kaste endnu et Blik mod den stjernebesaaede Himmel.

Cassiopeia havde drejet sig. Cassiopeia drejede sig for mine svimle Øjne. — Og et Sted højt oppe fra, lød en Nynnen, en sælsom metallisk Sang, en Duren, der skiftede Tone — i Moll.

Jeg turde ikke se efter, hvor Lyden kom fra, men styrtede ind mod den aabne Dør, skød nogle skrigende Skik-

kelser til Side, tumlede ind i Skænkestuen og segnede ned paa en Stol i et Hjørne.

Der var overfyldt af Mennesker, Mænd. Og Rædslen var over dem alle. De stod og sad, ravede og hang op ad Stole og Borde, Bænke og Vægge. Nogle laa henad Gulvet som livløse, andre laa paa Knæ. Alle havde de flakkende raadløse Øjne. Alle bar de Døden, og det, der var værre end Frygt for Døden — i deres Sjæle.

Under Lampen, der hang ned fra det lave Loft, stod en Olding med feberblanke Øjne. Tøjet hang i Laser om ham. Halsen var saa tynd, at jeg syntes at kunne se Nakkehvirvlerne tværs igennem den. Der var Fraade om hans Mund, og hans Kinder var vaade. Blikket var rettet opad. Han saa' mod Himlene — gennem det sodede Loft.

— Nu. — Nu er Timen inde. Jærtagnet har vist sig paa Himlen. Stjernen, som er profeteret i den hellige Skrift, Stjernen, som *dræber*, den syngende Stjerne er over os. Bogen er aabnet. De syv Segl er sønderrevne. Keruberne hæver de flammende Sværd. — Knæl. Knæl I Ulyksalige. Se, de lukker Helvedes Porte op, se— Luerne slynger sig mod Himlen. Hør, hvor de knitrer, hør, hvor det syder og koger i Svovlets bundløse Pøle.

— Barmhjertige Gud. Lyt til den Eenbaarne. Hellige Guds Moder, formild hans retfærdige Vrede. Se os. Her er vi, Dine syndige Børn. Aah, forbarm Dig. Skænk os Din Naade.

Ekstasen lod Oldingen finde Ord, som han aldrig før havde sagt.

Ingen hørte ham. Ingen hørte ham.

— Satanas, skreg en Mand, som bar et Gevær og en Jagtkniv, — Satanas, her er vi. Vi fryser, vi længes efter Dig og Dit hede Helvede. Jeg har dræbt tre Mennesker, jeg har skudt dem ned som Rotter, er jeg saa ikke god nok, er jeg ikke en Satan, ha ha ha ha. — Vi er færdige med Vorherre og Jomfru Maria og det hele. Vi har spildt Penge paa mange Vokslys, som vi kunde have købt Krudt for. Vi kunde have skudt mange Dyr med det Krudt. Vi

kunde have faaet mange Gylden for de Skind. Vi købte Vokslys. — Satanas, vi har glemt Dig, men nu kalder vi. Det er Dig, vi tror paa. Tag den forbandede Stjerne væk med Dine beskidte Kløer, saa skal Du faa os alle sammen, hele Bundtet. Vil Du ha mere, Satan. — Ha ha ha ha. Hej. Vin, lad mig faa Vin.

Ingen hørte ham. Ingen hørte ham.

Sammensunkne Skikkelser rugede ved Bordene over knuste Glas. Deres Øjne var sløvede og fortinnede, men selv i deres dødlignende Rus, gled Tanker gennem de bedøvede Hjerner, og Forfærdelsen tegnede sit Medusa-Ansigt i de stivnede Træk.

Henne ved Kaminen laa to gamle hvidhaarede Mænd paa Knæ og bad. Deres Mumlen lød mørkt og ensformigt gennem Larmen. De tørre Læber mimrede, de udtærede Hænder skjalv og de tynde Arme, som de søgte at strække opad, sank stadig ned mod deres Aasyn.

Bag Disken sad Værten sammensunken i dyb Søvn. Hans ene røde Drankerhaand fattede om Resterne af et Vinglas. Armen gled frem og tilbage paa Disken i Takt til Aandedrættet. Den Sjat Vin, som var tilbage i Glasset, skvulpede for hver Bevægelse. Jeg sad og stirrede paa denne skvulpende Vinsjat. Jeg knyttede mine forvirrede Tanker fast om det skaarede Glas og dets Indhold, blot for ikke at tænke paa andet. Dets Gliden over Disken, frem og tilbage, frem og tilbage, ledte mine Tanker hen paa en Maskine, og jeg mindedes pludselig den Maskintegning, jeg havde set i Horpyns Mappe. — Horpyn, ja. — Hvad var det han havde sagt, — hæer scker underlike Ding i Tronhof. — Ja. —

Her sad i denne Nat, Byens bedste Mænd og drak sig fra Sans og Samling i Fællig med Krybskytter og alskens Udskud fra Skovene. Buskadsets krybende Forbrydere var søgt herind, som Møllet søger Lyset, — var drevet herind af Frygt og Rædsel for Ensomheden og Mørket derude i Slugterne og paa Højderne.

Jaget af Jærteget, den syngende Stjerne, der gled over Himlen.

En Dør ved Siden af mig blev aabnet. Hængslerne peb, og jeg drejede Hovedet med et Sæt. Jeg ventede at se Hornpyn staa foran mig, men det var ikke ham. Det var en ung Kvinde. Blodet havde forladt hendes Kinder. Læberne var kridhvide. Hendes Blik gled nervøst hen over Heksesabbathen og standsede ved mig. Jeg ved ikke hvorfor jeg blev glad, da jeg saa' hende. Det maa vel have været fordi, hun var det eneste Menneske i Stuen. De andre lignede Mennesker, men havde forlængst ophørt at være det. Hun slap ikke mine Øjne, jeg saa', at det dirrede ved hendes Mund. Hendes Blik var bønligt. Hun saa' paa mig som en Febersyg, og kom over til mig.

En pjaltet Mand rejste sig i det samme fra Gulvet. Han vaklede som en Drukken, slog ud med Armene og knuste Lampen. Latter, Skrig og Eder krydsedes. Jeg følte en skælvende Arm om min Hals og en Kvindestemme stønnene — bliv hos mig. Gaa ikke fra mig. Aah, gaa ikke fra mig.

— Nu, nu sker det. Ram os. Ram os, skreg en Mand, og i det samme Nu oplystes Stuen af et karmosinrødt Skær, der kom ude fra, oppe fra Himlen. Den metalliske Sang skar gennem Luften. Ruderne sprængtes, et langt Skrig lød derude i det blodrøde Fri. Hele Dalen laa badet i det forfærdelige Lys. Kvinder segnede om, kastede sig paa Jorden og skreg.

Jeg vilde rejse mig, men atter lød dette — *bliv*, i mine Øren. — Lyset derude slog over i grønt, og den metalliske Ruren steg til et Hvin. Hun, der knugede sig ind til mig, lagde Haanden over mine Øjne. — Gaa med mig, rallede hun. — Hvis vi skal dø — saa. — — ikke ene, ikke ene. —

Jeg rejste mig, jeg fulgte hende — med lukkede Øjne. Jeg turde ikke se mere. Jeg hørte Glas og Krus falde til Gulvet, Stole og Borde blev væltede. En malmfuld Stemme raabte nogle Ord. — Han er Messias. Messias er her. Ve os.

Saa blev en Dør lukket til bag mig. Vi stod i et bælg-

mørkt Rum. Luften var indelukket og muggen. Der stank af gammelt Halm.

Alt blev stille. En blød Kind blev presset mod min. Jeg følte, at varme Taarer løb ned ad min Hals. — Ikke ene. Ikke ene. —

Fjerde Kapitel.

Taage.

Da Solen stod op næste Morgen, fandt den mig, Stefan Maryko, og en fremmed Kvinde liggende i tung Søvn, fuldt paaklædte, Haand i Haand, som vi havde ligget den hele Nat.

Jeg vaagnede ved at hun trak sin Haand ud af min, og da jeg forvildet slog Øjnene op, mødte jeg hendes Blik, som var sky og skamfuldt.

— De tror vel ikke noget — noget stygt, sagde hun lavt. Rødme farvede hendes Kinder.

— Jeg tror intet. — Intet. — Hvad var det, der skete i Nat, hvad er det, der sker her i Tronhof.

Hendes Ansigt fik det skræmte, febersyge Udtryk fra Aftenen før. Hendes Hænder dirrede.

— Jeg skal fortælle Dem det, hviskede hun, og rejste sig. — Alt hvad jeg ved. De vil tro mig.

— Jeg var kun en lille Pige, det er vistnok snart 10 Aar siden, da jeg fik at vide, at Messias, at Guds Søn var spærret inde ovre paa Anstalten.

Han sagde selv, at han var Messias, for jeg hørte det. Det var en Dag, jeg stod sammen med nogle andre Børn henne ved Brønden, her midt i Byen. Saa saa' vi pludselig et Menneske, der ligesom blev løftet op i Luften over Sindssygeanstaltens Tag.

Han svævede saadan som Englene paa Billederne. Men

han havde ingen Vinger. De andre Børn gav sig til at skringe og løb deres Vej, men jeg blev staaende. Det var ligesom han, deroppe i Luften, som kom svævende hen imod mig, bad mig om at blive.

Han bredte Armene ud og smilede saa smukt, og jeg faldt paa Knæ, for da han kom helt hen til mig, saa' jeg, at han lignede Jesus. Vi har et Skilderi af Jesus, og saadan saa' han ud. Hans lange brune Haar var skilt i Midten og naaede ham langt ned over Skuldrene. Da han var næsten henne ved Brønden lod han sig synke ned mod Jorden, — og saa gik han akkurat som et andet Menneske hen til mig.

Jeg var slet ikke bange mere, for han saa' saa kærligt paa mig og smilede. Han klappede mit Haar og spurgte, om jeg vilde give ham lidt at drikke.

Der var kommet Folk til. De havde jo hørt Børnene skringe, og nu stod de i en Kres et Stykke bort, og saa' at jeg gav ham Vand. Da han havde drukket, kyssede han mig paa Panden og sagde saa mildt, som jeg aldrig har hørt nogen Mand tale, — Gud, min Fader, vil gengælde Dig Din Godhed, mit Barn.

Og saa gik han fra mig.

Da han kom henimod Folkene fra Landsbyen, løb de deres Vej. De var bange for ham. Der var kun Een, som blev tilbage, og det var onde Jasil, som vi kaldte ham. Folk sagde, at han havde slaaet sin Kone ihjel, eller pint hende, saa at hun selv gjorde det. — Jasil blev staaende. Han havde et Gedetøj over den ene Arm, og jeg kunde se, at han vilde gøre Fortræd.

Men den Fremmede, han, som var kommet gennem Luften, han gik lige hen til ham og saa' ham i Øjnene. Jasil gik vist nok et Par Skridt tilbage, tror jeg, men saa slog han, lige med et, Gedetøjret om ham. Jeg skreg, at han maatte ikke gøre ham Fortræd, men Jasil han bare lo, saa at jeg kunde se alle hans brune spidse Tænder, og saa — bandt han Messias. Saa bandt han hans Hænder bag

paa Ryggen. Han snærede Rebet saa stramt, at det maatte gøre meget ondt.

Men Messias saa' blot sørgmodigt paa ham og sagde: — Jeg vredes ikke paa Dig. Du er Værktøj i en andens Haand. Det skal være saaledes.

Og saa saa' han op mod Himlen og Taarerne trillede ned ad hans Kinder.

Jeg kunde ikke holde ud at se paa det. Jeg gav mig til at skribe og fo'r ind paa Jasil. Jeg raabte til de andre, som stod et Stykke borte, at de skulde komme, men de kom ikke.

Jasil satte et Par rigtig ondskafulde Øjne paa mig, og saa sparkede han mig over det ene Ben, saa at jeg faldt, og saa trak han Messias med sig.

Der var nogen som raabte, at han skulde lade den Gale gaa. Messias havde samme Slags Tøj paa, som de Gale fra Anstalten. Men Jasil grinede og raabte, — om saa han er Erkeenglen Gabriel, saa skal han op paa Idiotanstalten, hvor han hører hjemme. Vil I andre Fjeldfaar ikke tjene Ducøren, saa vil sgu Jasil og jeg.

Det var saadan, at naar en Gang imellem nogen flygtede fra Anstalten, saa fik de Mennesker Ducør, som fangede dem.

Det var derfor Jasil lagde Haand paa *ham*, som han aldrig skulde have rørt.

Der var heller ingen som efter den Dag vilde have noget med ham at gøre. Selv om ingen troede paa — den Gang, — at det var Guds Søn, han havde lagt Haand paa. Jasil maatte til sidst gaa ud i Skovene og leve der, ligesom et Dyr.

— Han har ogsaa faaet sin Straf, tilføjede hun hviskende.

— I Forgaars Nat, da Stjernen viste sig for første Gang, da døde Jasil ude i Skovene. Han blev fundet af nogle Skovhuggere. Han saa' ud, som om han var blevet ramt at Lynet, — men der havde ikke været Torden i den sidste Maaned. —

Der var nedad hans Ryg et Billede af et Træ, — der *lignede et Kors*.

— Tror De saa ikke, at han var Messias. —

Havde jeg ikke selv, Aftenen før, set det sælsomme Lys paa Himlen og hørt Stjernens Sang, saa vilde jeg have troet, at hun var afsindig, at hendes Historie var et Fantasifoster. Jeg havde jo oplevet saa meget i den Retning. Det var saa sørgeligt almindeligt, at træffe aandeligt og legemligt ødelagte Mennesker i de øde smaa indelukkede Landsbyer i Bjergegnene. De smaa Samfund formerede sig uden at nyt Blod kom til. Fætter var gift med Kusine, Nevø med Tante, — ja, Ægtefællerne var tit endnu mere uhyggeligt beslægtede. Hver By havde sine Dværge, Blinde, Halte, Idioter og forkrøblede Stakler.

Men hun, der stod foran mig, var sund og rask. Hun var i Ekstase, men var det sært, at hun var det. Havde jeg ikke selv set underfulde Ting, jeg ikke begreb.

— Var det i Forgaars Nat, I første Gang saa' Stjernen, spurgte jeg.

Hun nikkede.

— Det var i Forgaars Aftes, at nogle Skovhuggere kom styrtende herind. De fortalte, at de havde set et Jærtegn paa Himlen. De havde lagt sig til at sove i deres Tæpper — oppe ved Bispestaven, som Klippen i Skoven kaldes, men pludselig var de blevet vækket ved at høre et Skrig et Stykke borte. De havde mødt Jasil om Formiddagen, og de vidste, at der var ikke andre Mennesker paa de Kanter. De gik efter Skriget, men medens de krøb gennem Tykningen, var der pludselig strømmet et underligt Lys ned gennem Trækronerne. Skoven saa' pludselig ud, som om alt var smurt ind med Blod, sagde de. De kunde ikke se, hvor det kom fra, for Træerne skjulte dét, og de var blevet rædde. Og saa var der noget, som havde begyndt at synge oppe i Luften. De sagde, at det havde lydt, som naar man gnider paa et Vinglas. Men det havde været meget stærkere.

Saa turde de ikke være i Skovene mere, men da de var kommet til Brynet, der hvor Fjeldet begynder at gaa nedad mod Tronhof, da havde de fundet Jasil. Han var død. — Og han lugtede af Ild og Røg, sagde de. — Ned over Ansigtet var der nogle blaa Striber. Det var ligesom om nogle Fingre, der var smurt ind i Blæk, havde været trukket ned over Panden og Kinderne. Striberne blev borte under hans Bluse, men da de knappede Tøjet op, saa' de, at Striberne blev ved ned over hans Krop, og paa hans Ryg stod *Korsets Tegn*. —

Jasil var varm endnu, da de fandt ham. Men han var død.

— — Og der havde ikke været Torden.

Hun sad lidt, med Hænderne for Øjnene. Saa brast hun i en nervøs Graad.

— Guds Søn er derovre. De er onde imod ham. Vi skal alle sammen dø. Gud har ramt Tronhof — og hele Verden. Det er Begyndelsen til Enden. Den nye Padre har sagt det. Det er maaske sidste Dag vi lever. I Nat kommer maaske Messias svævende over Tronhof. — — —
— — — Messias. —

En Nervelæge vilde have sagt, at hun led af Hysteri, men jeg ved det bedre. — Hun rejste sig op, og der var et fjernt Seerblik i hendes Øjne.

— Englen er hos Dig. Jeg saa' Dig, for Messias har velsignet mig. Ingen andre end jeg har set Dig. Du Himlens Sendebud. — Dine Vinger luer som Guld. Du er skønnere end noget Menneske. Din hvide Kjortel er som Sne, og Dit Haar er blaat som Himlen i Vinternatten. Du taledede med Messias og han knælede for Dig. Jeg saa' det. — Jeg, Olenjka, den eneste. Dit Kys sidder paa min Pande, og Din Fader vil kende mig, naar jeg staar for Tronen.

— Naar Bjergene er splintrede, naar Havene er styrtede i Jordens Indre. — Naar Mørket hviler over alt, — og intet Liv er mere. — Paa den yderste Dag vil Du kende Olenjka — og vise hende Vejen til Dit Paradis.

Et Jargon-Udtryk er ilde anbragt paa dette Sted, men jeg bruger det alligevel. Jeg reagerede. Olenjka var ved at komme lidt for langt ud. Trods alt det Sælsomme, jeg havde været Vidne til, kunde jeg ikke tro paa hendes Historie. Det var for meningsløst, at en Mand skulde svæve rundt i Luften og tigge om Vand. En Mand i en Afsindigs Klædebon. — Og naar der ogsaa begyndte at optræde Engle

— Engle, naa. Er der ogsaa Engle med Vinger, i Tronhof, sagde jeg stiltørdigt.

Olenjka var langt, langt borte. Hendes Blik var fjernt og hun smilede lykkeligt.

— Jeg saa' Englen i Messias' Celle forrige Nat. En Stemme i mig sagde — gaa over til Messias. Du er den Udvalgte. Gaa derover i denne Nat. Dig er beskaaret at se det, Mennesker ikke ser.

Og jeg gik derover. Fra en Klippe kunde jeg se ind i Messias' Celle. Der var mørkt paa hele Anstalten, kun hos Messias var der Lys. Men Lyset kom ikke fra en Lampe. Det var et Lys, der *var* i Luften om ham. Messias laa paa Knæ og Englen stod bøjet over ham. Den havde lagt sin ene Haand paa hans Hovede, og jeg hørte, at den talte, men jeg forstod ikke Ordene. Pludselig rejste Messias sig og sagde højt, — Det skal fuldbringes. Se, jeg gør min Faders Villie.

Og i det samme tonede en himmelsk Musik ud imod mig. Det lød som Harper, saa fjernt, saa svagt, saa svagt.

Olenjka blev staaende foran mig, taus, med et lyttende Udtryk, hun hørte Spillet igen.

Jeg kæmpede mig ud af en Fortryllelse, der var ved at tage mig. Der var noget af den uforklarlige Højhed over Olenjka, som gør selv den mest kritiske Skeptiker taus.

Men jeg var jo et moderne Menneske. En Mand, der endda i nogle Aar havde gjort Mennesket til mit Studium. Jeg vidste en Del om, hvorledes en Hjerne var indrettet, hvor Nervecentrene laa. Jeg vidste, at Mikrober kunde

æde et Menneskes Forstand, ligesom de kan æde dets Lunger.

Olenjka var utilregnelig. Stjernen, hvis Eksistens jeg ikke kunde benægte, havde givet hende et Nervechock, og det var ikke saa mærkeligt. Nu var hun altsaa hallucineret. Hun »hørte Stemmer« — hun »gik efter Stemmerne« — hun »saa Engle«. Sligt havde man hørt før.

Solen brød et Øjeblik frem og kastede sine Straaler ind gennem Skoddernes Tremmer. Jeg hilste de skraa lysende Striber som Forbundsføller, ene som jeg syntes at være i Mørket — og blandt aandsformørkede Mennesker. Saa længe Solen var paa Himlen, havde den ingen Magt, Meteorpartiklen, som havde sat de overtroiske Bønder i panisk Skræk. For naturligvis var »Jærtegnen« kun et kosmisk Legeme, som havde forvildet sig ind i Jordatmosfæren. Selvfølgelig havde de nærmeste Byers Presse allerede beskæftiget sig med Problemet og astronomiske Videnskabsmænd forklaret det hele.

Olenjka var gal, Horpyn var gal, de var alle gale i Tronhof. Jeg var den eneste, som var normal.

Ak ja. Jeg ræsonnerede som en Dumrian. Jeg følte mig overlegen.

— Kan jeg bo her i Nat, Olenjka, sagde jeg. — Jeg vil blive her et Par Dage. Jeg vil gerne hilse paa en Engel en Gang, det er saa sjældent, man løber paa dem.

Hun svarede ikke, saa' blot dvælende paa mig og haltede ud af Værelset. Jeg saa' først nu, at hun haltede.

I det samme forsvandt Solen, og forunderligt nok følte jeg mig uhyggelig til Mode. Skyggerne i Kamrets Kroge fik paa en Gang mærkelige truende Former. Sengen lignede pludselig en kæmpemæssig Ligkiste. Pletterne paa de fugtige Vægge stirrede paa mig, de traadte frem og blev til Ansigter. — Jeg hørte et dybt Suk et Sted i Nærheden af mig. Jeg snurrede mig rundt. Der var ingen. Mørket blev tættere, syntes jeg — jeg gik baglænds ud af Døren og knaldede den i efter mig.

Saa meget var min Overlegenhed værd.

— — — — —
— — — — — Der hvilede en tæt Taage i Tronhof Dalen, da jeg i den gryende Dag traadte ud af Kroens aabne Dør. Klokken var lidt over seks. Ikke en Vind rørte sig. Fuglesangen lød klart oppe i den graahvide Uendelighed.

Jeg stod paa den dugvaade Sten, der laa foran Indgangsdøren og indaandede den balsamiske Morgenluft. Træers og Blomsters rene Aande. En dyb Fred hvilede over alt. Kvinderne, som om Natten var sunkne sammen paa Jorden, da Himmelskæret strømmede ned over dem, laa som livløse Bylter i rolig Søvn. Inde fra Skænkestuen lød Snorken og lange, regelmæssige Aandedrag. Ogsaa Mændene var segnede om, dér hvor de havde staaet eller siddet, da Reaktionen og Vinen havde skænket dem Søvn og Træthed.

— Naar Taagen letter, saa gaar Du herfra, mumlede jeg for mig selv, og jeg kom til at gyse ved Tanken om at være ene i Skovene. — Nej, det er sandt, jeg sagde jo til Olenjka, at jeg vilde blive. Hvorfor mon jeg sagde det. Og hvorfor mon jeg haanede hendes Engel.

Det lignede mig ikke at haane andres Tro. Jeg havde levet mit Liv uden Tro paa andre Guder, end den Gud, der er i hver af os. Guden, der lyser i det lille Barns store, klare Øjne, den Gud, som vi langsomt dræber, som myrdes hver Dag, vi lever, for at genopstaa i det Øjeblik, vi selv dør, fordi vi kalder paa den.

Men jeg havde ladet andre leve i Fred med deres Tro, det forbavsede mig, at jeg havde satiriseret over Olenjkas blinde Enfoldighed.

Det kan synes at være en ringe Ting at dvæle ved, men man maa tilgive mig. Jeg har nu tilbragt Maaneder i dette Kloster, i denne Celle, hvis eneste Rude vender mod Himlen. Og jeg har grublet over de mange sære, smaa Slyngninger, ad hvilken Skæbnen førte mine Veje til Messias.

Havde Taagen ikke hin Dag hvilet tæt og uigennemtrængelig over Tronhof Dalen, da havde jeg ikke siddet her

som en dødsmærket Mand, der kun længes efter Tilintgørelsens Fred. Saa havde mit Liv ligget i den Taage, der indhyller de fleste Menneskers Liv. Jeg havde vandret videre, og havde ladet den uløste Gaade bag mig. Jeg havde da levet mit kortsynede Liv, famlende som alle andre, der tror, det er Klippe, de træder paa, tror, at Jorden er hele Verden. — Kloden, der blot er et mikroskopisk Fnug i Altet.

Havde vi det for Øje alle sammen, tænkte vi paa det hver Time paa Dagen, da behøvede vi ingen Religion, ingen Præster, ingen Kirker. —

Jeg betragter det som en Mission at indstille Menneskers Syn paa Uendeligheden, og jeg betragter det som en hellig Pligt at bringe Videnskabsmænd paa Sporet efter den Hemmelighed, som gik tabt under Tronhofs Brand. Den enorme Viden, der døde med Messias. — — — —

Jeg gik ud i Taagen, famlede mig frem over de sovende Kvinder og slog ind paa en Sti, som jeg mente maatte føre mig over Dalen, imod Sindssygeanstalten. Hvad jeg vilde derovre, ved jeg ikke.

Jeg var angst, da jeg havde gaaet tyve Skridt og var ene, men jeg blev ved at gaa. Det var, som om nogen kaldte paa mig gennem Taagen.

Jeg havde gaaet en halv Times Tid uden at se andet end den fodtraadte Sti, som jeg kunde skimte i en Meters Længde foran mig, da Stilheden pludselig blev afbrudt.

En Lyd naaede mig gennem Taagen. Det var, som om den kom til mig fra alle Sider. — Og den gentog sig, — blev ved.

En Mand lo et Sted langt borte.

En Afsindig. —

Den forfærdeligste Latter.

Det var en Vanvittig, der gøede sin Smerte ud over Tronhof Dalen.

— Aah haa haa haa haa haa haa haa haa haa—e

Og det frygteligste var, at jeg kendte den Latter, den

Stemme. Jeg havde hørt den for mange Aar siden — en Nat — i et Værelse ved Siden af mit. — I det Værelse, hvor *Wladimir Neschelko* boede.

Det var *Wladimir Neschelko*, der lo i Taagen. Og jeg kunde høre, at han var gal. —

Latteren blev ved. Ustandselig. Monotont.

— *Wladimir*, skreg jeg, ude af mig selv. — *Wladimir*, det er *Stefan*.

Jeg lyttede.

Latteren hørte op. Der blev dødsstille en Tid.

Saa klang det svagt, oppe fra, vaandefuldt. — Et eneste Ord:

— *Urana*. —

Der var en fortvivlet Længsel, en uendelig haabløs Smerte i Raabet.

Alt blev stille. Selv Fuglene tav.

Saa hørte jeg en Dør blive lukket, ikke langt fra mig. En Stump af et Ord naaede mig, og jeg stivnede. Jeg kendte Stemmen. Jeg havde hørt den Dagen før. Det var *Horpyn*. — Og han var tæt ved mig. Jeg famlede i mine Lommer efter Revolveren. Den var borte. — Det forekom mig, at jeg hørte listende Trin omkring mig, jeg strakte Armene ud og satte i Løb. Jeg styrtede lige frem, ind i Taagen, som en Blind.

Højt, vaadt Græs slog mod mine Ben. Grenene fra et forkrøblet Ellekrat piskede mig i Ansigtet. Jeg saa' sort Mosevand pible frem foran mig, jeg sprang fra Tue til Tue og naaede en lav Skrænt, som var bevokset med Tidsler. Op ad den krøb jeg, indtil jeg ikke kunde komme længere. En Mur, bygget af raat tilhugne Kampesten rejste sig foran mig.

Den samme Træthed, som havde tvunget mig i Knæ oppe i Skovene, den samme Rædsel, var over mig. Den samme lammende Følelse af *Horpyns* Nærhed. Jeg støttede mig til Muren og søgte at finde ham, ude i det graahvide Tæppe, som bølgede, hvor jeg saa' hen. At han var kun faa Meter borte, det vidste jeg.

Pludselig trængte en Lyd ud til mig — gennem Muren. En Kvinde talte med en mørk, klangfuld Stemme. Jeg presede mit Øre mod Kampestenene.

— Skaan mig, lød det bedende derinde fra. — Skaan mig, Horpyn. Jeg *kan* ikke mere. Det dræber Neschelko — og det dræber mig.

— Neschelko. Oh. — Horpyns Stemme lød spottende, idet han svarede paa flydende rumænsk, det Sprog, hun havde talt, og som jeg beherskede. — Neschelko. — Det havde jeg ikke tænkt paa. Ha, ha—e. Du har misforstået mig, Urana. Neschelko skal elske Dig — ikke omvendt.

Der blev en Pause. Jeg hørte, at hun stønnede højt.

— Urana. Han forsøgte at gøre sin Stemme rolig. — Jeg har givet Dig Lov til at gaa her hen i Kapellet hver Morgen. Jeg har fundet mig i, at Du spreder Dine Interesser og ligger og kravler paa Dine smukke Knæ foran den udskaarne Kone dér, hende I kalder Madonna, I sølle smaa Sjæle, der ikke er store nok til, at I kan nøjes med at tro paa jer selv. Det stod ikke i *Kontrakten*, Urana, men jeg har givet Dig Lov til det. — — Saa, hold op. Jeg vil ikke se Taarer. Du vilde selv dette. Du svor, at Du var stærk nok. Kurakoff tvivlede, men jeg sagde, at jeg vilde tro Dig, husker Du. Men forresten Hsss

Det var mig, som var kommet til at træde paa en visse Tidse. Det havde givet et lille skarpt Smæld.

— — Naa. — Hæ, fortsatte han. Jeg er nervøs. Jeg traf en Fremmed i Skovene i Gaar. — Naa, — Urana. Hør efter, hvad jeg siger til Dig. Om en Maaned behersker Dit Land Verden, gennem Dig og mig. Du kan leve Resten af Dit Liv i Fred. Du har købt Din Faders Frihed, og Du kan møde ham om 14 Dage i Genf. — Jeg vil ikke se Dig græde, hører Du. Gør min Villie, Barn, skreg han hæst — eller ved Zeus, Din Fader skal gaa den lange Rejse til Tundraerne. Hører Du, hvad jeg siger.

Han stønnede i afmægtigt Raseri.

— Aah Satan, Satan. At jeg skal elske Dig, elske Dig, elske Dig — jeg — jeg — Horpyn

— Aah haa haa haa haa haa haa haa haa haa—e.

Wladimirs Latter skogrede atter gennem Taagen.

— Hører Du den Gale, Urana. Ogsaa han elsker. Selv han, den Afsindige, elsker. — Aah sig, at Du elsker mig, jeg skal — — — Nej.

— Meget vel. Horpyns Stemme blev skærende kold. — Rejs fra Tronhof. Rejs til Tundraerne, til Minerne deroppe, jeg . . .

— Jeg — skal gøre — hvad Du ønsker, sagde hun brudt — Alt— hvad — jeg — har — lovet. —

Jeg hørte en Dør blive aabnet.

— Gaar Du, hvor gaar Du hen? spurgte hun angst.

— Gaa blot op paa Anstalten. Jeg skal kun se efter ham, der raabte til Neschelko før. Stefan Maryko. Det var ham, jeg traf i Skovene i Gaar. Da var jeg dum. Vi sees.

Døren blev atter lukket i.

Jeg krøb lydløst ned ad Skrænten og dækkede mig under en Brink, der ludede ud over Mosen. Skridt nærmede sig. Jeg mærkede paa Brinkens svage, gyngende Bevægelse, at han var lige over mig. Han snusede i Luften som en Jagthund.

— Det var dumt, mumlede han. — Satans Taage.

Da han havde staaet lidt, gik han langsomt sin Vej. Jeg krøb op ad Skrænten, standsede og blev staaende nogen Tid ved Muren og gik saa stille og forsigtigt langs den. Jeg drejede om og fulgte den i en ret Vinkel, drejede atter om et Hjørne og stod foran en gammel, vejrslidt Egetræs Dør, i hvilken der var skaaret et Kors. Klinken, der var smedet af gammelt aaret Jern og fyldt med alskens symbolske Ting, gik op for mit Tryk, det rallede i de rustne Hængsler.

Foran mig, i Skæret fra de flakkende Voksllys, der var tændte til Guds Moders Ære, laa Urana. Det gulrøde, svage Lys kastede et Strejf over det skønneste Ansigt, jeg har set.

Taarerne, der glimtede i de lange, mørke Øjenvipper, lyste som Diamanter.

Jeg saa' det altsammen, i et eneste Nu, det, der er saa besværligt at fortælle. Det er saa smerteligt svært at skrive ned med kolde Bogstaver, som man har lært i Skolen, det jeg stod overfor, da Urana rejste sig.

Den sort draperede Kjole laa som Penselstrøg om hendes smidige, slanke Krop. Jeg skimtede de hvide, formskønne Arme gennem Blusens dækkende Hud. — Jeg vilde ønske, at jeg var Digter og kunde fortælle, hvor dejlig Urana var, men jeg formaar det ikke. Det vil blive platte og plumpe Linier.

— Jeg er Stefan Maryko, sagde jeg. — Jeg har hørt, hvad Horpyn har sagt. De skal ikke frygte. Jeg vil Dem intet ondt.

Hun svarede ikke. Hun blot saa' paa mig i nervøs Angst.

Jeg vilde fortsætte, men fandt ikke Ord. Hvordan skulde jeg faa det sagt, at jeg var betaget af hendes Skønhed, rørt af hendes Vaande.

— Stefan Maryko, sagde hun langsomt. — Hvad vil De her. Hvorfor er De her. Hvem har sendt Dem. Og hvad har De hørt.

— Jeg har gennem Muren hørt, at Horpyn, som i Gaar forfulgte mig gennem Skovene, vil tvinge Dem til at gøre noget, som er Dem imod. — Jeg er en Fremmed, og det er tilfældigt, at jeg er i Tronhof. De maa tilgive, at jeg tilbyder at hjælpe Dem, jeg kan ikke andet.

Jeg hørte godt, at mine Ord lød kejtede, men jeg saa', at de alligevel gjorde et Indtryk paa hende. Hun saa' raadvildt paa mig.

— Jeg kender Wladimir Neschelko, fortsatte jeg. — Jeg taler med ham i Dag.

Det gav et Sæt i hende, da jeg nævnede hans Navn. Hun saa' skrækslagen paa mig.

— Min Gud, min Gud, stønnede hun.

Jeg ved ikke, hvor jeg fik Dristighed fra, men jeg greb hendes Haand og hun lod mig beholde den, modstandsløst. Den hvilede i min som en døende lille Fugl.

— De skal ikke være bange for Horpyn, sagde jeg. Jeg

skal tale med Neschelko. Jeg ved ikke, hvad det er, som piner Dem, — men hvis De vil betro Dem til mig, saa

Hun trak sin Haand til sig og flygtede nogle Skridt bort. Hun stødte noget usynligt bort med Hænderne og sagde febrilsk:

— Hvis Horpyn vidste, De var her, havde han hørt, hvad De har sagt, saa dræbte han Dem. — Gaa. — Rejs fra Tronhof. Flygt. Han er efter Dem. Tak fordi De vilde hjælpe mig, men — — ingen kan hjælpe, — ingen. — Jeg er her af egen Villie. Jeg kan ikke sige Dem hvorfor. — Og Horpyn vil mig intet ondt. De — har — misforstaaet — det, — De har hørt. For Deres egen Skyld, rejs straks. Bland Dem ikke ind i dette. — Vil De mig noget godt, — saa — saa søg ikke Neschelko. Skynd Dem bort. Træf ikke Horpyn, han — han er frygtelig.

Jeg ved ikke, om det var Skuffelse over hendes Afslag, Vrede over, at jeg blev jaget bort, eller det var Jalousi og Had mod denne Horpyn, som jeg skulde flygte for, som havde Patent paa Tronhof Dalen — og som havde Lov til at sige, at han elskede denne vidunderdejlige Kvinde. Det har i hvert Fald været en uværdig Følelse, som gjorde mig lille.

Jeg bukkede høfligt og sagde koldt: De har fuldstændig Ret i at tilbagevise mig. Jeg beder Dem tilgive min Dristighed. Jeg fik det — fejlagtige Indtryk af Deres Samtale med Horpyn, at det ikke ganske var af fri Villie, De var hans Redskab. Det forekom mig, der blev talt om Tundraer. — Jeg har hørt fejl, altsaa. Jeg beklager, at Tilfældet har gjort mig til Lurer.

Urana har forlængst tilgivet mig min Opførsel i Kapellet. Men jeg tilgiver aldrig mig selv. Mindet om mit første Møde med hende er et smertende Saar, og Erindringen er en Kniv, der river det op. Jeg er ikke Farisæer og tror aldrig at have været det, men dog tør jeg sige, at jeg altid har været et Gran mere forstaaende end andre Mænd. — Og saa alligevel dreves jeg af Mandfolke-Instinkt — i Skuffelse over, at Urana ikke straks faldt til mit Bryst.

— Hvad mit Mellemværende med Horpyn angaar, fortsatte jeg isnende, som en Romanhelt, — beder jeg Dem tillade mig at handle efter egen Indskydelse. Jeg forstaar intet af det hele, det indrømmer jeg, men jeg forstaar, at Horpyn stræber mig efter Livet, og frem for at flygte, vil jeg muligvis foretrække at sende ham en Kugle. Han ser ikke saadan ud, at man kan tænke sig Samfundet vil miste noget særligt.

Aah min Gud. Hvis ikke jeg, som sidder her ved Bordet i min Klostercelle, var en eneste levende, aandende Sorg, da vilde jeg smile ved Tanken om mine storladne Trusler. Hvorfor sagde jeg ikke ogsaa til den stakkels Urana, som stod med Taarer i Øjnene, at jeg vilde vælte Notre Dame med min Spadserestok. —

Hun saa' paa mig med et Blik, der baade rummede Bøn og Fortvivelse, og jeg blev ved.

— Wladimir Neschelko er en Ungdomsven af mig. Jeg ved, at han er syg, og jeg vil tale med ham. Et gammelt Løfte binder mig desuden.

Da jeg var kommet saa vidt, saa' jeg paa Uranas Skuldre, at hun undertrykte en Hulken, — og jeg blev med et Slag til Stefan Maryko igen.

— Urana, sagde jeg og var selv Graaden nær. — Jeg ved kun, at De hedder Urana. Jeg har set i Deres Øjne, at De har det ondt. Jeg lover Dem, at jeg skal intet gøre, som kan hindre — hindre det Møde — i Genf. Jeg har ikke Lov til at bebyrde Dem med et Venskab, som De ikke har bedt om, — men — kommer De til at trænge til en Ven, — saa — saa er jeg her i Tronhof.

Hun saa' paa mig med et slukt Blik, der rummede alt og intet — og gik ud af Kapellets Dør med en Hovedbøjning, som kunde være en Hilsen. —

Jeg var ene med Jomfru Marias Billede og de to Vokslys, Urana havde tændt.

Ud af det Kaos, mine Tanker var, rejste sig det ene Spørgsmaal, — hvorledes kan jeg hjælpe hende. Hvorledes kan jeg ramme Horpyn, uden at gøre hende Fortræd.

Nu, et Aar efter, spørger jeg mig selv om, hvorfor jeg var parat til at ofre Livet for hende, som jeg kun havde set i faa Minutter.

Var det fordi hun var den skønneste Kvinde, jeg havde set. — Kan man elske en Kvinde ved første Blik. —

Jeg ved intet Svar.

Mit Liv var hendes, det var det eneste, jeg vidste. Jeg vilde med Fryd have solgt min Himmerigspart, blot for at være hendes Hund.

Og det vilde jeg i dette Øjeblik.

— — — — —
— — I Skæret fra de vittende Lys og Reflekserne fra den forgyldte Glorie om Guds Moders Billede, undersøgte jeg endnu en Gang mine Lommer. Revolveren var og blev borte.

Og et Øjeblik efter var jeg paa Vej til Kroen for at skaffe mig et Vaaben.

Nu maatte Penslerne hvile en Tid.

Femte Kapitel.

Den syngende Stjerne.

Taagen var lettet, da jeg naaede Kroen. Paa Vejen havde jeg søgt at finde ud af, hvad Horpyn og hans skønne Hjælperke vilde opnaa i Tronhof. Ordet Tundraerne havde bidt sig fast hos mig. Hvad betød det. Tundraer laa i Sibirien. Uranas Fader stod altsaa i Fare for at blive deporteret, og for at frelse ham, var hun gaaet ind paa at hjælpe Horpyn, som altsaa maatte høre til Czarens Folk. Han maatte være russisk Politispion. Det var altsaa en Sag om Politik.

Men Tronhof laa ikke i Rusland. Hvorfor var netop denne lille, ensomm Bjergby blevet Skuepladsen for Hor-

pyns Manøvrer. Naa, der var ingen Tvivl. Urana havde Forbindelser indenfor Sindssygeanstalten. Wladimir var øjensynlig under hendes Paavirkning, det drejede sig om at gøre et Attentat paa Anstalten. En Person, som havde Interesse for Czarens Regering, skulde befries. — Det eneste, som i Øjeblikket var uforklarligt, var Stjernen, Jærtegnet, som skabte Paniken i Tronhof. Hvis ikke et tilfældigt Meteorfald var Aarsagen, saa maatte det hele være Bluff fra Horpyns Side. Ganske vist var det mig ufatteligt, hvorledes han var i Stand til at sætte noget saadant i Scene, og hvad han vilde opnaa. — Tilbage var jo ogsaa den Hypotese — at — at — Olenjka havde Ret. Jeg kom til at skælve ved Tanken. Skulde det være muligt. — Var det Messias, der sad derovre, og var Stjernen tændt for hans Skyld. —
— — Jeg vilde faa det at vide. — Jeg vilde vide det. —
— — — — —

Værten stod udenfor Kroen midt i en Klynge Mennesker, da jeg kom. De saa' sløvt paa mig. Ingen hilste. Jeg vinkede ad ham med en Mine, som havde han været min Tjener i mange Aar. Han kom langsomt over til mig og fulgte mig uden at spørge om, hvad jeg vilde ham. Da vi kom ind i det Værelse, vi havde forladt om Morgen, gled hans posede Øjne ligegyldigt rundt og standsede ved Sengen, som bar tydelige Mærker af, at to havde ligget tværs over den.

— Det er min Datter, sagde han med sin rustne Drankerstemme. Han smilede træt.

— Men nu er det lige meget. — Nu er al Ting lige meget. Jeg forstod ikke, hvad han mente, og spurgte ham om det. Han smilede igen, ligegyldigt og træt.

— Det er saa ligemeget, nu. Hvorfor skulde Olenjka ikke have den Glæde, inden hun døde. — Saadan siger de jo alle sammen her i Tronhof. Smeden Schakri kom med sin Kone til mig i Gaar og sagde, — se her, Simon, her kommer jeg med min Kone. I holdt af hinanden, da I var unge, nu giver jeg Dig Lov til at tage hende, behold hende til vi skal dø. — Det sagde Smeden. Og min stakkels Olenjka,

hun har ingen Glæder haft, siden Jasil sparkede hende til Krøbling.

— Hvordan gik det til, spurgte jeg for at føre Talen over paa noget andet.

Han lukkede Øjnene og strøg sig over den furede Pande.

— Aah, det er 11 Aar siden. Hun var kuns en lille Pige. — Jeg — jeg ved ikke, hvordan det gik til. — Jeg husker det ikke rigtigt. — Jeg er saa tung i Hovedet. — Vil De ikke ha' Vin, inden vi skal dø. — Jeg vil gi' Vin — for Olenjka. Han bøjede sig over Sengen og strøg nænsomt med Haanden over Tæppet.

— For lille Olenjka, gentog han ømt og saa' atter paa mig.

— Det gjorde ikke noget, at hun var halt, vel.

Der var ligefrem en rørende Angst i hans Blik, og jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. Jeg blev ogsaa befriet for det, idet han pludselig gik ud, mumlende for sig selv, — vi maa hellere drikke Vin, inden vi dør Men Smeden Schakri, han kom

Hans Mumlen blev borte, og lidt efter kom han tilbage med Vin. Jeg drak med ham, for jeg trængte i Grunden til det.

Jeg spurgte ham ud om, hvad han vidste. Om han havde set Horpyn, om han kendte Neschelko, men jeg fik kun taagede, uklare Svar. Jeg kunde mærke, at han gerne vilde give mig Besked, men hans Hjerne arbejdede ikke. Det var at se i hans Ansigt, at det ligefrem smertede ham at tænke, at skulle huske.

Jærtegnet var hans evigt tilbagevendende Svar paa alt. — Jeg har set Jærtegnet. Nu kommer Messias. Om tre Dage, saa er det forbi. Saa kommer Messias og tager nogen af os, og Resten henter Djævelen. — Ja ja. Vi maa hellere drikke.

Han var ikke til at komme nogen Vej med, og jeg opgav at faa noget at vide. Det lykkedes mig dog at købe en Revolver hos ham. Han vilde ingen Penge have for den. — Det var ligemeget, sagde han, men tilsidst gik han dog

ind paa at modtage en meningsløs lille Betaling. Det var et Vaaben, som en Turist en Gang havde glemt, sammen med 36 skarpe Patroner.

Da vi havde tømt to Flasker Vin, vaklede han ud, og jeg kastede mig paa Sengen, hvor jeg næsten straks faldt i Søvn, døsig, som jeg var, af Vinen, jeg havde faaet paa fastende Hjerte.

— Sent paa Eftermiddagen var jeg atter paa Benene. Jeg havde sovet tungt og havde Hovedpine, men en meget vaad Vask friskede mig op. Min Mave stillede sine Krav, og jeg fik Olenjka til at servere mig et Maaltid i et lille Værelse, som stødte op til Skænkestuen. Der var jeg alene med et hvidskuret Bord, en gammel affældig Sofa og et Par plumpe Stole.

Over Sofaen hang et stort Olietryk, som forestillede Jesu Genopstandelse. Jeg var ikke i Humør til at goutere det groteske i Kunstnerens naive Fremstilling. Jeg fandt intet latterligt i de væltende romerske Soldater, der ravede som fulde Mænd. Jeg interesserede mig mest for Hovedfiguren, Jesus, som svævede i Luften med de udbredte Arme, for det faldt mig ind, at fra dette Olietryk havde Petruscha faaet Ideen til den svævende Sindssyge, som hun troede var Messias.

Jeg spurgte hende, da hun kom med Maden, om han havde set saadan ud, han, Jasil havde bundet, men hun svarede ikke. Hun brast i Graad og styrtede ud.

Jeg spekulerede lidt over, hvorfor hun græd. Om det var, fordi jeg havde beskadiget hendes inderlige Tro paa, at hun havde givet Messias Vand og at hendes Sjæl var frelst. — Om hun græd, fordi en Illusion, der havde baaret hendes fattige Liv oppe, var ved at gaa i Stykker — eller om hun græd, fordi hendes Fader maaske, i sin plumpe Fejltagelse, havde saaret hende som Kvinde. — Som halt Kvinde.

Naa. Maden fristede mig, og jeg gik i Gang med de saftige Skiver Vildsvinesteg, den svære Sauce, der havde Smag af Blod, — Kartofflerne, der laa i en lille Pyramide, som

kæmpemæssige Snefnug paa Skaalen, Syltetøjet, der var lavet af Skovens vilde Bær, — og mens jeg spiste, voksede Støjen i Skænkestuen, eftersom Dagslyset svandt.

Et Par Lys, jeg fik ind paa Bordet, mindede mig om Lysene i Kapellet, og jeg kom til at tænke paa Horpyn — hvorefter jeg modige Mand med Revolver og seksogtredivе skarpe Patroner, som vilde dræbe Horpyn, stjal mig langs Væggen hen til Vinduet og trak Gardinerne for.

Idetsamme kom Olenjka ind.

— Jeg har glemt at sige Dem, at der var en Herre, som talte et underligt Sprog, sagde hun, uden at se paa mig. — Han var her, medens De sov. Han bad mig sige til Dem, at De skulde huske paa Myrerne, hvis De vilde, at det skulde gaa Dem vel. Og at den nærmeste Vej til Viklar Jernbanestation, var over Alterlysene. Hvis De gik om ad Kapellet, saa naaede De det ikke.

— En Besked til mig, sagde jeg forbavset. — Det maa være forkert. Nævnedes han mit Navn.

— Han spurgte efter den fremmede Maler, som boede her.

Jeg grundede over den mærkelige Besked, og pludselig slog det ned i mig, at den Fremmede maatte være Horpyn. — Husk paa Myrerne. — Det var i en Myretue, vore Revolvere havde ligget.

En ny Trusel altsaa. — Men Alterlysene, hvad mentes der med det. Jeg spurgte Olenjka.

— Alterlysene, sagde hun, det er to Klipper, som ligger paa hver sin Side af Vejen, der fører til Viklar.

— Og Kapellet. —

Det vidste Olenjka ikke hvad var. Hun aabnede Døren og vilde gaa.

— Spurgte den Fremmede ellers om noget.

— Ja. Han spurgte om, hvor i Huset De boede.

— Sagde De ham det.

— Ja.

Saa gik hun.

Det var altsaa Alvor. Den Fremmede kunde ingen anden være, end Horpyn. Han anviste mig den nærmeste Vej til

den nærmeste Jernbanestation. Jeg skulde af Vejen. Den Interesse, han viste min Person, var uhyggelig stor. Saa stor, at jeg et Øjeblik tænkte paa at følge hans Raad og rejse bort.

Men det Indtryk, Urana havde gjort paa mig, var ikke mindre. En Stemme i mig sagde, at jeg skulde blive, at jeg var en feig Pjalt, hvis jeg løb. —

Og saa ladede jeg min Revolver og gik ud i Mørket.

— — — —
Hvorfor skulde jeg ikke være ærlig og tilstaa, at det krævede min største Villiesanspændelse, at forcere Stien til Sindssygeanstalten.

Maanen var i første Kvarter, og kun et svagt, blegt Lys banede sig Vej gennem de drivende Skyer. Jeg kunde akkurat skimte Stien foran mig. Den slyngede sig tvers over Dalen, og midt ude gik den over en Mose eller et Sumpdrag, som paa begge Sider omgav Bjergbækken, der her i Dalen løb roligt, som en stille Aa. Tilvenstre skimtede jeg Ellekrattet, jeg havde været inde i om Morgenen. Kapellets spidse Tag ragede op over Kronerne. En smal Sti førte derned.

— Her har hun altsaa gaaet. Her paa denne Sti har hendes Fødder traadt for nogle Timer siden. Det var maa-ske latterligt, men der var noget beroligende i den Tanke. Det var ligesom jeg ikke helt var ene i Mørket og Ødet.

Jeg gik hurtigt til. Stien løb hen over Mosen, og jeg havde fri Udsigt til alle Sider, saa langt jeg kunde se i Mørket.

Da jeg næsten var naaet hen til Broen, hørte jeg en fjern Nynnen i Luften. Denne forfærdelige metalliske Sang, jeg før havde hørt.

— Stjernen, gispede jeg, og vendte mig rædselsslagen.

Jeg knugede om Revolveren, men hvad hjalp mit stakkels Vaaben mig her.

Højt, højt oppe over Skovenes sorte Silhouetlinie mod den forrevne Himmel, lyste den vandrende Stjerne. Dens

Skær var saa stærkt, at jeg kastede en Slagskygge henad den lerede Sti.

Langt borte hørte jeg Ekkoet af et mangestemmet Skrig.

— Nu skriger Olenjkas Fader og alle de andre. Nu ligger de paa deres Knæ og skriger, hviskede jeg, og det hjalp mig at tænke paa, at der var andre levende i Dalen end mig.

Stjernen sejlede langsomt, ligesom søgende, henover Dalen. Den steg og sank, svingede hid og did. En Tid beskrev den en Slangs-Kurve, en Skruegang.

Pludselig gled den skraat nedad, lynsnart *imod mig*.

Jeg løb hen mod Broen, og da mine Skridt gungrede paa de gamle Egeplanker, saa' jeg Stjernens Billede i det silende sorte Vand. Den holdt Kurs imod mig.

Hvorfra jeg fik den vanvittige Tanke, at det var *mig*, Himmeltegnet jagede, fatter jeg ikke. At dette straalende Ildneg, der sprudede sine Funker ud over Nattehimlen, at dette kosmiske Fænomen skulde ville mig noget ondt, var en absurd Idé, men jeg troede det i min Rædsel, og jeg styrtede af Sted for at naa Klippevæggen, der rejste sig foran mig.

Det er kun spredte Ting, enkelte Iagttagelser, jeg husker fra dette mit Løb for Livet.

Jeg husker, at Slagskyggen foran mig blev skarpere, at Stjernens Sang steg og blev til en øredøvende Hvæsen. Jeg husker, at den gyngende Mosesti var som en Madras at løbe paa. Det forekom mig, at jeg ingen Vegne kom, det var som om Stien var et endeløst Baand, der rutschede bagud — mens Stjernen stadig kom nærmere.

Da jeg fra Mosen kom ind paa fast Grund, følte denne som oversaaet med Glasskaar. For hvert Spring, jog en stikkende Smerte op gennem mine Ben. — Jordsmonnet blev stejlere og stejlere. Nøgen Klippe stak frem gennem det solsvedne Græs.

Jeg fo'r opad, med hivende Aandedræt. Stønnende, med kold Sved drivende ned over Ansigtet, styrtede jeg opover, uden at se mig tilbage.

Jeg stirrede mod Anstaltens oplyste Vinduer. De syntes ikke at komme mig nærmere, hvor længe jeg løb. Det var som om Komplekset gled tilbage, bort fra mig. Som om det krøb op ad Bjerget.

Jeg naaede en Klippespids og standsede. Jeg var kommet bort fra Stien, og kunde ikke komme videre. I den højeste Fortvivlelse saa' jeg mod Stjernen, som gled hen over mit Hoved, ligesom dansende i Luften. Dens Sang brusede om mig, og Lyset svingede fra gult til grønt. Hjælpeløst saa' jeg mod Anstalten, der pludselig var kommet nærmere. Oppe paa Taget syntes jeg at skimte en sort Skikkelse med spidse Vinger. Et svagt Blink, som fra en Lommelyste, tændtes og sluktes deroppe. Stjernen hylede og skød et Bundt grønne Lyn fra sig. Jeg gled og faldt nogle Meter, Grenene knækkedes under mig, jeg styrtede ned i en Skovbund, der var dækket af et tykt Lag Grannaale.

Idetsamme oplystes Himlen af et blaat Lyn. En Flamme fræsede ned i et Træ nogle Meter fra mig. Det splintredes og styrtede til Jorden.

Alt blev mørkt om mig.

Hvor længe jeg har ligget uden Bevidsthed, aner jeg ikke. Maanen lyste blegt fra en sort Stump Himmel, da jeg vaagnede, og med smertende Ryg rejste mig.

Jeg arbejdede mig gennem nogle tætte Graner. En Ugle skreg, og der var noget som lo tæt ved mig. Mine Ben skjalv, jeg ravede som en Drukken, klamrede mig til Granerne og rev mine Hænder til Blods. Grenenes Naale ramte mit Ansigt som Millioner af Piskesnerte. Jeg vadede op i en høj Myretue, sank sammen i Knæene, greb for mig — og saa' — Horpyn staa mellem Stammerne, gennemsigtig, grinende, som en Djævel, underlig belyst af et Skær, der syntes at komme fra Jorden under ham. Jeg skreg, jeg lukkede mine Øjne og skreg, og fyrede min Revolver af imod ham. Skuddet rungede i Dalen, og Ekkoer bar mit Skrig tilbage til mig.

Uden at aabne Øjnene busede jeg fremad, løb mod noget hårdt, faldt, rejste mig, og slæbte mig nogle Skridt frem.

Jeg segnede om, greb for mig. Mine Fingre fattede om noget koldt, som gav sig lidt. — — — —

Jeg hørte Drøn af Kirkeklokker og mistede Bevidstheden igen. — —

Sjette Kapitel.

Wladimir Neschelko.

Et skindbetrùkket Kranie, baaret af en Fuglehals, et Ansigt, hvis Øjne var som to Kugler Jord paa en halvraadden Aals Bugskind, en rubinrød Silkekimono, der hang paa et Par Skuldre, der var tynde og spidse, som en Frakkebøjle, et Par Skeletarme, beklædte med rynket Pergamentpapir, som stak ud af de vide fløjlsbræmmede Ærmer, — det var Resterne af Wladimir Neschelko.

Saaledes saa' den Skikkelse ud, mine Øjne mødte, da jeg vaagnede paa en Divans Fløjlstæppe i et ødselt, med syg Smag monteret Værelse, som oplystes af Glødelamper, der var blendede med rødgyule Silkestoffer.

Wladimir stod bøjet over mig, og smilede et stereotyp Smil, der blot var en Grimace, en Ansigtsforvridning, som gjorde ham endnu mere uhyggelig.

Han betragtede mig længe uden at andet hos ham bevægede sig end Adamsæblet, som hævede og sænkede sig nervøst og uregelmæssigt, — og Øjelaagene, der nu og da gled ned, for efter nogle Sekunders Forløb atter at glide op, som hos en Øgle.

Dæmpede Flygeltoner smøg sig ind gennem de tunge Portierer. En monoton Etude i Moll blev spillet sagte og slæbende i et Værelse noget borte.

Wladimir rette sig langsomt og sukkede dybt.

— Tja. Saa kom vi saa vidt, sagde han med hæs, sprød Stemme. Tonefaldet var saa ligegyldigt, som om det var 12 Minutter siden, vi havde set hinanden, og ikke 12 Aar.

— Tronhof, det er vistnok Finis. Her munder alt ud, eller det meste, det er klart, at Du kommer, Stefan.

Han afbrød sig selv, drejede Hovedet til Siden og talte med vred Stemme til en Usynlig.

— Jeg siger, at Tronhof er godt, Wladimir Neschelko, og jeg har Ret. Herregud, Du forstaar det ikke, Fæ.

— Er Du ikke Wladimir Neschelko, skreg jeg og fo'r op. Han smilede og nikkede underfundigt.

— Joe. Jeg er Wladimir, Stefan, — det vil sige, jeg er selvfølgelig kun den ene af dem.

Spillet inde bag Portièrerne hørte op. Et Udtryk af Smerte jog over hans Ansigt. Han gjorde et nervøst Kast med Hovedet og fortsatte.

— Der er kommet en ny Wladimir, siden vi saas sidst, Stefan. — Og nu render den gamle Wladimir efter mig. Paa en Maade er det meget godt. Vi skiftes til. Han er rigtig flink, naar han tror, han faar sin Villie. — Det er praktisk at være to.

— Kender Du mig ikke, Wladimir, stammede jeg og søgte hans Øjne. Du maa ikke spøge. Jeg er — jeg er ikke Menneske i dette Øjeblik. Jeg kan ikke taale mere.

— Du taler saa hurtigt, Stefan. Han saa' misbilligende paa mig. — Som et Barn taler Du. Hvorfor gør Du det. Du har jo Tid nok. Mange, mange Timer, inden Du skal dø. — Og Du er kun Een.

— Hold op, eller lad mig gaa, Wladimir, jeg bliver gal. Han afbrød mig med en Haandbevægelse.

— Lægfolk maa ikke saa gerne bruge den Slags Ord. Jeg tilgiver Dig. Du skal ikke være ked af det. Vi er kun Een, Stefan, *kun Een*, som altid.

Han drejede atter Hovedet og hviskede ud i Luften til den Usynlige. — Hss. Ti stille Dumrian. Han forstaar det ikke — endnu. Foreløbig er Du ikke. — Senere.

Han vendte sig atter imod mig, affabel og konverserende.

— Naa, Stefan Maryko, min gamle Ven. Du længtes altsaa efter mig. — Hm. — Er Du kommet med Toget.

Hvad skulde jeg svare. Hvorledes skulde jeg tale til ham.

Han var gal, det var aabenbart. Hvordan skulde jeg faa ham i Tale, det af ham, som velbegavede Sindssyge dog undertiden har i Behold. Jeg vidste ikke mit levende Raad, og snakkede ham derfor — foreløbig — efter Munden.

— Jeg er saamænd kommet gaaende gennem Skovene, Wladimir, sagde jeg i en sorgløs Tone, — paa mine egne to Ben.

— Hvordan vidste Du, at jeg var her, konverserede han videre.

— Det fik jeg først at vide, da jeg kom til Tronhof.

— Naae. — Saa det fik Du først at vide — da. Aah haa haae, ja, det lyder jo meget godt. Hm. — aa ja, det er hyggeligt at se Dig. Jeg ser jo ellers kun de saakaldte »Gale«.

— Hm. — Det er helt forfriskende at se en af de saakaldte — »Normale«. — Hm. —

Der var en uhyggelig Ironi i hans Ord, som holdt min Angst i Live.

— Alt er relativt. Nogle Mennesker tror, at de kun er Een. Det er jo det nemmeste, ikke sandt. — Andre ved, at de er mangfoldige. De, der ved for meget, bliver spærrede inde. De egner sig ikke. — Hm. — Og saa skal der jo nogen til at »helbrede« dem. — Jeg helbreder for Exempel. Aah haa haa haae. —

Han lo den samme Latter, jeg havde hørt i Taagen.

— Hm. — Stefan. — Raabte Du forresten ikke i Morges, da jeg badede.

— Jeg hørte nogen le, sagde jeg og saa' undersøgende i hans matte Øjne. — Og saa kendte jeg Din Stemme. — Badede Du.

Han nikkede og smilede fiffigt.

—Jeg bader hver Morgen, sagde han hemmelighedsfuldt. — Indvendigt Bad forstaar Du. Jeg rensar ud, skyller Nerverne igennem, spuler Hjernen — saa det skvalper. — Egen Opfindelse.

— Jeg siger Dig, at saadan et langt inderligt Grin hver Morgen, det er ren fysiologisk psyko Gymnastik. Rent bortset fra den fysiske Virkning. Men det skal gøres med An-

dagt og Kærlighed. Det kræver en uhyre Træning, førend det virker. Nu er det helt mekanisk hos mig.

— Selv Folk, der er »normale«, vilde have nogen Glæde af det, selv han, Wladimir den gamle, som render og vimser om mig hele Tiden, og stikker sin Næse i alt muligt, vilde blive mere værd.

Wladimir gjorde pludselig et Kast med Hovedet, og sagde til Luften. — Hold Mund, naar jeg taler, Pøbel, Du kan godt faa Klø, fordi Stefan er her, husk paa det.

Han bøjede sig over imod mig. — Tænk, hvis alle Mennesker i London lo hver Morgen, mellem 8 og halv 9 — ud paa Gaderne. Hvad. Aah haa haa haa haa haa haa haa—e.

Han tog sig midt i Latteren.

— Undskyld, Stefan. Vi tre skal drikke et Glas sammen. Jeg har glemt, at jeg er Vært.

— Vi tre, spurgte jeg ubetænksomt.

— Snak, Stefan. Jeg vaaser. Vi er jo kun to, Du kan ikke se den tredie, haa haa haa. — Det er fordi, Du ikke er »gal«. — Men han er her. Vi er mange. — *Vi er mange*, her i denne Stue. Aah, Stefan Maryko. Gid jeg kunde tale rent ud. Maa jeg ikke. Sig, at jeg maa, Stefan, min Ven fra de Dage, da jeg ikke vidste hvad det var at være Menneske.

Der var Bøn, en inderlig vild, trodsig Bøn i Kraniets Øjne. Pupilerne lignede ikke længere Jord, men Cigaraske, der gløder nederst.

Jeg var besjælet baade af Frygt og af Venskab for Wladimir, og jeg syntes i dette Øjeblik, at det var Synd for ham, — at han var en Stakkel, man skulde holde af, saa forfærdelig umenneskelig han end saa' ud.

— Tal ud, Wladimir. — Jeg skal prøve at forstaa Dig.

— Vi er mange, Stefan, hviskede han og saatte sig ved Siden af mig. De knoklede Fingre bøjede sig om min Arm.

— Hvor er vi mange. Jeg er mange, hører Du. — Jeg trænger til, at Du hører det.

Endnu er jeg kun to, videre er jeg ikke kommet. — Men jeg bliver til flere. Jeg bliver maaske tusinde, inden jeg dør.

Saa bliver det svært, at holde Rede i dem. — Men to er alt for lidt. For det kludrer alligevel. Jeg har Een her paa Anstalten. Han har været Præsident for en sydamerikansk Republik. Han har gjort meget godt — og meget ondt. Han har slagtet meget Kød, der var varmt af sig selv. — Præsident i en Forbryder-Republik. Hvilket Forum for en Sjæl med Initiativ. Forstaar Du, Stefan, han er ni. Jeg beundrer ham.

Han holder Rede i dem alle ni.

Du skulde høre, naar de skændes. Pragtfuldt. En halv Time i hans Celle, mens han snakker med de andre otte Præsidenter, den er mere værd, end Schopenhauers samlede filosofiske Værker. Jeg er ham ganske underlegen. Jeg er kun to. Men jeg tror, at den tredie er ved at fødes. Jeg har en Følelse af det i Øjeblikket. Jeg har store Smerter.

Hvor er Du.

Wladimir saa' sig søgende om, bekymret og urolig, men pludselig opklaredes Kraniet. Han havde faaet Øje paa den Usynlige.

— Naa, der er Du. Hvorfor gemmer Du Dig bag ved Stolen, Strik. — Ja—hae — Du vil ind til Urana. Haa haa haa haa. Men det er ikke Dig. Det er mig. Tag ikke fejl, Du gamle. Na—e. —

Han slog sig selv over Hænderne.

— Fingrene væk. Naa—e. — Du er stædig.

Aah haa haa haa haa—e.

— Tænk Dig, Stefan, denne gamle, stupide Wladimir, han er ogsaa tosset efter Urana. — Det Svin. — Jeg aner ikke, hvad han bilder sig ind. Han vil gaa mig i Bedene, — Rudimentet. —

Wladimirs Tænder skurede mod hinanden. Kæbemusklerne tegnede sig som Tovværk under den graa Hud. Munden blev til en sort Streg, og Øjnene — Jordklatterne paa Aaleskindet, — Cigarasken luede.

— Du passer altsaa Dig selv, Plebs, her er jeg, snerrede han som en Hund.

Han rejste sig og gik truende hen mod Krogen, hvor den Usynlige var.

— Holder Du Dit infame Kød borte, gør Du. — Tror Du, det er Kalorier, det drejer sig om. Muskler, hva'. — Jeg hader Dig, indbildske Fyr. — Gaa til Skøger. — Na—e. — Svar. — Gud hjælpe mig, jeg slaar Dig ihjel, hvis Du ikke vil som jeg. Dør Du, saa er jeg kun Een igen. — Hvad saa. — Jeg har jo slet ikke Brug for Dig mere. Det er jo derfor, jeg er to. Jeg bliver ved at føde. Det forstaar Du ikke. Godt. Ti. — Jeg siger Dig, at Du lader Urana være i Fred. Du smudser jo den Luft til, hun skal aande ind. — Selv jeg, Wladimir den anden, er ikke naaet saa vidt, at jeg

Han blev afbrudt ved, at Døren gik op. En ung Mand i hvid Fløjlskittel kom ind. Han var kun midt i Tyverne, men dog var hans Haar og Øjenbryn kridhvide. Ikke den skønne Hvidhed, Alderen giver den Bedagede, men den syge, hvide Farve, som gør Albinoerne til en mærket Kaste. Hans Øjne var røde og gennemsigtige som hvide Kaniners. Et uforanderligt Smil hvilede paa hans Ansigt. Han nikkede venligt til mig, som om vi var gammelkendte, og sagde med svag Stemme, næsten hviskende til Wladimir, — Nu sover Generalen. Han vandt overlegent. — Kun 27,000 Mand. Det var genialt.

— Vandt han. Bravo, raabte Wladimir begejstret, og syntes i samme Nu at have glemt min Nærværelse. — Ja, han er et Geni. Var der noget særligt interessant ved Slaget?

— En pompøs Manøvre, hviskede Albinoen. Ganske vist laa Terrænet godt, men alligevel. — Jeg skal forklare det for Dem i Morgen. Præsidenterne har skrevet det hele op.

— Ah. — Præsidenterne var med. Alle ni. — Jeg glæder mig til Frokosten. — Pardon, maa jeg præsentere, — min Underlæge, Gregoir Pallady, — en Ungdomsven, Maleren Stefan Maryko. — Endnu lidt desorienteret, tilføjede han med et overbærende Dødningegrin. — Men han har absolut Betingelser.

Beklageligt, at De ikke vil komme til at overvære hans Udvikling. —

Hrr. Pallady, i sin Tid Livmedikus hos Cajus Cæsar, blev dræbt af Brutus, — er desværre i en infam Situation. Stærkt angrebet af Kræft i Struben. Har kun en Maaned tilbage. Cirka en Maaned, ikke sandt, Hrr. Pallady.

Albinoen nikkede smilende.

— En herlig Død at sulte ihjel, fortsatte Wladimir drømmende. — Den fuldstændigste Befrielse for Hylsteret. En æstetisk etisk Kamp mellem Mikrober og Sjæl, mellem Jeg'et og Vi'et.

Hrr. Palladys Selviagttagelser vil, naar jeg faar dem udgivet efter hans Død, bringe vor psykiske Viden til uanede Højder.

— Ti stille, Wladimir.

Neschelko smilede undskyldende til Albinoen.

— Den »anden« er ret uforskammet i Aften. Det er Hrr. Marykos Nærværelse, der stimulerer ham. — Ja, kære Stefan. Undskyld. — Det er ingen Bebrejdelse. Jeg kunde allerede i Morges mærke paa ham, at Du var i Nærheden. Jeg lugtede Dig i Taagen. — Han skældte ud, da jeg badede. Det var ret frækt.

Pallady tog sit Uhr frem. — Det er paa Tiden, hviskede han.

— Rigtigt. — Ja, kære Stefan, vi har Stuegang nu, Hrr. Pallady og jeg. Samfundet gaar tidligt til Ro, og vi plejer at sige Godnat. Jeg ved ikke, om Du vil gaa med, eller om Du foretrækker at tale med Dig selv, den halve Time det varer.

— Jeg vil — blive her — tror — jeg.

En Tanke om at komme bort slog ned i mig. — Men Akkorderne fra Flyglet bandt mig. — Jeg anede, hvem der spillede.

— Jeg venter saa længe, Wladimir. Jeg forsøgte et Smil.

De smaa lysende Prikker i Øjenhulerne glimtede som Morild. Han smilede underfundigt og nikkede.

— Du tænker vel ikke paa at forlade os saa hurtigt, kære Stefan. Det maa Du virkelig ikke.

— Som Vivisektor er jeg desværre hensynsløs, og — vi har Brug for Dig, — begge Neschelko'erne.

Han gik langsomt mod Døren.

— Ringeapparatet er ved Døren, sagde han, — hvis Du ønsker noget, — Kalorier, eller Stimulans. Manden, der vil betjene Dig, er døvstum, men han er fremragende Mundaf-læser. Sig blot, hvad Du ønsker.

Døren gled lydløst til efter ham. En Rigle gled for med en massiv, klinger Lyd. Jeg var ene.

Ja. — Ene. — Fange i en Galeanstalts Luksusafdeling. Spærret inde i en tæppe- og pudefyldt Celle, hvor de galeste Gale huserede. Og de var farligere end de andre, netop fordi de gik for ikke at være gale. Jeg forstod det hele. Wladimir Neschelko var afsindig, smittet af de Stakler, han skulde være Læge for. Med den Afsindiges Snedighed havde han sørget for, at Underlægens Plads var bleven besat med denne Albino, der var gal som han selv. Jeg saa' igennem det hele. — Sygeplejersker, Tjenestefolk, Portner, — *alle* var gale, eller købte. Og Wladimirs geniale Vanvid holdt det hele gaaende.

Wladimir der ikke var een, men to. — Han var to. Dog, havde han ikke paa en Maade Ret. Den Patient, Præsidenten, der havde krystalliseret sig og var bleven 9, — var han i Grunden gal. Var han ikke snarere et Geni.

At kunne diskutere sig selv færdig, koncist og klart, hvem ønskede ikke at kunne det, — men hvem *kunde* det. —

Flyglets Toner døde hen, og et Øjeblik efter blev en Dør aabnet. De svære Fløjlsgardiner bevægede sig, de blev dragne til Side af en slank Kvindehaand, og — Urana stod foran mig.

Det yndige Smil, der hvilede paa hendes Ansigt, forsvandt, da hun saa' mig. Hun skreg et halvkvalt Skrig.

— Hvad har jeg gjort Dem, stønnede hun og holdt sig oppe ved et knugende Greb i Portiererne bag hende. — Ulykkelige. Hvorfor kommer De. Hvorfor kommer De.

Hun stod et Øjeblik, stirrende forvildet paa mig. Saa lukkede hun Øjnene, og jeg saa', at en Beslutning modnedes hos hende. Hun gik over til mig og tog min Haand, som jeg først i dette Øjeblik opdagede var forrevet og blodig.

— Jeg kan se i Deres Øjne, sagde hun lavt, med en Stemme, der dirrede, — at De ikke er ond. Derfor, — derfor. — Hun ledte efter Ord. —

— De ved ikke, hvor De er, fortsatte hun. — Men jeg siger Dem, at *De er ikke til mere*. — Tronhof — det er Stedet, som sluger Dem, tilintetgør Dem, som det har tilintetgjort alle — alle, der er kommet indenfor Murene. — De kommer ikke til at dø en hurtig Død, Maryko, — men Deres Sjæl vil dø langsomt, mens Deres Legeme lever. Det er det ondeste af alt.

— De er ikke død — endnu, — men De — lever heller ikke — mere. — Deres Liv ophørte, — da De kom indenfor disse Mure.

Hun aandede tungt og besværligt. De slanke Fingre, der fattede om min Haand, dirrede. Hun saa' mig i Øjnene, og hendes Ord maa have gjort et forfærdende Indtryk paa mig, som har afspejlet sig i mit Ansigt, for hun fo'r sammen med et Gisp.

— De er kommet for min Skyld. Overalt paa Jorden, hvor jeg har været, har jeg draget Mænds Skæbner efter mig — til deres Fordærv, — uden at jeg har kunnet redde dem, hjælpe dem. Den hellige Guds Moder er mit Vidne. Jeg er uskyldig i alt dette.

Der var Taarer i hendes Øjne. Jeg kunde have kastet mig for hendes Fødder.

— De er kommet for min Skyld, — og De maa gaa — for min Skyld. En eneste Vej fører herfra — uden om Visektoren Wladimir Neschelko's Laboratorium — og kun jeg kender den. Jeg og — og een til.

Hun gjorde en Bevægelse, som bragte den hvide Kjortel, hun var iført, til at glide ned over den ene Skulder. Paa hendes Arm var blodunderløbne Pletter. En Haand havde grebet som en Klo omkring den. Den silketynde Hud var

sprængt, og størknede, mørkerøde Bloddraaber perlede som Rubiner i de blaasorte Mærkers Rande.

Denne brutale Mishandling gjorde mig aldeles rasende. Jeg glemte min egen Stilling, hendes Ord, alt.

— Mishandler han Dem, denne Usling. Er det Horpyn, næsten skreg jeg.

Hun rev Kjortlen over sig og slap min Haand.

— Hvad er det mod det Onde, De gør mig, sagde hun, og hendes Stemme var kold. De er en Fremmed, som bryder ind i mit Liv, som i Uvidenhed knuser noget, jeg har sat mit Liv ind paa at fuldføre. Jeg er her for at gøre en frygtelig Uret, som er begaaet mod Menneskeheden, god igen. Jeg er her for at bri

Hun tav midt i Ordet og vendte sig pludselig fra mig.

Jeg tror at hun sukkede, idet hun gik mod Portierererne. Jeg hørte hende mumle, — syndigt, syndigt. Der er ingen anden Vej. Blot for et Ansigts Skyld. — — — —

Hun vendte sig hende ved Døren. Jeg saa', at hendes Øjne var blanke af Taarer. Lyset, der vældede ud gennem Lampernes rødgule Silkeskærme, kastede et varmt, gyldent Bronceskær over hendes Skikkelse. Det blaasorte Haar, som var bundet i en tung Knude, var gaaet op og hvilede paa hendes spæde Skuldre.

— Saa længe De tier, skal jeg vaage over, at De faar Lov at aande. Mere magter jeg ikke. Det er en stakket Trøst, at jeg vil græde over Deres Liv, — som intet Liv vil blive. — De gør jo, hvad De gør — for det bedste, — — — men . .

Der kom noget vildt over hende.

. . . . men ingen udefra maa faa Magt over Wladimir Neschelko. — Mit Liv, og min Faders, og — *alles* Liv skal ikke synke i Grus, — fordi jeg — fordi jeg — i Deres Øjne — fordi — De — — — er den — første — som — — — —
— Herre min Gud. — — —

Inden jeg naaede hende, var hun forsvundet. En Nøgle blev drejet om.

Portierererne bølgede endnu, da Wladimir kom ind ad den anden Dør.

Jeg hørte ham ikke komme, men hans hæse, ligesom støvede Stemme vakte mig.

— Jeg har faaet en Ide, Stefan. — Du tror, at vi er gale, Wladimir og jeg. Jeg vil ikke have, at Du skal tro det. Jeg vil gøre Dig til et stort Menneske. Du kunde blive Verdens største Kunstner. Paa Ære, Rembrandt vilde være en stupid Dilettant ved Siden af Tronhof-Maleren. — Kom Stefan. —

Han greb om min Arm, og jeg lod mig villieløs trække mod Døren. Pludselig syntes han at opdage, at jeg var forslaaet og at mit Tøj hang i Pjalter.

— Oh, gneldrede han, og Kraniets Mund bredte sig i et Grin. — Jeg ser, Du er faldet. Ja, Vejen til Tronhof er besværlig — og vildsom. Du maa have gjort Toilette, før Du stedes for Messias.

Jeg vil lade Dig gøre Din Entre her, hos ham. Han er afgjort en af de repræsentativeste af mine Gæster.

Wladimir ringede, og den Døvstumme viste sig. En Olding med et Barneansigt. Hans hvide Haar laa i Bølger ned over Skulderen, Øjnene var unge og blanke, og ikke en Rynke furede hans rødmossede Barnekinder. Han saa' udtryksløst paa Wladimir, som gav ham en lydløs Ordre, nikkede og gav mig Tegn til at jeg skulde følge ham.

Jeg saa' forvirret paa Wladimir, jeg havde en usikker Følelse af, at der blev stillet en Fælde for mig, men han smilede beroligende og sagde, idet han blidt skød mig ud af Døren, — Du skal have et Bad og noget rent Tøj, det er det hele, kære Stefan. Følg blot Samuel.

Døren blev lukket, og jeg gik efter den Døvstumme hen ad en lang Korridor. Bag mig hørte jeg en dæmpet, hæs Stemme. —

— Jeg vil ikke ha', at Du snakker med, naar Stefan er her, Wladimir. Føl Dig endelig ikke stærk, — dril mig ikke — i denne Tid. — For saa maser jeg jer begge to. — Haa haa haa haa. — —

Syvende Kapitel.

Messias.

Jeg føler saa godt, at jeg har paataget mig en Opgave, som jeg ikke magter. Jeg har paa en meget slet Maade gjort Rede for det, jeg følte og tænkte fra det Øjeblik, jeg saa' de sørgelige Rester af Wladimir, til det Øjeblik, jeg fulgte Samuel gennem Korridoren. Jeg indbilder mig ikke at være Digter eller tror, at mine Tanker kan have nogen Interesse, men dog vilde jeg være lykkelig, hvis jeg, i Stedet for at nøjes med at berette de nøgne Fakta, formaade at give dem den Baggrund, de virkelig havde.

Jeg har den Opfattelse, at jeg i min ærlige Villie til ikke at ville forskønne eller undskylde mig selv, maaske sætter mig i et daarligt Lys. Men det faar saa være.

Jeg har ikke været nogen Slyngel overfor Urana, som jeg elsker højere end mit Liv, som jeg kom til at elske med den reneste og mest kyske Lidenskab, nogen Mand kan rammes af. Jeg bruger med Forsæt Ordet rammes, for jeg rammes af den Sjælesyge, Kærlighed er, som man rammes af en Riffelkugle, der slaar een til Jorden.

Aldrig har vel nogen Mand truffet sit Livs Kvinde under saa sælsomme og uhyggelige Forhold, som jeg. Jeg stod som en Fjende overfor hende under vore første, forrevne Møder. Begge stod vi, dirrende af Angst og Nervøsisitet, paa en Maade med blottede Nerver overfor hinanden. Det falder mig ind, at jeg kan bruge Udtrykket, — med afklædte Sjæle. — Og vel derfor kom det saa hurtigt, det, der ellers kræver Tid og Tanker.

Det er jo rimeligt, at en Mand og en Kvinde, som træffer hinanden i en livsfarlig Situation, paa Randen af en Afgrund, paa Grænsen af Liv og Død, de ser mere i hinandens Øjne, end de vilde se, dersom de blev præsenterede for hinanden paa en Cafe. — Hvilke sjæleoprivende Ting, der fyldte Urana, hvilke ubønhørlige Stemmer, der jog hende mod Døden, — fik jeg først senere at vide. —

Jeg selv var deprimeret og ødelagt. Legemlig og sjælelig nedbrudt, efter min paniske Flugt for Stjernen, rystet af Synet af Wladimir, forpint ved Tanken om at være inde-spærret af den Afsindige, angst fordi Uranas halvt profetiske Ord i mange Retninger faldt sammen baade med Horpyns og Wladimirs Trusler, knuget af de usynlige Kræfter, som var i Gang omkring mig.

— — — — —

Da jeg, efter at have faaet et Bad og var bleven iført en besynderlig blaa Fløjlsdragt, som havde ligget rede til mig, atter gik gennem Korridorerne, denne Gang foran Wladimir, — paa Vej til Cellen, der rummede Messias, stod det klart for mig, at Stjernen paa Tronhofs Nattehimmel ikke var noget Meteor, og at de enfoldige Menneskers Rædsel for Jærtegnet havde sin Grund i noget, som ogsaa fandtes i min Sjæl. Det stod mig klart, at Tronhof Sindssygeanstalt ikke var som andre Anstalter, Verden over, — at der i Korridorernes Dyb, i Cellernes Mørke, i hele Kompleksets Organisme levede og aandede noget skjult og forfærdeligt, som kun Urana vidste hvad var. Jeg forstod, at en Katastrofe var i Anmarsch, at jeg var lukket inde i dens Felt og vilde blive ramt af den, jeg, der maaske selv fremkaldte den. Jeg, der ikke kunde flygte — og ikke vilde flygte, — fordi jeg elskede.

Det er en forunderlig Ting at elske et andet Menneske. Kærlighed kan gøre en Pjalt til en Hero — og gøre en Hero til en Pjalt. Jeg var ingen af Delene. Min Kærlighed gav mig dog Styrke til at vandre ind i den Rædslernes Labyrinth, som Tronhofs Korridorer og Gange forekom mig at være. — Jeg vidste, at bag hver Dør, vi kom forbi, sad et Væsen, som ikke var Menneske mere. En Ruin, der var farlig, som en svingende Gavl paa en Brandtomt. —

Jeg sansede en Lugt, der mindede om et Rovdyrburs.

— Og Wladimirs listende Trin bag mig, virkede paa mine Nerver, som en Klaverstemmers Nøgle paa en overspændt Streng.

Jeg lukkede mine Øjne halvt og gav mig hen til min grænseløse Fryd over Uranas sidste stammende Ord og den Forjættelse, de indeholdt — da jeg pludselig mærkede Wladimirs Knokkelfingre om min Arm.

— Her bor Messias.

Wladimir trak mig ind til sig. Jeg saa' ham ikke, for Mørket var uigennemtrængeligt, men jeg mærkede hans Nærhed. En forpestet, fordærvet Aande slog imod mit Ansigt.

— Stefan Maryko, hvislede han. — Jeg lader Dig se Messias. Jeg vil, Du skal lære af ham, at kun den Isolerede har Ret. Messias vil sige Ting til Dig, som Du undrende vil forstaa. — Jeg vil, at Du skal blive en af vore, for Du er den eneste, jeg har holdt af. — Den Repræsentant, det store Ophav til alt, har sendt til Kloden — i denne Omgang, han sidder spærret inde her bag denne Dør. Du skal faa ham at se. Du skal faa Lov at høre ham tale. Du er en Udvalgt. Bær Dit Ansvar og Din Skæbne, som han bærer sin.

En Nøgle blev sagte drejet om i en Laas, og en Stribe Lys trængte ud til os, idet Wladimir lydløst aabnede Døren.

Hans Fingre famlede om min Nakke, han lo en undertrykt, klukkende Latter, idet han stødte mig ind i Cellen.

— Stefan Maryko. Gaa ind til Dit Liv. — Aah haa haa haae.

Døren blev lukket bag mig. Latteren døde hen i Korridoren. — Og jeg var ene med Messias. —

*

*

*

Jeg vilde ønske, at jeg ikke behøvede at tegne ham for mine ukendte Læsere med andre Ord end disse, — Messias var den mest helstøbte Personlighed, jeg havde staaet overfor. Den mest harmoniske Skikkelse. Storladen og fuldendt.

Hvad er Ord, i en Beskrivelse af en Mand, man ikke

fatter, andet end ufuldkomne Penselstrøg, der kluntet søger at gengive det, Øjnene ser og Sjælen føler.

Og dog forstaar jeg, at disse kejtede Penselstrøg maa til.

Messias var en herkulisk Mand, der syntes endnu mægtigere i den løse, zigzagstribede Kappe, som han bar. Hovedet var ædeltformet, Profilen klassisk. Det svære, bølgende gyldne Haar hang frit ned over Skuldrene. Han var en nordisk Heltetype. En Ricard Løvehjerte, dersom de store blaa Øjne ikke havde udtrykt den dybeste Sorg og den dybeste Fred. — En Viking, dersom ikke Læbernes vege Linier havde udtrykt Forsagelse og kvindelig Ømhed.

Messias stod med Ansigtet vendt mod Væggen. Hovedet var bøjet tilbage og Blikket hæftet mod Himlen. Han holdt de foldede Hænder hævet over sig.

Mumlende bad han. —

— Fader i Himlen. Velsignet være Du og Dit Sendebud. Englen har talt. — Se, jeg lyder hans Røst med Lovsang i Hjertet. Stjernen er tændt. Æterens Sang har lydt til Din evige Pris. Helliget være Dit Navn og Din Villie i al Evighed. — Amen. —

Hans Hænder sank langsomt ned, og han vendte sig mod mig.

Mange Kristusbilleder har jeg andagtsfuldt skuet i Møde. Kunstens ypperste Perler, skabte i Tro og Ydmyghed, — men aldrig har jeg følt en saa afmægtig Trang til at kaste mig paa Knæ for det Ophøjede, som da Messias, Giffard den Indespærrede, saa' i mine Øjne.

Hans Blik omsluttede mig som et vidt, bundløst Hav. Jeg følte, at jeg sank, og jeg skjælv, badet i de Straaler, der sitrede imod mig.

— Er Du Disciplen, der skal komme, spurgte han. Stemmen var dyb og klangfuld.

— Er Du den, der skal bringe mit Evangelium ud over Jorden, da vær velsignet i Herrens, min Faders Navn. —

— — Jeg er Messias.

— Og jeg har ventet Dig.

Hans Ansigt straaledede af Lykke, idet han velsignende lagde sine Hænder paa mit Hovede. — Han drog mig ind til sig og kyssede min Pande.

— Frygt ikke, sagde han stille, efter at han havde set paa mig en Stund. — Dig skal intet ondt vederfares — før Din Gerning er endt. — Gud har jo ført Dine Veje hertil.

— Ved Du det ikke, spurgte han og smilede som en Fader smiler til sit Barn. — Har Du ikke hørt hans Stemme i Dit Hjerte.

Jeg, — jeg brast i Graad.

Det var vel Reaktionen. Det var vel Stilheden. Roen, denne usigelige Fred, der hvilede over denne store, skønne, afsindige Mand, som fik mig til at hulke ud ved hans Bryst, min Angst, min Fortvivlelse, min Sorg over det Ukendte.

Jeg græd som et Barn ved Messias' Bryst, og han klappepede mit Haar, han kærtegnede mine Kinder, han smilede et vemodigt, forstaaende Smil, som om han vidste, hvorfor jeg græd og havde ventet Graaden.

— Ja ja ja ja, hviskede han, — græd, Menneskebarn. Gud har grædt over denne stakkels Klode. — Men han smiler i Taarer til os to, der gør hans Villie. — Græd, Du Benaadede. — Lid. — Lad Tornene flænge Dine Hænder. Kun de Saa-rede, de, der har lidt for hans Sag, skal finde Plads ved hans Side.

Giffard den Indespærrede talte til mig, monotont. Ordene lød for mine Øren som en Vuggevise, som en lindrende Melodi, der sørgmodigt sang mine stakkels Nerver til Ro.

Jeg lod hans Tale risle forbi mig. Jeg nød dens dumpe Klange, — indtil jeg langsomt begyndte at fatte dens Betydning, skelnede dens Mening.

. og Du skal gaa ud blandt Menneskene og lære dem. Du skal aabne deres Øjne, saa at de ikke synder paany, misbruger den kostelige Gave, Gud gennem mig skænker alle Jordens Folkeslag. — Thi efter mig kommer ingen. Jeg er Omega. Bag mig er Mørket. —

— Da vil alt dø, — og Andromeda Taagerne vil komme til at bære det nye Paradis og de kommende Slægter. Kund-

skabens Træ skal plantes paa fjerne Kloder og Kærlighed skal fødes dér, i uskyldige Øjne, hos Børn, der som vi er skabt i hans Billede, Faderens. — Og Jordens Højsang vil dø i et Suk, mens Choralerne toner i Uendeligheden. — De fordømte Slægter skal skrigе de evige Angerens og Fortvivlelsens Skrig i det yderste Mørke.

Andromeda venter som en Jomfru. — Der er det nye Haab, hvis dette brister.

Efter mig kommer ingen.

Messias tav og saa' ud for sig med et fjernt Blik.

— En Mand gav en Gang sin eneste Søn 10 Talenter og sagde til ham. — Se her, min Søn, mit Livs Frugt, min Hustrus Stolthed, — jeg giver Dig 10 Talenter. Du er klog og god. Jeg har selv dannet Dig, fra Du var et lille Barn. — Gaa ud i Verden og arbejd med disse Talenter og kom tilbage om et Aar.

Meget vil Du lære af Livets Fristelser, ofte vil Du staa uvis om, hvad Du skal gøre, hvad der er det rette, men jeg er sikker paa, at naar Du kommer tilbage, da vil Du kunne sige:

— Se, Fader, her er Dine 10 Talenter. Med dem har jeg tjent 10 andre, og jeg har arbejdet, jeg har ikke aagret eller gjort andre Fortræd. Det er alt det gode og stærke i mig, alt det, Du har lært mig, jeg kan takke for min Lykke.

Og Sønnen vandrede ud, som Faderen havde budt ham.

Men da Aaret var rundet, kom han tilbage til Faderen. Og hans Hænder var tomme, der var Harme i hans Blik.

— Jeg takker Dig ikke, Fader, for Du har ikke lært mig det rette. Talenterne er borte. Du maatte vide, at 10 Talenter var ikke nok. Havde Du givet mig 100 Talenter, da kunde jeg have tjent 100 til. Nu er alt borte. Jeg købte Guld og Diamanter og vilde sælge dem igen til dobbelt Pris, men jeg var blevet bedraget. Havde jeg haft 100, da kunde jeg have indvundet Tabet med de andre 90.

— Jeg sagde Dig, min Søn, at Du skulde ikke aagre, svarede Faderen bedrøvet. — Hvorfor købte Du ikke en Ager

eller en Vingaard. Dér havde Dine Hænders Arbejde og Jordens ødsle Gaver fordoblet Talenterne.

— Men jeg vredes ikke paa Dig, min Søn, for jeg elsker Dig. — Se, her giver jeg Dig alt, hvad jeg ejer. Drag atter ud blandt Jordens Folkeslag og lev et virksomt Liv. — Maatte Dine Hænders Arbejde bringe Dig Velsignelse. Du er min Glæde og mit Haab. Du er mit Værk. — Tag Vare paa Dig selv, thi nu ved Du, at jeg ikke mægter at give Dig mere. — Gaa med Gud.

— Min Discipel. Forstaar Du Meningen med denne Parabel. Fatter Du, at Faderen, det er Gud, — at Sønnen, det er Menneskenes Børn og at de 10 Talenter, som Sønnen ødte i sin Ufornuft og Ulydighed, det er Jorden, som Gud skænkede Menneskene.

— Jeg siger Dig, at Gud i sin uendelige Godhed og Kærlighed nu vil skænke sine vildledte Børn alt, hvad han ejer. Han vil give dem Universet.

Den Klode, som de har aagret op, som de har forarmet, den Vingaard, som er blevet til Vildnis, der kun bærer Tidsler, — den vil han berige.

Menneskene, der vanker om i tætte Stimer, som Fisk i Havet, skubbende til hverandre for at faa Plads — paa Mulden, som de lader brænde sammen i Solen, de vil blive rige og lykkelige igen, fordi han elsker dem. — Landet Nod, Kains Stenørken skal atter forvandles til et Land, der flyder med Mælk og Honning. — Og dette Under vil ske gennem mig. Korset er lagt paa mine Skuldre, og jeg takker Gud. — Det blev min Skæbne at leve et Liv i Forsagelse, for vore Synders Skyld.

— Du, min Discipel, skal bringe min Viden ud over Jorden. Dig bliver det, som skal lære Menneskene at drikke af Universet, af det uendelige sfæriske Havs rige, dybe Kilder, som endnu har været skjulte for dem. Dig bliver det, som skal sige til dem, Brødre og Søstre, Elskelige, — jeg skænker Eder gennem Giffard, Messias, Guds Søn, — den største Gave. Det nye Paradis. Knæl og tak Gud, Eders altoverbærende Fader, thi hans er Æren, Magten og Riget.

Discipel. Du ser mig i en Afsindigs spraglede Klædebon. Min Kjortel er som Rovdyrets Skind, — men tvivl ikke derfor om mine Ord. Alt skal jeg bevise Dig. Jeg er Messias og Jordens Mægtigste *ved*, at jeg er det. — Jeg blev ikke korsfæstet, man korsfæster ikke mere. — Man spærrede mig inde. Jeg skulde gøres Fortræd, men jeg velsigner dem. I min Ensomhed har jeg først til Fulde begrebet, hvem jeg var. — Stemmerne sagde mig det, naar Natten lagde sine Skygger over Tronhof Dalen.

Og Stemmerne sagde, at jeg var Messias.

Giffard greb mine Hænder og hviskede ud for sig, — Franklin, Volta, Ampere og jer alle, der banede Vejen, I var Redskaber, som jeg er det — og som Disciplen bliver det.

— *Da Voltmetrets skælvende Viser sank ned paa Nul — mens det kobberspundne Anker lynede forbi Polerne — i Vacuum — da skrev Gud den nye Videns Love, ikke paa Tavler af Sten, men gennem Indikatorstiftens sitrende Kurve. Ikke paa Sinai Bjerg, men i Laboratoriets Ozon-Atmosfære.*

— Du, min Discipel, det var et *Fund*. — Det var Miraklet. — — — —

— — — — Jeg hørte Orgelmusik i Luften hin Nat. Jeg hørte Englene lovsynge den kredsende Klode, der er vort Hjem.

— — — — —

— — — — Og siden. — Menneskene spærrede mig inde. — Men Erke-Englen Gabriel fandt Vej til mig — gennem de lukkede Døre. Jeg har i Nætterne hørt Slagene paa Ambolten i den himmelske Smedie. — Fremad er det gaaet. — Jeg har været Redskabet, jeg.

Harper har klinget. — Giger og Fløjter har lydt. —

— — — Han rejste sig op med lukkede Øjne. Han smilte et længselsfyldt Smil — og lyttede med halvaaben Mund. —

Jeg saa' paa hans Ansigt, at han hørte noget dejligt.

— Hører Du det, Discipel. — Hører Du det, hviskede han og greb om min Haand.

I samme Nu, han rørte mig, fo'r der som en svag elektrisk Strøm igennem mig. En kulsyreagtig Prikken i mit Legeme. Det var, som om min Vægt svandt bort, som om jeg svævede. — — —

— — — Og jeg *hørte*, jeg *hørte* et uendeligt fjernt Harpespil og svage, svage Orgeltoner.

Jeg hørte det, det var ikke Hallucination.

— Stefan, lød det hæst henne fra Døren. — Stefan, aah haa haae. — Du gør Fremskridt. —

Jeg fo'r sammen.

Wladimir Neschelko stod i den aabne Dør med sit stereotype Kraniegrin. Han løftede den ene Arm og vinkede hemmelighedsfuldt. Øjnene lyste i deres Gruber.

Jeg gik henimod ham. Jeg hadede ham i dette Øjeblik, men jeg gik hen imod ham.

Uden at sige et Ord mere, trak han mig ud i den mørke Korridor og laasede lydløst Celledøren.

— De spiller smukt — deroppe i Himlen, synes Du ikke, Stefan Maryko. — Aah haa haa haa haae. —

Hss. — Han greb mig i Armen og standsede mig midt i Korridoren.

En fjern, klingrende Lyd som af Metal, der slaaes sammen, naaede os.

Saa lød der nogle lange, klagende Skrig et Sted i et indelukket Rum — og alt blev stille. —

— Det er Generalen, der holder Natmanøvre. Han er bleven saaret, mumlede Wladimir og trak mig med gennem Mørket. — —

— — — — —
Vi drejede ind i en bredere Korridor, i hvis fjerneste Ende et svagt Blus brændte. Jeg kastede et Blik paa Wladimir og ræddedes ved at se, at hans Ansigt var fortrukket i Raseri. Han bed sig i den smalle, sorte Underlæbe og skottede bagud.

Pludselig standsede han brat, vendte sig og raabte hæst, — saa lad dog være at rende mig i Hælene, Wladimir. Jeg

vil ikke høre Dit stupide Vrøvl. Jeg hader Dig. — Stjernen lyser, som den lyste over Stalden i Betlehem. — Og hvor skulde Harpespillet komme fra, hvis det ikke kom fra Himlen.

Ottende Kapitel.

Journal Nr. 1127.

Der er redt Seng til Dig her i Biblioteket, Stefan. I Morgen Nat skal Du nok faa en Celle — jeg mener et Rum, som tiltaler Dig mere. I Nat kan Du sikkert sove udmærket paa Divanen. Jeg personlig foretrækker Divan for Seng.

Wladimir talte nervøst hurtigt. I Korridoren havde han ikke mælet et Ord, efter at han havde haft den lille Scene med »Wladimir«, som havde ophidset ham meget.

Nu stod han ved Døren, altfor celebrer, altfor imødekommende, altfor angst for at et Ord skulde falde, som kunde give Anledning til et Opgør mellem os, et Spørgsmaal fra min Side om hvad han tænkte sig om mit Ophold paa Anstalten. Hans Nervøsitet var ugrundet, for jeg var saa fortunlet, saa opløst, at ingen Tanke kunde give sig Udslag i Ord.

— Jeg elsker at sove paa en fremmed Divan, kurrede han med et ækelt Smil. — Der er noget tilfældigt ved Lejet, som tiltaler mig. Jeg hader i Grunden et ordnet Natteleje. Det er at gøre alt for meget ud af det. Saadan en velredt Seng, der staar og glor midt paa Gulvet, den staar jo og raaber, — her er jeg. Her paa mig skal Du tilbringe Halvdelen af Dit Liv. — Næ, en Skipperkøje, en smal Kasse med nogle Puder og Tæpper i — og en Skibsvæg med skvulpende Vand, ærligt talt, Stefan, det forsoner mig med Søvn. Dels er der Chancer for, at der kan ske noget, mens man sover, man flyttes undertiden, man vaagner ikke altid op ved samme Bolværk, og dels er man saa *helt* ene. Lukket inde i en Kasse.

Ved Gud, Ligkisten har sin Charme. —

— Hm. — Læg Dig nu paa Divanen, her, og læg Dig paa Ryggen. Spred Lemmerne ud. Føl, at Du hviler.

Det Menneske, der har Fantasi nok til at kunne føle sin Vægts Tyngde — dobbelt — behøver ikke Veronal. Skulde det knibe med Fantasi, Du er jo kun Begynder, saa ligger der et Par Gram henne paa Skrivebordet.

Han blev staaende et Øjeblik i den aabne Dør og saa' paa mig med et mærkeligt alvorligt Blik. Der gled et menneskeligt, bedrøvet Træk over Kraniet. Det kunde se ud, som om han var ved at briste i Graad.

— Tronhof svøber nu sine sorte Vinger om Dig. — Tronhof og Natten, de er Venner. Morfevs har gjort Livet mildt og barmhjertigt. — Sov, Stefan. — Den Tid, man sover bort af sit Liv, er den bedste. —

En halv Time efter at Wladimir var gaaet, var jeg i Begreb med at udføre Ting, som jeg vilde have forsvoret, jeg nogen Sinde skulde komme til at give mig af med. En ny Stefan Maryko var kommet til Verden i Løbet af den halve Time, hvor sært det lyder. Jeg var bleven to, ligesom Wladimir. Det var sket foran et stort Spejl, som hang paa Væggen over Skrivebordet.

Da jeg gik hen foran Spejlet, mødte jeg Billedet af en bedrøvet, raadløs Stakkel. En overfølsom, overnervøs Feminitet, der var Voks i den afsindige, villiestærke Wladimirs Hænder. En skælvende Kanin i et Slangebun, — men da jeg gik fra Spejlet havde jeg, saa godt jeg formaaede, skudt den gamle Stefan af mig som en Ham. Den bedrøvede Kunstner, som hidtil havde brugt Hælene mere end Forstanden i Tronhof, var sat hen i en Krog. Stefan den anden saa' temmeligt overlegent paa ham — og gav sig med en rutineret Indbrudstyvs Koldblodighed til at aabne alle de Gemmer, som kunde aabnes med de Nøgler, der fandtes. Jeg gennemrodede Breve og Papirer af alle Arter, men fandt først efter tre Kvarters Søgen det, jeg vilde finde, Oplysninger om Messias.

Inden jeg nedskriver hans Journal, vil jeg med faa Linier søge at give en Forklaring paa min Forvandling.

Selvopholdelsesdriften, som jeg tror er stærkere, jo mindre Menneske man er, alt er jo inkonsekvent, har aldrig været fremtrædende hos mig. Jeg har nærmest slingret mig gennem Livet. Havde jeg ikke haft Formue, da er det jo muligt, at jeg i Kampen for Tilværelsen havde udviklet mig til at blive den agtpaagivende Schakal, fattige Mennesker bliver. Det kan godt være, at jeg havde faaet udviklet min Villie og Karakter, at jeg var blevet et daarligt, men villiestærkt Individ. Villiestærke Mennesker er jo som Regel slette Mennesker, farlige Mennesker. En bevæbnet Slyngel er jo farligere end en ubevæbnet. Men det var altsaa ikke sket med mig. Jeg har aldrig behøvet at berige mig paa andres Bekostning for at faa Brødet, og jeg takker Gud. Jeg tror ikke, at jeg egnede mig til det. Jeg tror, at jeg vilde bukke under, drukne i alt Slammet.

Jeg har altsaa aldrig vidst, hvad det er at kæmpe for Livet, og nu sad jeg pludselig i Wladimirs Bibliotek, foran en Kamp paa Liv og Død. Uranas Ord lod intet tilbage at ønske i Retning af Tydelighed. Wladimirs Meddelelse om, at han var hensynsløs som Vivisektor, var ogsaa utvetydig. Jeg skulde øjensynlig anvendes til Fabrikation af en Slags Hjerne-Serum, eller hvad han i sit Vanvid havde udpønset. — Horpyn truede mig i Flanken. Han var dog en behageligere Modstander, idet jeg hos ham kunde vente en hurtigere Død.

Disse Kendsgerninger fik jeg møjsommeligt gjort mig klart i de første Minutter, jeg var i Biblioteket.

Der gaves en Udvej. Jeg kunde slippe fri for det hele ved at modtage Uranas Tilbud, ved at flygte ad den Vej, hun kendte. — Flygte fra Urana. Det forekom mig ligesaa umuligt som at flygte fra sin Skygge. Jeg overvejede Sagen saa køligt, som det var mig muligt. Hvis jeg flygtede, vilde jeg da ikke krese om Tronhøfdalen Dage og Nætter, blot for at faa et Glimt at se af Urana. Vilde jeg ikke i Længsel stirre mod Anstalten, der skjulte hende, vilde jeg ikke en Dag trodse Skæbnen og banke paa Porten og bede om at komme ind — til Tilintetgørelsen.

Og hvis jeg virkelig modstod min Sjæls hede Attraa, vilde

jeg da ikke hele mit Liv forbande mig selv, fordi jeg lod den eneste Lejlighed til at finde Indholdet i min Tilværelse, gaa unyttet hen, blot fordi jeg ikke var Mand som andre Mænd.

Var det ikke Sæd i de gamle, djærve, ærlige Tider, at Manden sloges paa Livet for at føre den Kvinde hjem, han længtes mod, og som kom til at elske ham, fordi han sejrede.

Og kunde jeg forsvare overfor Urana, at lade hende ene med en Forbryder som Horpyn, i et Hus, hvor hun maatte miste sin Forstand.

Saa mange, og af en saadan Art var Argumenterne. Saa betydningsfuld skulde Situationen være, for at jeg kunde tage et Tag i mig selv. Jeg gjorde det altsaa, og jeg nøjedes ikke med at tage Stilling, jeg sagde endvidere til mig selv — foran Spejlet, — Du bliver altsaa. Men Urana har aldeles ikke Brug for den Stefan, der hidtil har optraadt som Løbekunstner. Hvis Din Assistance overhovedet er nødvendig, saa maa Du se at finde en af de andre Stefan'er, Du indeholder, — og saa fødtes der en ny, en, der straks var aktiv, en, der uden at spille et Sekund gav sig til at forfølge Maalet, som foreløbig bestod i at komme til Bunds i Mysteriet — Stjernen — og Messias. De to Ting var Tronhof-Elipsens to Brændpunkter, saameget var jeg klar over. — — — —

Efter tre Kvarters Søgen fandt jeg i et Bogskab, som lod sig aabne med en Nøgle, der sad i en Pult, en Række Registreringsmapper, der bar Alfabetets Bogstaver.

I Mappe »G« fandt jeg Journal Nr. 1127. — Og den indeholdt en Del af det, jeg søgte.

Jeg skrev den af og gengiver den her.

JOURNAL Nr. 1127.

Tronhof Sindssygeanstalt.
d. 19. Jan. 1900.

Patientens Navn: Jules Giffard.

Fødselsdag og Aar: 3die Maj. 1868.

Borgerlig Livsstilling: Elektro-Ingeniør.

Indlæggelsesdato og Aar: 19de Jan. 1900.

Særlige Oplysninger:

Patientens Fader er ukendt. Moderen døde som Sindssyg i Aaret 1876, 26 Aar gammel, paa Sindssygeanstalten for Provinsen Jalem. Til Belysning af Patientens Psykologi gives her et Uddrag af hendes Journal.

Hun var af Mosaisk Slægt, født David. Hun, der var Datter af velstaaende, sunde Forældre, i hvis Slægt Sindssyge ikke er forekommet, saa vidt mig bekendt, kom hjem en af de sidste Aftner i Juli 1867, og gjorde Indtryk af at have oplevet et eller andet, som havde paavirket hende sjæleligt. Hun var »underlig«, smilede lykkeligt, og svarede paa Spørgsmaal med Citater af Biblen. Hun var meget »blegsottig«, saa Forældrene mente, at hendes aandelige Tilstand »var en Følge heraf«. Der blev ikke tilkaldt nogen Læge, man lod hende gaa i Fred, og mente, »det« vilde gaa over. — Imidlertid blev det klart nogle Maaneder efter, at hun var svanger. Det kom til en stærk Scene mellem Faderen og hende, som resulterede i, at hendes Tilstand forværrede sig. Hun »hørte Stemmer«, de sagde, at hun »skulde føde Messias«.

Hun blev saa foreløbig indlagt paa Overlæge Kredji's Privatklinik, og blev her et Offer for begyndende Forfølgelsesvanvid.

Hendes Udvikling var ret ubegribelig, en Lægeundersøgelse godtgjorde, at hun var intakt, trods Svangerskabet, den Hypotese man havde opstillet som Basis for Diagnosen, at hun havde været Genstand for Voldtægt under en Spaseretur, som hun havde foretaget hin Dag, hun kom forstyrret hjem, bestyrkedes altsaa egentlig ikke. Hun havde, efter Forældrenes Sigen altid været en »god lille Pige«, grublende anlagt, og »saa forfærdelig sky«, saa en frivillig Coitus er ganske udelukket.

Hendes Forfølgelsesvanvid udartede. Om Natten »sagde Stemmerne, at Overlægen vilde dræbe Barnet«. Hun græd ustandseligt, og jamrede sig, fordi »der var givet Ordre til, at alle smaa Børn skulde dræbes«. — Det var »Kongen og Frimurerne«, der vilde det.

Det lykkedes hende at flygte Natten mellem den 1ste og 2den Maj, og hun fødte en Dreng Natten mellem den 3die og 4de, i Veronyli's Kro, i Rejsestalden. Hun og Barnet blev fundet om Morgen, ingen havde bemærket hende om Natten, antagelig af den Grund, at Egnen var i Oprør paa Grund af, at en ny Komet i disse Nætter viste sig paa Himlen (Dutz Kometen).

Begge blev straks sat under Lægetilsyn, og hun blev, da hun var nogenlunde restitueret, indlagt paa Sindssygeanstalten i Jalem, hvor hun som nævnt døde 8 Aar senere.

Hun skildres som en rolig Patient. Hun spurgte sjældent efter Sønnen. Skete det, var det i rolig Overbevisning om, at »Messias« havde det godt. — »Stjernen stod jo paa Himlen over Krybben«, var hendes stadige Refræn.

Barnet, som Bedsteforældrene lod bortadoptere, fik efter Adoptivforældrene Navnet Jules Giffard. Disse, der var meget velstillede, holdt Drengen under stadig Lægeopsigt, men intet Symptom paa Sindssyge viste sig. Jules var en velbegavet, ja, mere end velbegavet Dreng, forunderlig god af Natur, og han forbavsede ved sine ofte mærkelig kloge og dybe Svar, der alle bar Vidne om hans originale Begavelse og store Menneske-Viden.

Han blev Student i Aaret 1885 og var polyteknisk Kandidat i 1889. Adoptivforældrene, som ønskede, at han skulde være Jurist, havde i dette ene Punkt mødt paa den haardeste Modstand.

Dette, at han forsvarede sit Valg af Studium med, at han »hørte Stemmer, der befalede ham at blive Ingeniør«, var det eneste, der kunde betragtes som Reminiscenser af arvelig Belastning. En Gang forvirrede han iøvrigt ogsaa Adoptivforældrene ved, under Diskussion om Emnet at sige, koldt og selvbevidst: — I er jo ikke mine Forældre. Lad mig om mine Veje.

Det var ganske ufatteligt, hvorfra han vidste, at han ikke var Ægteparret Giffards Søn.

Efter at være blevet Kandidat, indtog han forskellige mere og mere betroede Stillinger i store elektrotekniske Firmaer,

og de Oplysninger, der er indhentede om ham, lød alle paa, at han levede et usædvanligt sobert, nasten asketisk Liv. Han saaes aldrig sammen med Kvinder, var meget streng i sine Krav til sig selv, og var i mange Retninger en Sværmer. Han delte sin Fritid mellem Besøg i Byernes Fattigkvarterer, hvor han hjalp med rund Haand — og Eksperimenter i det elektrotekniske Laboratorium. Hans Kammerater kaldte ham spøgende »Elektrolyten«, eller »Ozoniten«, fordi alle hans Eksperimenter drejede sig om elektrolytiske Behandlinger af atmosfærisk Luft, og kemiske Desintegrationer af Ozon.

Der sporedes, som sagt, ingen Symptomer paa Sindssyge, før han i Efteraaret 1899, uden forudgaaende Varsel, forlod en overmaade ansvarsfuld og indbringende Stilling som teknisk Direktør for Højspændingsværkerne ved Schafly.

Bestyrelsen for Aktieselskabet modtog i November Maaned et saalydende Brev:

Til

Den ærede Bestyrelse for Schafly Højspændingsværker og Aluminiumsfabriker!

Jeg har flere Gange i Nat forsøgt, i forskellige Udkast til Breve, at motivere mit Ønske om straks at fratræde min Stilling ved Værkerne, — uden at det er lykkedes mig at finde Formen.

Jeg nøjes derfor med at meddele, lige ud, at jeg er træt af at se paa Fosserne, træt af at høre Turbinerne hyle, idiotiseret af at se latterlige Dynamoer rase rundt. Vore Metoder er naive, som Oldtidsfolkenes Maade at frembringe Ild paa.

Jeg ved Ting, andre ikke aner. Jeg naaede mit Maal i Gaar Nat. Derfor gaar jeg. Jeg modtog kun Pladsen som Direktør for at have Hundreder af Tusinder Volt til min Raadighed — til Eksperimenter. — Jeg ved, hvad jeg vil vide, men min Viden skal ikke udnyttes af A/S. Schafly Værkerne. —

Jeg stiller min Viden til Raadighed for Jorden.

Jeg har skaffet en anden Mand i mit Sted. For hans Dygtighed indestaar jeg.

Tak for den Tid, der er gaaet. — De ser mig ikke mere. En større Arbejdsgiver end nogen paa denne Jord vil det, jeg har at adlyde.

Deres

Jules Giffard.

Han forsvandt, og faa Dage efter indløb til Hans Majestæt, Herskeren i vort Fædreland, og hans Majestæt Herskeren i Naboriget mod Vest, to ensartede, lige forvirrede Breve, bilagt med Tegninger, som var uforstaaelige. Brevene gik ud paa, at Jules Giffard vilde »berige Jorden«, som i Aartusinder var »blevet hulet ud« af daarlige Slægter. — Giffard skrev, »at siden Jordens Skabelse, siden Ud drivelsen af Paradiset, havde Menneskene handlet med Jorden, som Søfolk, der for at have det behageligt, i deres Dumhed hugger Skibssiderne i Stykker, for at fyre op med Træet i Kahytterne, indtil Vandet styrter ind gennem Saa- rene og Skibet synker«. —

Han vilde »forære Jorden Universet«, og han vilde intet have for sin kostelige Gave, thi den kom ikke fra ham, men fra Gud«. —

Han var grænseløs flot, idet han »vilde spænde Lynet for Menneskenes Triumfvogn, dressere *Elektrolyterne*, der sang i Sfæren«. — Han tilbød, at skulle ordne det saaledes, at »Værdierne Dag og Nat skulde strømme ind over Kuglen, vi levede paa«. —

Støvnugget i Altet skulde komme til at lyne som en Diamant. — Skulde »blive en Sol«. —

Han vilde gøre Jorden til en Sol, ganske gratis.

»Maanen skal lyse som en bleg Opal i selve den klare Dag, skrev han, — »blot i Reflekserne fra vor lykkelige Klode«. —

Den fuldkomne Forrykthed lyste ud af hvert Ord, og Tegningerne, der var vedlagt, fremstillede Konstruktioner af

Maskiner, hvis Virkemaade var baseret paa atmosfæriske Forhold, som man overhovedet ikke kender.

»Ozonatorer« kaldte han de centrale Organer i »Opfindelsen«. De lignede nærmest Stenbideres Sugerskaale, og indeholdt et Virvar af Kobbertraade, anbragt uden Mening.

Elektrotekniske Eksperter, som man lod undersøge Tegninger og Beregninger, erklærede, at alt var absurdt.

Man vilde dog sikkert ikke have foretaget sig noget indgribende Skridt imod Giffard, dersom ikke hans sindssyge Projekter havde indeholdt sociale Betragtninger, der maatte stemples som absolut samfundsfarlige. Han havde øjensynlig forlæst sig paa Tolstoy, men dennes Jesus-Teorier havde hos Giffard fundet saadanne Former, at Propaganda kunde drage uberegnelige Følger efter sig. Giffard sluttede sit Brev med følgende truende Linier:

»Stamper I mod Brodden, Kejsere og Konger, da vid, at jeg skal opfylde Skriftens Ord: — Giv Kejseren, hvad Kejsersens er, og Gud, hvad Guds er. — Thi jeg vil give Kejseren Døden. Tiden er inde. Jeg kommer paa den yderste Dag. Skyerne taarner sig op i Horisonten, men I ser dem ikke. Uvejret er ved at blive sluppet løs af den Mægtiges Haand. — Vogt Eder, I der bærer Scepter og Krone. En Storm vil rejse sig, og I vil blive skyllede bort fra Eders Troner. Millioner skal dø og Blodet skal drive i dampende Strømme, hvor Floderne gik. — Jeg siger Eder dette, for jeg har set det for mine Øjne. Jeg bønfaller Eder *endnu*, skænk Menneskene Lykken, jeg bærer i mine Hænder, bøj Eder i Taknemlighed for Eders langmodige Skaber. — Thi ellers vil det store Dyr, som er forjættet i Aabenbaringen, rejse sig og vende sine Horn mod Eders Hjerter. I vil høste Døden.«

Jules Giffard blev indlagt til Observation, og efter en Maanedes Forløb var det aabenbart, at Moderens Sindssygdом var gaaet i Arv.

Han fablede om, at han »var Messias«, — at man skulde »lade ham gaa«, — man kunde »lige saa lidt spærre ham inde«, som faa »Jorden til at gaa den anden Vej«. —

»Vask Eders Hænder, var et stadig tilbagevendende Udtryk. »Som Pilatus', vil Eders Navne være skændede i al Evighed. —

Undertiden bad han om »at blive korsfæstet«. Han vilde hellere dø« førend »det rædselsfuldeste, det store Brodermord«, rystede Jorden.

Der begyndte at optræde Syns- og Hørelshallucinationer, ganske som hos Moderen. Han »omgikkes Engle«, — han »tilgav os alle«. — Der blev »raabt til ham fra Himlen, at en Discipel vilde komme« o. s. v.

— — — —

Da ethvert Haab om Helbredelse er udelukket, er han Dags Dato afsendt til Tronhof Sindssygeanstalt.

¹⁸/₁ 1900.

Jacobo Schmirinoff.

Tronhof Sindssygeanstalt d. ²¹/₁ 1900.

Ovennævnte Patient, Jules Giffard, er Dags Dato modtaget og indlagt paa Anstalten.

Adam Debrutz.

¹³/₆ 1901.

Patienten, der i det forløbne halvandet Aar er blevet mere og mere urolig, og viser udtalte Symptomer paa voksende Forfølgelsesvanvid, har faaet tilstaaet et Værksted, hvor han sysler med forskellige meningsløse Modeller. Det er indrettet paa mit Ansvar, i en ubenyttet Celle, der støder op til hans. Siden han har faaet noget at beskæftige sig med, er han bleven rolig og medgørlig.

Adam Debrutz.

⁴/₇ 1902.

Patienten har Dags Formiddag foretaget Flugtforsøg ved Hjælp af Apparater, han selv har forfærdiget. Han blev paagrebet

Gennem Lufte (overstreget).

Paa aldeles uforklarlig Maade, har han gennem Luften . . . (overstreget).

Han blev paagrebet af en Skovhugger, Jasil Marok, nede i Landsbyen og bragt tilbage. Værkstedet er frataget ham for at hindre fremtidige Gentagelser.

Adam Debrutz.

Mere indeholdt Journalen ikke.

— — — —

Olenjka havde altsaa dog Ret. Messias var kommet gennem Luften. Adam Debrutz' Overstregninger sagde mere end hendes vaklende Udsagn. — Hvorfor havde han overstreget de Linier, han havde været i Færd med at skrive. — Hvorfor maatte der ikke staa i Journalen, paa hvilken Maade, Jules Giffard var flygtet.

Fortielsen gav Jules Giffards Skæbne en frygtelig Farve.

Jeg læste Journalen igennem tre Gange, for at de Punkter, som havde Interesse, kunde bide sig fast. — Og jeg kom til et Resultat. —

De to store altoverskyggende Spørgsmaal, der rejste sig som en Aand op fra Papiret med de overlegne Schmirinoffske Sætninger, var disse: *Er »Messias« Messias.* — *Er Jules Giffard Guds Søn.* —

Fremmede, der læser disse Linier, svar paa dette. Du ved lige saa meget som jeg. —

Det er ikke denne Beretnings Opgave, at klargøre om Jules Giffard var den Messias, Jesus varslede, men der er saa meget forunderligt, saa mange Lighedspunkter med Fødslen i Betlehem, at en Dvælen ved Enkelthederne bliver naturlig.

Jules Giffards Moder døde som Afsindig. — Lægerne sagde, at hun var afsindig. Men var hun det?

Hendes Søn sad indespærret, som gal, som samfundsfarlig, men var han det. Havde man ikke sagt netop det samme om den store Forkynder fra Palæstina.

Som han, fødtes Jules i en Stald, han blev svøbt af den ulykkelige jagede Moder — og lagt i en Krybbe. —

Mens Stjernen lyste paa Himlen. Den nye Stjerne.

Astronomerne kalder den »Dutz Kometen«. — Ak, hvad

er et Navn. — Videnskaben har udregnet Kometens Omløbstid. Jeg har undersøgt det, — og — det er det forunderligste af alt, at Omløbstiden, det Antal Aar, der er rundne siden den sidste Gang viste sig paa Himlen — er *1868 Aar, 4 Maaneder, 3 Dage og 10 Timer.*

Jules Giffard fødtes af en uskyldig Kvinde af Davids Æt i Aaret 1868, i Aarets femte Maanedes tredie Dags Nat.

»Dutz-Kometen« — var altsaa paa Himlen — hin Nat, da Barnet fødtes i Betlehem. — Og næste Gang, den viste sig, var da Jules Giffard fødtes i Veronyli, Jules Giffard, som man havde indespærret, fordi han sagde, at han var Guds Søn.

Jeg føler, at det er saa fattigt, det, jeg har at tilføje.

Tragedien, der udspillede paa Middelhavskysten for to Tusind Aar siden, Dramaet for hvilket Tæppet gik ned paa Golgatha, mens Jorden skælvede, har dog levet sit Liv gennem Tiderne. Messias levede ikke forgæves. Biblen bærer Vidne om hans Virke paa Jorden.

Hvem bærer Vidne om Jules Giffard, den forladte Stakkel. Hans Bibel, det er kun mine ufuldkomne Beretninger. Det er saa uendelig fattigt, at jeg er den eneste, som kan bringe hans Evangelium ud over Jorden. — Jeg føler mig saa magtesløs.

Jeg *maa* jo tro. — Endnu kender jeg ingen af Giffards Ideer, og selv om jeg kendte dem, vilde jeg ikke forstaa, hvad de elektrotekniske Eksperter ikke kunde forstaa, — *hvis* de *ikke* forstod dem. — Hvis ikke alt hvad der er foretaget imod Giffard er et Væv af Løgn og Bedrag.

Overstregningerne i Journalen taler et tydeligere Sprog, end Ordene vilde have talt, hvis den forsigtige, instruerede Overlæge havde ladet dem staa.

Olenjka havde haft Ret. Jules Giffard var kommet igennem Luften, ikke, som hun troede, ved et Mirakel, — men ved Hjælp af Apparater, han selv havde konstrueret. — Hvorfor maatte det ikke staa i Journalen. Hvorfor skulde det streges ud.

Hvorfor havde hans geniale Opdagelser i det tekniske

Vildnis ligget brak. — Havde man virkelig spærret ham inde, fordi man for Alvor troede, at han vilde iværksætte sine taagede Trusler om at dræbe de Styrende. — — —

— — — —
— Aah, Jules Giffard. Blot jeg vidste det. *Er* Du Messias, en moderne Messias, der ikke vil nøjes med at vække Døde, — men vil vække Kloden til et nyt Liv.

Har Du Ret. — Er Du korsfæstet, som man korsfæster i en oplyst »human« Tid, hvor man har Lov at dræbe Sjælen, men bliver halshugget, hvis man dræber Legemet. —

— — — Jeg ved alt nu, som jeg sidder her i Klosteret, og tænker tilbage, men hvad vidste jeg, da jeg, mens den nye Dag gryede, sad i Wladimirs Bibliotek, legemlig træt, aandelig oprevet, men dog ladet med en eksplosiv Kraft, som jeg havde drukket i det Døgn, jeg havde været i Tronhof.

Jeg fik ikke Brug for Veronal. Jeg sov ind i det Øjeblik, jeg kastede mig paa Divanen.

Og jeg tror nok, at jeg sov ind med et Smil.

— Herregud. — Det var jo dog menneskeligt, at mine sidste slumrende Tanker var hos Urana.

ANDEN DEL.

Niende Kapitel.

En Frokost.

Wladimir saa' endnu forfærdeligere ud i Dagslyset, end han havde set ud om Aftenen i det mere flatterende gulrøde Lys.

Hans Hud var ikke graa, men grønlig. — Den ubarmhjertige Morgensol kastede haarde, knaldende Slagskygger i hans Ansigt og afslørede Kraniet med græsselig Realisme.

Han skjælv, som om han frøs. Der var noget sygeligt kuldsikkert over ham, som mindede om japanske Dværgpinchere. Der var ogsaa noget af disse Dyrs rotteagtige, mimrende Bevægelser i hans Maade at føre Kroppen paa.

Han kom hen imod Divanen, hvor jeg laa, med et Smil, som var en Parodi paa et Smil.

— Jeg ser, at Veronalen har været overflødig. Glæder mig, Stefan. Vi har ogsaa haft en god og fredelig Nat, Wladimir og jeg. Der var lidt Vrøvl med ham, straks jeg kom i Seng, men saa pryglede jeg ham. Det er det eneste, der virker.

— Han er forresten stærk, den Pøbel. Se her.

Han krængede det ene Kimonoærme tilbage. Den uhyggelig tynde Arm var oversaaet med Pletter og Rifter.

— Vi faldt i Søvn begge to, da det var overstaaet. Paa en Maade er jeg meget glad for Haandgemænget, for jeg tror, at det har givet mig Appetit. Det usle Legeme skal jo tilfredsstilles, det er modbydeligt og uæstetisk, men fore-

løbig er vi jo ikke kommet saa langt, at vi kan sprøjte Kalorier ind i Kødet direkte, eller i det hele taget pleje Organismen kemisk. Det er de kommende lykkelige Slægter beskaaret. — Vi maa altsaa foreløbig opføre os som Dyr.

For at bøde paa det, har vi for Skik her paa Tronhof at gøre Maaltiderne saa festlige og smukke som muligt. Vi har forvandlet dem til selskabelige Sammenkomster, under hvilke vi drøfter Anstaltens Anliggender — samtidig med at vi saa diskret som muligt indtager det nødvendige Brændsel.

Vi spiser sammen, Pallady og jeg — og fem—seks af de mest originale og udviklede Gæster. — Desuden deltager i denne Tid en — en — ung Dame, som — som rekreerer sig her. Hm. — Hun er særlig protegeret. —

Wladimir saa skarpt og mistroisk paa mig.

— Jeg har meget Mas med Wladimir i den Anledning. Jeg troede egentlig, at han var udslidt — i den Retning, men der maa være noget særligt, hm. — Naa.

— Jeg haaber ikke, at Du allierer Dig med ham, jeg mener, at Du vil respektere Lovene her. Jeg haaber, at Du. — Altsaa.

— Erotik stinker. Vi, her paa dette Sted, vi har skarpe Sanser. — En erotisk Stank kan forvirre og bryde ned, hvad der er bygget op, forstaar Du. — Ja, saa haaber jeg, at Du forstaar mig *helt*. —

— Samuel vil hente Dig om en Time. Jeg ønsker, at Du deltager. Det vil sikkert ogsaa interessere Dig. Der er flere gode Modeller blandt Dagens Gæster. — Farvel saa længe.

Han sendte mig et Blik, da han gik ud af Døren, som var stikkende og uroligt. Han var altsaa ikke mere gal, end at han kunde føle et normalt Menneskes Skinsyge. Han var allerede jaloux. — Jeg forstod ham saa godt og jeg besluttede mig til at være meget forsigtig. At tirre Wladimir kunde faa forfærdelige Følger.

Præcis en Time efter kom Samuel. Jeg fulgte ham op

paa 2den Sal, hvor Wladimirs Spisesal laa. Fuldstændig afsondret fra hans øvrige Lejlighed.

Det var et højt, luftigt Rum. Der fandtes ingen Vinduer, men den ene Væg dannedes af en Søjlerække, som gav fri Adgang til en stor blomstersmykket Terrasse. Et halvt gennemsigtigt, mægtigt Tæppe holdt Dagslyset ude. De tændte Kandelabre lyste med rolige røde Flammer paa det dækkede, meget lave Spisebord, som stod midt paa Parketgulvets svære persiske Tæppe.

Langs Bordets Sider løb en sammenbygget lav og bred Løjbænk, som Romerne brugte dem. Jeg maatte uvilkaarlig beundre Wladimirs Opfindsomhed og Originalitet. Selv var han jo en depraveret Romer. Han havde blot løst flere af Tilværelsens Gaader end Caligula. Man vidste mere nu, end da hin sindssyge Verdenshersker vegeterede sig gennem sit Liv, sit Gæstespil paa Jorden. — Andet og mere end Gæstespil er Livet vel ikke for slige Mennesker.

Et Engagement. En Tørst efter andres Applaus. — Vi andre, vi, der kun har Glæde af vort eget Applaus, vi lever et glædeløst og ærligere Liv, — og dog ved jeg ikke — —

— Jeg vandt Slaget i Nat, fordi jeg brugte Grammofoner, Deres Excellence. Udelukkende derfor. Jeg foretrækker en Grammofon for 76 Millimeters Artilleri.

Den mægtige Basstemme dundrede i det akustiske Rum, og jeg vendte mig mod Døren, hvor den kom fra.

Det var øjensynlig Generalen. Ham, der var blevet saaret i Nat.

Han var en temmelig lille, men umaadelig brystsvær Herre. Han bar den venstre Arm i Bind, var uniformeret og behængt med en Masse Ordner. Et inderlig selvtilfreds, men bøst Smil fik de opadbøjede Spidser paa hans martialske Overskæg til at krybe op ad Kinderne. Han gik halvt sidelængs i sin store Iver efter at fortælle en høj, kjoleklædt Mand, som han kom ind sammen med, om sin eklatante Sejr — i Cellen — sidste Nat.

Jeg anslog den høje til at være Præsidenten.

Ansigtet var brutalt. Der laa et bydende Udtryk ved den

fyldige Mund. Han var Bastard af germansk og latinsk Oprindelse. Øjnene var kulsorte, Brynene mefistofeliske. Han var stærkt graasprængt og vel ca. 50 Aar.

Idet han kom ind i Salen, kastede han et hurtigt Blik rundt og saa' skarpt paa mig. Han blev et Øjeblik staaende uden at tage Øjnene fra mig, ligesom forstenet. Men pludselig smilede han et foragteligt Smil og lo højt. Generalen, som slet ikke havde opdaget mig, skogrede lykkeligt med.

— Grammofoner paa 5000 Hestes Kraft. Eminent. — Saadan et Brøl. — Aa—aah, — Aa—aah — milevidt ud over Valpladsen, om Natten. Det lød, som om Satan selv stod og skreg paa et Bjerg. — Ha ha ha.

— Ha ha ha ha.

— Vil De skaffe mig 200,000 Grammofoner, Hrr. General, sagde Præsidenten. Jeg vil betro Dem Stillingen som Overstifteskifter. — Jeg skal have dem i Morgen Aften. — Republiken tilhører os, de 9 Præsidenter. Vi raaber mine Fjender ud af Landet. — De faar 20 pCt. i Provision, vi selv tager kun 5 hver, det bliver 45. — He he. Parlamentet bevilger, det skal have 10 pCt. He he. Folket betaler os.

— Ha ha ha. Paatager mig at demoralisere hele Republiken. Rædselsfulde Brøl. Jeg saa' i Nat, hvor de flygtede.

Generalen fik pludselig Øje paa mig og slog en skraldende Latter op. —

— Ha—a ha ha ha ha ha. — Se ham, Vejviseren. Det var ham, der fortalte Napoleon, at der ikke var nogen Hulvej tværs over Waterloo Sletten, og Idioten troede det. Ha ha ha ha. Tabte. Tabte det hele paa Gulvet. Min Kompliment, Vejviser. Det var en verdenshistorisk Løgn. Ha ha ha ha.

Han trykkede min Haand og eksploderede i et Grin.

Præsidenten blev staaende nogle Skridt borte og betragtede mig stift. Saa gik han langsomt hen til Generalen og tog ham haardt i den ene Arm.

— Lad den Fyr være, sagde han overtalende — det var ham, som skar Halsen over paa mig sidste Nat. Ækel Per-

sonage. — Dyret anede ikke, at jeg var 9. — Det er ikke hans Skyld, at jeg kun har 8 tilbage. Meningen var god nok. — Det er en skidt Knægt. Vildledt Demokrat. — Naa, her har vi Paven.

Præsidenten havde vendt sig mod Døren og bukkede for en lille fed Mand i Slæbekjole, som kom ind i Salen fulgt af den utrættelige Samuel.

Jeg har en Gang i Universitetsbyen, sammen med Wladimir, været i Selskab med en gammel Kvinde, som havde været Skøge, indtil alle Glæder var veget fra hende. Hun var, da Wladimir kom slæbende op paa mit Værelse med hende, blevet en dyb Kristen og troværdig Forkynder. — Alle Laster skreg ud fra hendes slidte Ansigt, men en inderlig Religiøsitet, en forstandsplyndret Tro, dækkede som et Lag Skimmel hendes Ruiner.

Den lille fede Mand i Slæbekjolen mindede mig om den gamle Skøge.

Han gik gravitetisk hen over Gulvet med himmelvendte Øjne og et kammeratligt Smil. Han øjnede Gud og nikkede kollegialt. De fede, velplejede Hænder strittede Velsignelser ud til højre og venstre.

— Jeg sælger ham min Grammofon-Idé, hviskede Generalen til Præsidenten. — Grammofoner kan ogsaa bruges til religiøse Overfald. — Og man sparer Kirker. — De faar 25 pCt.

Generalen gik hen til Paven, gjorde Korsets Tegn og trak ham over i en Krog. Præsidenten saa' eftertænksomt efter dem, vendte sig saa imod mig og nidstirrede mig i nogle Sekunder. Han saa' paa mig med et Udtryk, som om jeg havde saaret ham blodigt, men var alt for langt nede til at han gad hævne sig.

— Skære Halsen over paa en Præsident. — Svin, mumlede han og vendte mig demonstrativt Ryggen.

En høj, lys Kastratstemme skingrede gennem Salen. Det var Paven, der talte.

— Saa maa der dannes en helt ny Religion. Jeg, der er Sct. Peders Statholder, har Fuldmagt til at foretage Æn-

dringer. Jeg har forøvrigt tænkt paa mindre Reparationer og Moderniseringer af det nye Testamente, — men maaske man hellere skulde lave det hele om.

Pscha — ha ha ha ha, grinede Generalen. — Folk skal dø i Geledder. Man maa finde sig i, at de fødes enkeltvis, men man kan forlange, at de dør systematisk. Man skal dø i Kampen for sit Land, det er jo derfor, man har et Land. — Ha ha ha ha. —

— Jeg behersker Verden, fordi jeg har Forstand paa at faa Folk til at dø. Ha ha ha ha.

Paven velsignede ham.

— Vatikanet er desværre ved at blive tapetseret, peb han med en beklagende Drengestemme, — men senere er De hjærtelig velkommen. — Jeg vil om en Maanedes Tid have den nye Bibel ganske aldeles færdig. — Alle Mennesker skal tro paa min Bibel. Alle skal tilbede mig. Verden skal blive min. — Jeg vil have mange Annoncer i min Bibel.

Han nikkede sledsk mod Loftet, ganske upaavirket af Generalen, der spængtes i et Latterbrøl.

Min Opmærksomhed fangedes af en smuk, høj Mand, som øjensynlig stiledede hen mod mig. Ansigtet var regelmæssigt og skarpt markeret. De nervøse Øjne syntes meget store gennem den stærkt slebne Lorgnet. Idet han kom hen til mig, gled hans Blik undersøgende op og ned ad mig. Han nikkede tilfreds.

— Aha. — De har stjaalet mit Tøj. — Se se. Udmærket. De mangler ikke tilfældigt nogle andre Smaating. Et Par Hundrede Tusind, for Eksempel. Vil De ikke laane Penge. *Har De Penge.*

Jeg rystede overrumplet paa Hovedet.

— Nej, det tænkte jeg mig. Jeg kunde se det paa Dem. De har ikke begrebet Meningen med det hele. Men det er ligegyldigt. Jeg skal gerne finansiere Dem. Saa behøver De ikke at stjæle Tøj mere. Jeg skal være overbærende og tage mig lidt af Dem. Renterne kommer vi nok ud over. — Trods Tyveriet. Der er jo maaske ikke noget at sige til, at en Stymper stjæler. Alle, der ikke har Penge, maa jo

stjæle, det er klart. Hvad skulde de ellers leve af. *Jeg har Penge.* 30 Tusind Milliarder og saa 10 Mark, som jeg tjente i Gaar. Jeg vil laane Dem de 10 Mark for 5 Mark om Dagen. Saa har De dog Penge, ikke sandt. Penge regerer det hele. Gud har indrettet det saaledes.

Kan man bygge en Kirke uden Penge, betale en Præst, en Skøge, en Konge, uden Penge. Nonsens.

Jeg ejer det hele. Tak Deres Skæbne, at De traf mig. Jeg skal gøre Dem saa rig, at De faar Raad til at tro paa Gud. Men tag det Tøj af. Læg det ind til mig i Aften, saa skriver vi Kontrakt med det samme.

Han saa' ud over Salen. I det samme kom Wladimir ind sammen med Albinoen Pallady og Urana. Synet af hende jog Blodet op i mine Kinder. Hun var skønnere end jeg før havde set hende. En Vestalindes folderige Kjortel svøbte sig om hendes Legeme. I det blaasorte Haar lynede et Brillantsmykke. Hendes mørkladne Hud farvedes af en svag Rødme, som, forekom det mig, skød op i hendes Ansigt, idet hendes Blik mødte mit.

Det var et forunderligt Syn, at se denne af Guderne be-naadede Skabning mellem de to afsindige Læger. Wladimir med det halvfordærvede, graagrønne Kranie og Pinscherbevægelserne, og Pallady, den Døende. Hviskeren med Strubekræften og de gennemsigtige, røde Kaninøjne.

— Naa endelig, raabte Manden med Milliarderne. — Var han ikke kommet nu, i dette Øjeblik, saa havde jeg ladet det hele gaa til Tvangsauktion. Jeg ejer Hotellet her. Jeg købte det en Dag, Kejseren manglede Penge til en Kanon. Haah. Fin Forretning. Blot kedeligt med det Kaninmenneske, der er engageret her som Glasvasker og Piccolo, en beklagelsesværdig Tyveknægt. Han slaar med Trækiler, rammer aldrig. Han var heldigere, Stymperen, den Dag han stjal 2 Millioner fra mig. De ligger og raaber nede i Kælderen. Jeg gaar ikke ned og henter dem, det pusler dernede. Forbandet. Desuden blander Prinsesserne sig i det. De har saa travlt. De piner mig ved Afføringen. En underlig For-

nøjelse for kongelige Personer. Der har vi den Snyder, Restauratøren.

Det var Wladimir, han mente. Han standsede sammen med de andre foran os.

— Maa jeg præsentere, — Urana Sjerof, — Stefan Maryko, en Ungdomsven, som Wladimir den første har kaldt paa, og som Wladimir den anden faar Fornøjelse af. Haa, haa, haa.

Wladimir grinede affabelt, men hans smaa, flakkende Øjne plirrede nervøst, da jeg trykkede Uranas skælvende Haand.

Han maa have været tilfreds med det fuldstændig ligegyldige Ansigt, hvormed jeg hilste hende, for han smilede, saa at det saa' ud, som om Kraniet skulde revne.

— Hrr. Doktor Pallady kender Du, men

— Undskyld mig, *Hrr.* — Værtshusholder. Behag at lade Deres tyvagtige Piccolo ringe Fogedkontoret op. Det var Manden med Milliarderne, der ubehersket brød ind. — De ved, at jeg skal have mine Renter hver Dag Klokken Et, *præcis*. Den er fem Minutter over. Jeg sælger Kraft knuse mig Hotellet til Hønsesutteri og Rottefældfabrik. Hvor kan det falde Dem ind, Mand, at lade mig vente. Stil om til Kejseren, lad mig faa ham i Telefonen.

— Jeg beder Dem tilgive mig, *Hrr. Levitan*. Det var Budet fra Nationalbanken, der var blevet forsinket. Kassereren var ved at tælle Deres Penge op, det tager jo Tid at gaa 30 Tusind Milliarder igennem. — Men jeg har deres Renter i Lommen. Det bliver jo 360,000 i Dag, ikke sandt. Jeg tillader mig at foreslaa, at vi spiser først, *Hrr. Milliardær*.

Levitan gik modstræbende ind paa Forslaget, mumlede noget om Tugthuskandidater og slentrede saa hen til Bordet og mønstrede kritisk Maden.

— Vi henviser saa foreløbig Renterne til *det tomme Rum*, raabte han over til Wladimir.

— *Det tomme Rum*, raabte de alle i Kor, som paa Tælling. Pavens Fistelstemme skar som en Piccolofløjte igennem.

— Jeg skriver min nye Bibel i det tomme Rum, hvislede han frydefuldt. — I det store Vacuum skal Sceptret støbes.

— I det *store Vacuum*, raabte de Afsindige atter i Kor.

Det lød saa forunderligt, det enstemmige Raab. Det var, som om Ordene havde en dybere Betydning, som om *det tomme Rum* og *det store Vacuum* var et hemmeligt Felt-raab, der ene formaaede at samle dem. En Knude, i hvilken de løbske Hjerner mødtes.

— Hører Du, at *een* Ide har slaaet igennem, hviskede Wladimir, og der var et triumferende Grin paa hans nøgne Ansigt.

— Hører Du, at *een eneste* Ide findes paa samme Maade i de underlige glasklare Hjerner. Den *samme* Ide. — Opfatter Du — nej, det gør Du vel ikke.

Jeg nikkede.

For første Gang kom Wladimir til at ligne et Menneske.

— Forstaar Du det virkelig, mit Kunststykke. Aah, hvor det glæder mig, Stefan. — Der var en kvindelig Ømhed i hans Blik.

— Jeg skal sige Dig, betroede han mig hemmelighedsfuldt, — det er vanskelige Gæster i Dag. — Jeg er stolt af, at de er enige om det tomme Rum, for det er svært. Jeg har valgt de Mennesker, der er her, af Hensyn til Dig. Fordi jeg holder af Dig. Hver af dem repræ

— Undskyld, hviskede Pallady hæst og saa' paa det uundgaaelige Uhr.

— Rigtigt. Jeg glemmer Tiden. Wladimir bød Urana Armen og sagde højt, saa højt han kunde, — Mine Herrer. Idet jeg herved mener at være enig med Dem i, at denne Epoke afsluttes nu, Klokken 1,16 — og vandrer over i det store Vacuum, bebuder jeg den nyfødte Epoke.

— *Epoke*, brølede de i Kor, dumpt og truende.

— Den nye Epoke er betydningsfuld, mine Herrer, idet Sjælemaleren, den grafiske Nervevirtuos Stefan Maryko, — Wladimir skød mig frem foran sig, — gaar ind til os i dette Øjeblik. Han beder Dem, gennem mig, betragte ham som

en lyttende, seende Discipel, der i disse Haller vil berige sin Aand og liniere sit Jeg.

— Stefan Marikos Før-Tilværelse førtes ind i Tomheden af den døende Epoke, raabte han.

Generalen slog en høj Latter op, og alle, undtagen Præsidenten, istemmede den.

— Pscha ha ha ha. — Kan Du male det natlige Grammo-fonskrig over Valpladserne. Den tudbrølende Kommando, der stiger op fra Bliktragten i Minekrateret og faar 100,000 Mand til at skringe af Skræk, — saa vil jeg sgu' være Dus med Dig.

— Han skal male mig Skabelsen paa en ny, realistisk Maade, til min nye, desinficerede, smittefri Bibel,skreg Paven.

— Og Glasvaskeren med Snehaaret — og mine Millioner, der græder i Kælderen, hvæsedede Milliardæren, Hrr. Levitan, idet han skottede rasende til Dr. Pallady.

— Rolig, mine Herrer. — Det anstaar sig ikke for os, som hver for sig ejer Verden, at vise mindste Tegn paa Ubeherskelse. Lad os ikke besmitte den friske Epoke. Vi gaar til Bords.

Opfordringen blev øjeblikkelig fulgt af dem alle. Paven tumlede op paa Løjbænken, faldende i Slæbekjolen. Han borede Ansigtet ned i Puderne i Faldet og slog Benene i Vejret. Generalen, der saa' det, styrtede tværs over Præsidenten og hjalp Højærværdigheden paa ret Køl.

— Troens og Vaabnenes Vogtere maa hjælpe hinanden, grinede han, idet han vadede tilbage til sin Plads paa Løjbænken.

Paven strittede tre Velsignelser efter ham.

Og Maaltidet begyndte. Det besynderligste Maaltid, jeg har deltaget i.

Hvis min Tid ikke var knap, som den er, og hvis jeg formaede det, da vilde jeg skrive den Bog, som kunde skrives blot om denne ene Frokost. En skarp Iagttagere vilde kunne finde Stof til Tusinde Sider, blot ved at betragte den Maade, hver enkelt spiste paa, ved at lytte til de Taler, som hver holdt. Nuancerne i Vaaset, som ikke helt var Vaas.

Gennem hver Enkelts Ord lyste den samme Ærgerrighed, den samme besynderlige Længsel efter at komme til at kommandere andre, som i saa rigt Maal findes hos normale Mennesker, til Skade for dem selv og alle andre. Her hos de Gale, som gav sig fuldstændigt hen i deres Ideer, blev alt kun en aabenhjertig Parodi. Oprindelsen til de syge Fantasier havde de haft med sig fra selve Livet.

Paven vilde udgive sin nye Bibel, for at gøre sig selv til Gud. Han var ikke det første Menneske, der vilde det. — Der skulde store Annoncer i Biblen, for at Historien samtidig kunde blive rentabel. Maaske har der foresvævet den gale Prælat en dunkel Forestilling om, at hans Bibel kunde uddeles gratis, idet den bares af Annoncerne. Selve Tanken er vel ikke mere absurd end saa meget andet, vi løber paa i det daglige Liv. Pavens Ønske om at modernisere den hellige Skrift, som jo blev tillempet efter Datidens Krav, da Martin Luther tilberedte den, næres sikkert af største Delen af vore Præster — i alle Sekter. Paven sagde kun frimodigt, at det, han vilde opnaa med det hele, var Marschalstaven. Han vilde være Primas paa Jorden. — Vil ikke alle Gejstlige det.

Generalen, Morderen en gros, der opfandt nye Metoder, naar han Nætterne igennem udkæmpede sine Kæmpeslag, var han egentlig mere tosset end Kollegerne, der arbejdede ude i Livet og kun spekulerede paa det samme Vanvid. Hans Fantasi havde blot sprængt Kæderne, der bandt ham til Virkeligheden.

Hans Kæmpegrammofoner. — Skulde det virkelig ikke kunne tænkes, at de kunde finde Anvendelse. Er der ikke, set fra Ødelæggerens Standpunkt, noget ligefremt genialt i den Tanke, at man demoraliserer Fjenden, river Modstanderens Nerver i Stumper og Stykker. En mere fuldkommen Tilintetgørelse af et Land kan dog ikke tænkes. En flygtende Armé af Krøblinge, ikke legemligt lemlæstede Stakler, men aandeligt kvæstede, jagede Dyr, som aldrig bliver til Mennesker mere. Hvis denne smukke Virkning kunde opnaas ved Hjælp af Kæmpegrammofoner, et 5000 Hestes Krafts

Kup, paa en eneste Nat, vilde da ikke al Militarisme falde paa Knæ og takke Gud. — Og er selve Tanken, at det kunde lade sig gøre, saa utænkelig. — Et natligt Krigshelvede, der pludselig lammes af en forfærdelig Stilhed. Angribernes Kanoner tier før Stormen. — Og saa bryder et Veraab frem oppe i Skyerne. Det klager sig gennem Luften, over Bjerge og Skove, milevidt. — Som et Støn fra en Gud, over al Forstand mægtigt.

Hvad om de Stakler, der staar med splintrede Nerver i Skyttegrave og Forter, vadende i Blod, kravlende over Lig — hvad om man tænkte sig, at de stivnede i det overnaturlige, jamrende Veraab, at de kastede Vaabnene og løb. Var Tanken i Grunden mere afsindig end saa meget andet, som man finder paa, i Kampen mod det helligste, Menneskelivet.

Milliardæren, Hrr. Levitan, Pengemanden. Var han egentlig frækkere i sin Opfattelse af Penges Betydning, end de Pengemænd, man møder paa Børserne og i Bankerne. Hans 30 Tusind Milliarder var ganske vist imaginære, men hvor er en Vanderbilts, en Goulds, en Rotschilds Millioner henne. — Og har de ikke alle nogle Dynger Guld liggende et Sted — i en Kælder — som græder, fordi de er blevet misbrugte. 5 Mark i Rente om Dagen for Laanet af 10 Mark. Har man ikke hørt sligt før. Og Hrr. Levitans Foragt for »Stymperne«, som ingen Penge havde, deltes den ikke af Mammons Præster ude i Livet. Forstod de Arbejdets Værdi, Arbejdet, som dog ene giver Guldets dets Klang.

Præsidenten, Politikeren, den hensynsløse, haardhudede Slyngel, som tilfældige Bølger og Tidsdønninger har skyllet op paa Kommandopladsen, han, der klarer en Situation, snart med Floskler, snart med Returkommissioner, — mon Præsidenten, der var kommet til det Resultat, at han var ni, mon han egentlig var værre end de andre, der staar ved Rattene. Ogsaa han, der arbejdede med Masserne, kunde bruge Kæmpegrammofonen. Han vilde raabe sine Modstandere ud. Brøle dem ned under Grønsværet.

Er det ikke ved Hjælp af Raab, politiske Modstandere dræ-

ber hinanden. Om det er en Mand, eller det er en Kæmpegrammofon, der brøler de Usandheder, Mængden helst vil høre, — er det ikke det samme. — Er det ikke nærmest genialt at sætte Hestekræfter paa Stemmebaandene.

Jeg har dvælet, maaske for meget, ved disse fire Typer, men jeg har gjort det bevidst. Militarismen, Religionen, Politiken og Kapitalen, det er jo dog de fire Farver i det Spil Kort, der bruges til Livets Kabaler. Jeg havde dem siddende, Farverne, lyslevende for mine Øjne, og jeg husker klart hver Enkelthed, endda der er gaaet et Aar siden hin Dag.

De fire afsindige Mænd repræsenterede den Epoke, for at blive i Tronhof-Sproget, som Messias vilde lade gaa ind i den store Tomhed. Derfor bliver de plastiske for mit indre Blik.

Jeg saa' det moderne Samfunds usynlige Svagheder klart og tydeligt i de Gales Ansigter, som Videnskabsmanden i Spektrets Linier aflæser Soldampenes usynlige Indhold. Grant skelnede jeg Jules Giffards Mission blandt de medtagne Slægter.

Wladimir var Indbegrebet af den degenererede Verdensmand, Depravationens Legemliggørelse. Fordærvsens Mider var forlængst sultede ihjel i ham, eller havde ædt hinanden. Han var kun Skind og Ben, en Mumie, og han havde indstillet sin Hjerne efter det, han var blevet til. Han havde gjort den til sin Tjener.

Pallady. Den døende Albino. — Ja, hvor var han. Var han ikke gal, da vilde han ikke have vundet Wladimirs Fortrolighed, men alligevel virkede han anderledes end de andre. Naa, jeg lærte ham at kende, allerede inden Bordet blev hævet.

Urana havde Wladimir faaet anbragt saaledes ved Bordet, at jeg ikke kunde se hende. Men Følelsen af, at hun var i min Nærhed, virkede paa mig og lod mig i enkelte Øjeblikke se ligefrem lykkeligt sarkastisk paa det hele. —

Alle havde talt om de Æmner, som interesserede Taleren selv. Normale Mennesker taler jo ogsaa helst om sig selv, saa der var intet afsindigt i det. Hvor ofte har jeg ikke hørt fire, fem Mennesker sidde om et Bord en hel lang Aften,

i tilsyneladende Samtale. De havde Ordet, tog det fra hinanden og talte hver om det, der netop optog dem selv. De andre tav, mens en af dem talte. Ingen hørte efter, hvad der blev sagt, hver sad fordybet i Tanker om, hvad der skulde siges næste Gang.

Alt hvad der hedder Selskabelighed bunder vist i den samme latterlige Trang til at have Publikum, selv om man paa Forhaand ved, at Publikum ikke hører efter. Jeg tror næsten, at jeg tør sige, at jeg kun en eneste Gang har hørt to Mennesker tale sammen, — de sagde nemlig intet til hinanden. Enten forstod de hinanden, eller ogsaa var de saa kloge, at de kendte Komedien — og saa ærlige, at de ikke gad spille den.

Pallady var den sidste Taler ved Bordet. Han blev liggende paa Løjbænkens Puder, med Hovedet støttet af den ene Haand. Han talte fjernt og langsomt, hans Blik saa' ud over de evige Vidder, som han vidste, han vandrede imod, droges imod — i et lydløst Træn, der førtes af Kræftbacillerne i Strubehovedet.

— Venner. Det er min Pligt at tale. Jeg vil tale i Dag for sidste Gang. Epokerne, mine Epoker, har slæbt mig til Døde. Jeg gaar ind i det tomme Rum. Min Sjæl vil holde sig frisk i det store Vacuum. — Men jeg vil ikke gaa alene herfra. Jeg vil skaffe jer en stor Glæde.

Han gjorde en Pause og hostede anstrengt. — Der herskede dyb Stilhed ved Bordet, for første Gang. Alle saa' paa Pallady. Jeg ved ikke, om de forstod ham, det gjorde de vel næppe, men det har saa været Klangens i den hæse Røst, en vis dump Resignation, der har vakt noget forglemt i deres stakkels vilde Hjerner.

— I Lys og Varme skal jeres Sjæle forløses. I er Martyrer, hver af jer er Messias, thi I har lidt for andres Skyld. I er værdige til den store Naade, som han er det, Æresgæsten, Messias, der bor ved Siden af det tomme Rum. — Af Wladimir Neschelko lærte jeg Latterens svære, svære Kunst, af ham lærte jeg, at en Krøbling kan leve Livet — og gøre det rigere end alle andre.

Meget har jeg at sige, men jeg er træt til Døden. —

Kun det vil jeg fortælle, at jeg ved, — *det tomme Rum* ejer *Gaader*, som kun jeg kender . . .

Der blev en pludselig Bevægelse, alle stirrede mod Wladimir, som havde bøjet sig over Urana, der hvilede i hans Arme. Hun slog Øjnene op, idet jeg rejste mig for at komme hende til Hjælp. Efter et Sekunds Forvirring saa' jeg, at hun fæstede sit Blik paa Pallady, som skjald — og tav.

— Gaaden i det tomme Rum, pscha ha ha ha. Generalens Latter skraldede befriende gennem Salen. — Pallady sank hostende tilbage i Puderne med Sveden perlende paa Panden. Jeg kastede et Blik paa Wladimir, som jeg havde i Profil. Pinscher-Bevægelserne beherskede ham. Han saa' ud, som om han skulde faa et apoplektisk Tilfælde eller var blevet Epileptiker. Øjnene vandrede flakkende fra Urana, som nu var helt restitueret efter den korte Besvimelse, til Pallady, der aandede gispende og unddrog sig hans Øjne.

Pludselig rejste Præsidenten sig op og pegede mod Tæppet der dækkede Søjleaabningerne mod Terrassen.

— Der er han, Morderen. Jeg ser ham. — Dræb ham.

Jeg drejede Hovedet og saa' i den Retning, han pegede. En Skygge gled lynsnart forbi Tæppet. Et Menneske fo'r med en katteagtig Bevægelse hen over Terrassen.

Jeg kendte den Bevægelse. — Det var Horpyn.

Wladimir sprang med et uarticuleret Brøl mod Tæppet, flængede det til Side og løb ud paa Terrassen. Urana fulgte ham med et Skrig, der blev gentaget af de Gale.

Horpyn var sporløst forsvundet, da jeg kom derud. Enhver Flugt skulde synes umulig. Et svælgende Dyb gabede under os. — Men Horpyn var borte.

Tiende Kapitel.

Det tomme Rum.

Dagene glider. Timen nærmer sig, og jeg ængstes for ikke at blive færdig med mit Arbejde, før jeg skal dø. Jeg ved, at naar denne Maaned er til Ende, kun otte Dage er tilbage, — da staar jeg og Tusinder andre Uskyldige foran Porten til det andet Liv.

Jeg føler, at det nærmer sig. Jeg føler det i Luften om mig, jeg hører det i Nattevindens Hvisken, jeg ser det i Ravnenes tætte, sorte Skarer, som formørker Himlen, jeg hører Varslerne gennem Natfuglenes Skrig.

Munkenes Sang lyder herop Dag og Nat, gennem de tykke Mure. Deres Bønner er de Rædselsslagnes. Lægbroderen, der bringer min Føde, taler om Krigen, som alle frygter. Hans Øjne er angste og de rystende Fingre famler uafslædig ved Rosenkransens slidte Perler.

Jeg ved det. Messias sagde det til mig.

Bølgen, der vil bruse over al Jorden med sin blodige Kam rejst som en Dragemanke, den er ved at fødes i Dybet.

Jeg ved det, men jeg tier. For intet kan standse den. Branden, der er revet ud af de evigt Forbandedes Ild, er kastet imod os og vil ramme Kloden, her, hvor jeg lever mine sidste Dage.

— — — — —
— — Det er Aften nu, jeg skriver disse Linier. Jeg ser gennem Cellens Rude, at Solens Straaler er røde.

Det var en saadan Solnedgang, der badede Tronhofdalen i et fredfyldt, skønt, rødgyldent Lys, da jeg om Aftenen, efter de Afsindiges Frokost, alene sneg mig ud paa Terrassen for at finde Horpyns Spor.

Paa en eller anden Maade maatte han jo være flygtet. Jeg var ganske overbevist om, at mit Øje ikke havde bedraget mig. Silhuetten havde staaet skarpt og tydeligt paa det halvt gennemsigtige Tæppe, idet jeg havde vendt mig. Alle havde jo ogsaa set det, der var ingen Tvivl. Men

hvorledes var han sluppet bort i de faa Sekunder. Det var netop den tilsyneladende Umulighed i en Flugt fra Terrassen, der hang frit ud i Luften som et Dueslags Flyvebrædt paa et Kirketaarn, der interesserede mig. Her var noget haandgribeligt at faa fat paa, syntes jeg. Maaske laa Nøglen til Horpyn—Urana—Messias Gaaden et Steds paa Terrassen. Maaske kunde jeg finde Vejen ind til Tronhof-Mysteriets Hjerte — fra Terrassen. Det kunde være, at jeg derfra kunde naa saa langt, at jeg magtede det, der stod som mit Maal, — at neutralisere Horpyn. At hjælpe Urana, men gøre Horpyn uskadelig.

Urana selv var gaaet til Ro, det havde Wladimir sagt, da han havde fulgt mig ned i Biblioteket. Han var endnu stærkt rystet af Optrinet i Spisesalen. Jeg forsøgte et uskyldigt Spørgsmaal om Grunden til Uranas Besvimelse, men han svarede blot, at hun var vel blevet forskrækket over, at Wladimir den første pludselig havde vist sig ude paa Terrassen.

— Det er første Gang, jeg har dematerialiseret mig, sagde Wladimir. — Jeg følte en sælsom Kulde, det er underligt paa én Gang kun at være det halve af sig selv. Aah haa haa haa. —

Nogle Minutter efter at han var gaaet, hørte jeg ham le meget længe.

Han havde jo ikke forbudt mig at gaa rundt paa Anstalten, jeg gik derfor — dog med daarlig Samvittighed — ud i Korridoren, mens han »badede«.

Spisesalen var tom, da jeg kom derop. Tæppet hang endnu i de tilfældige Folder, det havde fundet Hvile i, efter Wladimirs flængende Greb. Jeg gik ud paa Terrassen, idet jeg bøjede mig saa meget sammen, at jeg ikke kunde sees fra noget Vindue paa Anstalten. Ballustraden dækkede mig. Jeg undersøgte Murvæggen. Opad kunde Horpyn ikke være flygtet. Paa et enkelt Sted var Cementpuksen skrabet, i en vandret Linie, nogle Centimeter lang. Det kunde se ud, som om noget havde hængt løst i et Tov og slidt paa Muren. Et Par Bloddraaber, som var temmelig friske, gav mig intet

Spor. Først da jeg bag en stor Antikvase fandt en Revolver, som jeg før havde set, det var Horpyns Colt, var jeg klar over, at jeg var paa rette Vej. Paa Kolben fandt jeg et Blodstænk, der endnu var helt vaadt. Jeg tog Fundet som et godt Tegn, navnlig var jeg henrykt over atter at have et Vaaben. Jeg regnede ud, at Horpyn maatte være flygtet fra Terrassen i Nærheden af den antikke Vase, da han øjensynlig havde tabt Revolveren, idet han forsvandt. Det passede ogsaa med det, jeg havde set gennem Tæppet. Han var løbet til den Side, hvor Vasen stod. Jeg undersøgte derfor Ballustraden meget omhyggelig, men fandt ingen Spor. To Bloddraaber paa Cementgulvet førte mig indad mod Muren, og her fandtes flere svage, blodige Fingeraftryk. Muren var paa hver Side af Søjleaabningen forsynet med støbte Cementlister, der dannede Felter paa ca. 1 Meters Bredde og 2 Meters Højde. Langs den højre Listes Inderkant saa' det ud, som en saaret Haand havde famlet. Jeg lod mine Fingre følge Sporene fra oven nedad, indtil jeg et Sted, i ca. en Trediedel af Feltets Højde fra nedden, stødte mod en Forhøjning i Cementen, der kunde ligne en lille rund Sten, som ved Uagtsomhed var bleven støbt ind, da Listerne var blevet til.

Jeg trykkede paa Forhøjningen, som *gled tilbage* med et svagt Smæld. Cementfeltet var en Dør, der villigt drejede sig paa sine Hængsler, da jeg trykkede paa den.

Jeg saa' ind i en trang Skakt, der var en Meter i Firkant. En galvaniseret Leiter førte nedad.

Jeg har med disse faa Linier beskrevet min forbavsende Opdagelse, vist paa en saadan Maade, at man kunde tro, jeg ikke havde bestilt andet hele mit Liv end finde hemmelige Døre og mystiske Skakter og Gange. Jeg har ikke fortalt, med hvilken Rædsel og Ophidselse, jeg betragtede Gabet, der aabnede sig foran mig. Jeg har ikke skrevet, at jeg fo'r tilbage, som om en Giftslanges spillende Tunge havde rørt mit Ansigt, og at jeg først nogle Minutter efter langsomt vovede at nærme mig Skakten og ligefrem, for at være sikker paa,

at jeg saa rigtigt, rakte min Haand ind og greb om Leiterens kolde, runde Trin.

Jeg havde hidtil, som alle moderne Mennesker, troet, at Falddøre og hemmelige Gange tilhørte Middelalderens Slotte og Borge, og nu stod jeg overfor en galvaniseret Virkelighed.

Jeg brugte sikkert det meste af en halv Time til at reagere i. Jeg har altid tænkt langsomt og tungt. Jeg maatte derfor gennem mange Refleksioner, førend det gik op for mig, at jeg ikke burde forbavses over noget paa Tronhof.

For hvad var egentlig Tronhof Sindssygeanstalt.

Paa mit Generalstabskort var Tronhof blot en lille sort Plet i Centret af de mange slyngede Ringe, Højdekurverne dannede om Tronhof-Slugten. Sindssygeanstalt, stod der skrevet med bitte smaa Kursivbogstaver. Den var altsaa ikke apokryfisk, hvad jeg ellers kunde have tænkt mig, den var.

Hvilken Regering kunde finde paa at lægge en saadan Anstalt paa et saa øde Sted, hvis Forbindelser med Omverdenen var meget vanskelige den største Del af Aaret. Under hvis Kontrol stod den, og blev den i det hele taget kontrolleret. Hvorledes kunde det gaa til, at en sindssyg Mand som Wladimir kunde bevare sin Stilling, og hvad var det for en Art Patienter, der befolkede dens Celler.

Var ikke Tronhof en Stormagts aandelige Losseplads. Mon Bevillingerne til dens Drift ikke skjultes i Statsregnskaberne under andre Poster. Var ikke Tronhof *et tomt Rum*, om hvilket der bevaredes en evig Tavshed. Mon ikke dens fornemme Gæster var Mennesker, man vilde af med, som man havde ladet forsvinde — og lukket inde bag lyddæmpende Døre — i Gummiceller i et sælsomt, isoleret Hus, bygt til dette Formaal i en utilgængelig Bjergslugt midt inde i milevide Skove.

Var Tronhof ikke i Grunden en Labyrint af moderne Blykamre, et Stykke Middelalder i vor humane Tid.

Og var det ikke ganske selvfølgeligt, at Murene aabnede sig paa uanet Maade, og at det var Blod, der viste mig Vejen.

Hvor mange Hemmeligheder rummede Komplekset ikke.

Hvor mange Skæbner var ikke visnede hen paa dette Sted, hvor det puslede i Kældre, hvor det klang af Metal, der hamres, naar Mørket hvilte overalt, — hvor lange Skrig druknede i Filt og Tæpper, Nætter igennem.

Her, hvor Guds Søn levede og modtog Besøg af Engle med gyldne Vinger — mens Harpespil fyldte Luften.

Burde jeg forbavses over noget som helst. Og var det ikke haabløst at granske over, hvem der havde ladet Skakten og den hemmelige Dør indrette, og hvad dens Hensigt havde været.

— — — — —
Med Colten i højre Haand entrede jeg nedad i Mørket. Jeg talte 23 Trin, da jeg naaede Leiterens nederste Ende og, ved at føle mig for, konstaterede, at jeg stod i en lav, smal Løngang, der strakte sig til begge Sider. Jeg gik paa Lykke og Fromme til venstre og famlede mig et halvt hundrede Skridt frem, da pludselig en kold Luft strømmede imod mig. Det massive Gulv hørte op, og jeg traadte ud paa en Jernrist, gennem hvilket et meget svagt, graat Lys trængte ind. Jeg forstod da, at den sælsomme Løngang kun var en Varmluftsledning, der førte fra Centralvarmeapparatet til Skakterne, der atter førte til de forskellige Etager. Noget af det hemmelighedsfulde svandt bort ved den Opdagelse, og jeg gik en Smule roligere videre.

40 Skridt længere fremme stødte jeg paa en massiv Dør. En Lysstribе trængte igennem et Nøglehul. Jeg kiggede ind — og var allerede nu saa fortrolig med Tronhojs forunderlige Overraskelser, at jeg ikke forbavsedes synderligt over, at det Rum, jeg saa ind i, var Wladimir Neschelkos Bibliotek.

Wladimir stod ved Skrivebordet, skælvende over hele Kroppen. En hektisk Rødme plettede hans Kinder. Det saa' ud, som om rødt Blæk var spildt paa grønskimlet Sækkelærred.

— Du brøler op om, at Du elsker Urana, sagde han, og jeg kunde se, at han talte med den Usynlige. Det er Løgn. Du er et dumt Dyr. Man elsker slet ikke, det er en dund-

rende Løgn. Man føler et æstetisk Behag, det er det hele. Vil Du ha', at Urana skal have Børn, Hund, Du er. — Er det den Morsomhed, der skal praktiseres. Kys hendes Hænder, som Du kysser en Blomst, for Helvede, det giver jeg Dig Lov til, — men prøv paa mere end det. Han talte sig op i vildt Raseri og dirrede som en Aal, man flaar.

— Prøv paa mere, og jeg kvæler Dig. Aah haa haa haa haa.

Han greb sig om Struben og kvalte sin Latter. — Jeg kværker Dig, jeg gør Dig kold, hvæsende han og tumlede pludselig ind over Bordet som livløs. Jeg hamrede paa Døren uden at tænke paa, hvor jeg var. Han rettede sig som en Staal fjeder, og fo'r hen mod Døren. Jeg tumlede tilbage og styrtede gennem den bælgmørke Kanal, indtil jeg løb mod Lejteren. Her blev jeg staaende, lyttende, klar til at flygte op paa Terrassen. Men ikke en Lyd hørtes.

Jeg listede mig saa videre — til højre, fast bestemt paa, at ville udnytte min Opdagelse til det yderste.

Og denne Gang havde jeg Heldet med mig. Kanalarmen endte ligesom dens anden Ende, med en Jerndør. Men den Dør jeg kom til nu, stod paa Klem. Jeg, der var kommet aldeles lydløst, blev staaende og lyttede, men hørte kun mit eget kogende Aandedræt. Langsomt og forsigtigt skød jeg Døren op og gik ind.

Rummet, jeg stod i, var paa Størrelse med Galecellerne. Der herskede halv Skumring, idet der intet andet Lys var, end det, der trængte ind gennem to Riste, som sad i Væggen oppe under Loftet. Jeg skimtede en sort Kontakt paa Væggen, og idet jeg drejede den, tændtes en meget stærk elektrisk Lampe, som hang i en interimistisk Ledning.

Halvt blendet saa' jeg mig omkring. Og min Forundring steg, eftersom mine Pupiller indstillede sig i det skarpe Lys, og jeg kunde opfatte, hvad jeg saa'.

Jeg stod i et elektroteknisk Laboratorium.

Ampèremetre, Voltmetre, Modstande, Transformatorer, Maalertavler og allehaande Instrumenter, hvis Brug var mig ukendt, fyldte den ene Væg. En Del Miniature-Arbejdsma-

skiner var spændt fast paa en Planke, der løb langs Væggen, hvori Lysristene sad, og i det ene Hjørne var fastgjort en Slags Grammofontragt, der var fyldt med et Virvar af fine slyngede Kobbertraade. Jeg kom, da jeg saa' Tragten, til at tænke paa Udtrykket »Sugeskaale« i Jules Giffards Journal. Et Par meget svære Ledninger førte fra Transformatoren til Tragstens nederste Ende.

Midt paa Gulvet stod et sammenboltet Jernskrin, som jeg ikke kunde aabne. Et stort indbygget Skab fyldte det ene Hjørne, det var ligeledes aflaset. Det forunderligste af Inventaret i det mærkværdige Værksted var en meget høj Skærm med tre sammenhængslede Fløje. Den stod halvt sammenlukket. Paa dens ene Side var med Guld og Sølv udført, akvarelmæssigt, et Maleri, der forestillede Indgangen til Paradiset. En Guldmur mod en Sølvhimmel. To Engle med mægtige, stiliserede Vinger, der løfter Flammesværdene mod Himlen. Gennem Portalen, som var prydet med Gulgatakorset, saa' man Rækker af hvide Engle, der med lyse, forventningsfulde Smil saa' mod Keruberne.

Bag dette Maleri, som var naivt, men dog gjort med en vis dekorativ Dygtighed, stod et Orgel og en Harpe.

Paa den ene Sidevæg hang svære Fløjlsportiører, der kunde drages til Side ved Hjælp af Snoretræk, og bag Partièrerne fandtes en Jerndør, som kunde skydes til Side paa Ruller.

Jeg lagde Øret til Døren, for det forekom mig, at jeg havde hørt et dybt Suk inde bag den.

En svag Mumlen naaede mit Øre. En Mand bad. Stemmen var monoton — jeg havde hørt den før, og jeg kom til at tænke paa Palladys Ord. — »Æresgæsten, Messias, der bor ved Siden af *det tomme Rum*«. —

Det var Messias, der bad, inde bag den lukkede Jerndør.

Jeg stod i *det tomme Rum*.

Jeg befandt mig i den ubenyttede Celle, som havde været stillet til Giffards Raadighed, før han flygtede fra Tronhof.

— »*det tomme Rum* ejer Gaader, som kun jeg kender,« havde Albinoen sagt, idet Urana var besvimet.

Jeg begyndte at fatte. —

— »Jai æer aldeles icke Ingsjenior«, havde Horpyn sagt i Raseriet over, at jeg havde spurgt ham. —

Jeg begyndte at begribe, hvad det var, Horpyn vilde, og hvad Urana skulde hjælpe ham med.

Messias skulde plyndres. Hans Gave til Menneskene skulde misbruges. Jeg anede, hvad Czarismens Udsending førte i sit Skjold.

Jeg forstod i hvert Fald, hvilke svimlende store Ting, Kampen drejede sig om, og at de gigantiske Kræfter, der var i Bevægelse, vilde knuse mig som et Møl, hvis jeg kom mellem Kæberne. Hvad var mit Liv mod den Indsats, hvis Størrelse var uoverskuelig, og gjorde mig svimmel.

Jeg var Jules Giffards Discipel. Han havde kaldt mig saaledes. Hvis han var Messias, da hvilede et umenneskeligt Ansvar paa mine Skuldre. Hvor var min Pligt. Hvad var det rette.

Betlehemsstjernen havde lyst over Krybben, han svøbtes i, og hans Moder, som var af Davids Æt, havde født ham, uden at være rørt af en Mand. —

Hvor skulde jeg finde Lys i dette Mørke.

Stjernen. Var den tændt af Gud, eller var den tændt af Mennesker. — Var den ikke tændt af Gud, selv om det var Menneskehænder, der havde tændt den. — Alt var jo fra Gud.

Messias. Nu, i denne Stund ved jeg det. — I Vokslysenes flakkende Skær ser jeg Dig tone frem fra min Klostercelles mørke Kroge. Jeg ser Dit Ansigts Smil, jeg føler Dine Hænder kærtegne mine Kinder.

Du kommer nu — ved Solnedgangen — for at bringe Din Discipel den sidste Trøst, det sidste Farvel — før den store Rejse.

Jeg ved alt nu, — men jeg vidste intet, da jeg famlede mig tilbage gennem den sorte Kanal. Da jeg som en Blind tumlede op i Tasmørket paa Terrassen, og som en Drukken ravede gennem Korridorer og Gange, hvor Skrig og Bønner, Latter og Trusler forfulgte mig.

Mine Tanker brødes med hinanden, som Søer i Brænding, da jeg sank sammen paa Divanen i det tomme Bibliotek — med Horpyns skarpladte Colt i Haanden.

Ellevte Kapitel.

Erkeenglen Gabriel.

Tolv Slag dirrede gennem den disede Luft, da jeg ved Midnatstid atter stod foran den hemmelige Dør paa Terrassen. En fin Støvregn slørede Himlen. Maanen var dækket af et jævnt graasort Skylag, som var gullig, drapfarvet, i Egnen omkring den.

Min Haand famlede ved Cementlisten, da jeg pludselig saa' et lille blafrende Lysskær inde i den forladte Spisesal, gennem Søjletæppet. Lyset bevægede sig frem og tilbage, og kom hen imod Tæppet. Jeg skjulte mig bag den antikke Vase, og saa' lidt efter Palladys Albino-Ansigt mellem Tæppets Flige. I den ene Haand bar han en græsk Bronce-lampe, hvis vittende Flamme kastede et levende Underlys op i hans klare, røde Øjne.

Han saa' ud i Mørket med et Smil, hvori jeg for første Gang, hos ham, saa' Sindssygen lure.

— Himlen græder i Nat, hviskede han. — Smaa, smaa, stille Taarer, som et lille Barns. — I skal ikke græde for Pallady, fordi hans Øjne er Rubiner og hans Haar er hvidt. — Hans Sjæl er en kostbar Harpe. Højere Toner end dens, findes ikke i Verden.

— Græd ud de sidste Taarer, i denne Nat. I Morgen Nat vil Mørket skringe. Luften vil raabe mit Navn. Aanderne vil komme ridende paa Stormen. Her i Tronhof-Dybet vil de mødes, og her vil de danse Hvirveldansen — om mit smukke vilde Baal. Min Sjæl skal spille for dem, mens Flammerne lyser over Svælget.

Der perlede Taarer i hans Øjne, men han smilte stadig.
 — Ikke i Nat. Ingen Graad skal lyde ved mit Baal. De smaa, stakkels Børn, skal ikke se det. Først naar Aanderne kommer i Uvejret, skal vi alle — *alle* — med Messias i Spidsen og Pallady med *Banneret* — glide opad — opad — til de inderste Himle. Helt derop, hvor Flammer ikke naar.

— I Morgen Nat. —

— Neschelko sover. Han sover dybt, og han vil sove, indtil Branden brænder. Gabriel er hos Messias i denne Stund. — Og naar Stjernen synger, saa er den lille Gule deroppe. He he. Pallady ved det hele. Pallady fatter alt, for hans Sjæl er den fineste Harpe i Verden. He he he. Den Gule vil have Ild til at regne fra Himlen, men Pallady vil det ikke. Han ser igennem alt, fordi hans Øjne er Rubiner. — I Morgen Nat — naar Mørket skriger. —

Tæppet gled til. Lyset flakkede nogle Øjeblikke. Jeg hørte ham hoste, en Dør faldt i, og alt blev stille.

Pallady var altsaa ogsaa en Faktor. Der var Initiativ i denne stakkels døende Mand. — Og der var Viden. Han var gal, men han var ikke *helt* gal. — Der skulde foregaa noget i Morgen Nat, lod det til. Der skulde tændes et Baal. Vilde Manden sætte Ild paa Anstalten. Nej, det var Nonsens, en Tvangstanke. Det Baal havde han maaske talt om — i ensomme Stunder — i mange Aar.

Men der havde været noget mærkeligt selvsikkert i de sidste Ord, han havde hvisket. — At Wladimir sov og vilde sove længe, lød som et Faktum. Maaske havde Pallady af en eller anden sindssyg Aarsag givet ham en for stor Portion Veronal, eller hvilken Stimulans min medtagne Ven nu anvendte. — Jeg følte en vis Ro ved Tanken om, at Wladimir ikke kunde krydse mine Veje i Nat, derfor var jeg vel tilbøjelig til at tillægge Palladys Oplysning nogen Betydning. —

Det var fortvivlet at skulle gætte sig frem, men jeg havde jo intet andet at gøre. Jeg tænkte derfor over, hvad han kunde have ment med, at »Gabriel var hos Messias«. Kroværtens halte Datter havde, saa vidt jeg huskede, ogsaa talt om en Gabriel, det var besynderligt, at jeg fra to saa

vidt forskellige Mennesker, skulde høre noget saadant Vanvid. Naa, det vilde jeg vel, inden Solen stod op, vide noget mere om.

Saa var der tilbage de mystiske Ord — »naar Stjernen synger, saa er den lille Gule deroppe«. — Hvem var »den lille Gule«, og hvad var »deroppe« —. Skulde det være Horpyn, Palady mente. Han var lille og gulagtig.

Jeg ønskede, da jeg i Regnen stod foran Døren paa Terrassen, at min Hjerne var lidt mere trænet i abstrakt Tænkning. Det var ikke til at finde ud af. Jeg huskede ganske vist, at jeg havde ment at se en sort Skikkelse oppe paa Anstaltens Tag, den Aften, jeg var flygtet for Stjernen, men

En fjern Nynnen lød oppe i den regntykke Nat — og et svagt lyserødt Skær oplyste de faldende Draaber.

— Den syngende Stjerne. —

Jeg saa paa Lyset i Luften, at den kom henover Anstaltens Tag, og at jeg om et Øjeblik vilde staa fuldt belyst. Mine Fingre gled ned ad Cementlisten, Knappen sprang tilbage, og jeg forsvandt ned ad Leiteren, medens Døren lydløst gled til efter mig.

Straks, jeg kom ned i Kanalen, mærkede jeg, at Luften havde en svag ram Lugt. Den var saa underlig tør, mindede om Atmosfæren i en Gade, efter at det har regnet paa varme Skifertage. Lige efter et stærkt Tordenvejr har jeg sanset det samme. En ubestemmelig, ubehagelig Duft, paa en Maade virker den befriende, men alligevel reagerer man imod den. Lugten blev kraftigere længere henne i Kanalen, og da jeg kom ind i det daarligt ventilerede Laboratorium, var den paafaldende stærk.

Der var tændt derinde. Transformatoren roterede med et dæmpet Hvin, og Gnister krøb rundt i Tragtens Munding, mellem Kobbertraadene. En svag Susen hørtes oppe fra Luftristene i Væggen, og jeg mærkede tydeligt, idet jeg stod i Døren, et stærkt Luftryk imod mig. Skrinet paa Gulvet var aabnet, men der fandtes ikke andet i det, end et Par forgyldte Fjer og et Stykke af et itubrækket Læderspænde.

Det malede Skærmbædt var stillet op langs med Portièrerne paa den ene Væg, i en Meters Afstand. Portièrerne var trukne tæt sammen, *men Skydedøren var skudt til Side.* — Der var aabent ind til Messias' Celle, men ikke en Lyd hørtes. Transformatoren tog pludselig Fart og samtidigt blev Gnisterne i Tragten saa talrige, at det saa ud som om Kobbertraadene sprudede Ild. Suset i Luftristerne lød som Vind der piber gennem et Nøglehul.

Jeg lyttede forgæves, ikke et Ord, ikke en Hvisken trængte gennem de tykke Portièrer.

Da jeg havde ventet i nogle Minutter bevægede Portièrerne sig. Jeg dækkede mig bag Skærmbædtet, med Pegefingern paa Coltens Aftrækker, — og jeg saa' det forunderligste Syn jeg har set i mit Liv.

En Skikkelse i hvid Silkeklædning, guldbroderet, med store gyldne Vinger, kom inde fra Messias' Celle. Skikkelsen vendte Ryggen til mig, men jeg genkendte det udslaæde, blaasorte Haar, der vældede ned ad Ryggen, mellem Vingerne.

Det var Urana.

Hun skød lydløst Jerndøren paa Plads og laasede den. Hun blev staaende op ad Væggen, sukkede dybt — og brast i stille Graad.

— Hellige Guds Moder, skaf mig Tilgivelse, hulkede hun, idet hun med foldede Hænder sank paa Knæ paa Gulvet.

Det var pinligt for mig, atter at belure hende. Jeg indsaa hendes Bedrageri, men hendes Anger var saa ærlig, hendes Fortvivlelse saa stor, at jeg ikke kunde finde noget stygt i Falskneriet. — Jeg kendte jo ogsaa hendes Motiver, vidste hvad det var, som tvang hende ind i alt dette. Ja, jeg har saa travlt med at undskylde Urana, men man vil sikkert forstaa det. Enhver, som har elsket, vil forstaa det.

— Det er ikke *min* Villie, jamrede hun. — Aah, har noget Menneske syndet som jeg. Findes der Tilgivelse. Har jeg ikke spottet Gud, jeg Ulykkelige.

Det var mig umuligt længere at holde mig skjult. Hen-

des Skriftemaal var ikke bestemt for mine Øren. Jeg gik derfor hen til hende og lagde Haanden paa hendes Skulder.

Der gik en Bevægelse gennem hende, idet jeg berørte hende, som om hun havde faaet et Slag. Hun drejede langsomt sit forgrædte Ansigt imod mig og rejste sig op.

— Urana Sjerof, sagde jeg, og forsøgte at gøre min Stemme rolig. — Jeg har vovet mig herind, fordi jeg vil tale med Dem.

— Vi — har — talt ud, svarede hun usikkert. — Der er ikke mere.

— Der er kommet noget nyt til, siden vi sidst taltes ved, sagde jeg. — Jeg har talt med Jules Giffard, han derinde ved Siden af, og han har givet mig en Byrde at bære. En Mission, der er lige saa hellig for mig, som Deres er for Dem.

Urana følte, at det vilde komme til Kamp, jeg kunde se, at hun garderede sig.

— Jules Giffard er sindssyg, svarede hun.

— Er De helt sikker paa det.

Hun undgik mit Blik. —

— Messias er jo dog ikke mere sindssyg, end at hans Ideer har den største Interesse for — Horpyn — og Czarismen, tilføjede jeg, idet jeg vidste, at jeg satte Trumf paa Slaget traf. Hun næsten tumlede tilbage, og stirrede paa mig med vidtaabne Øjne.

Jeg følte den dybeste Medlidenhed med hende, men nu var jeg saa vidt fremme, at jeg maatte blive ved.

— De giffardske Ozonatorer, som bragte ham inden for disse Mure, dem synes Czaren at have stærk Brug for. Er det ikke rigtigt.

Urana tav. Hendes villieforladte Blik strejfede mig. Hun vidste intet at svare.

Nu, senere, forstaar jeg, at det først i dette Øjeblik gik op for hende, at hun maaske, drevet af en vild Lidenskab for sin ulykkelige Fader, tjente en Sag, der var langt mindre end den, hun ødte. At hun løskøbte sin Fader hos et Uhyre

— og gav Uhyret al Civilisation, al Menneskehedens Lykke i Bytte.

Det var, som om jeg kunde se det i hendes Raadvildhed, jeg tror, at hun følte sit svimlende Ansvar. Det var i hvert Fald den Bevidsthed, der talte igennem mig, da jeg fortsatte.

— Horpyn vil have Ild til at regne fra Himlen, det sagde Pallady. — Ved De helt, hvad det er, De hjælper Horpyn med.

Jeg ventede, at Urana skulde svare, men hun tav. Hun stod foran mig i en Engels Skikkelse, men der var intet af den Lykke og Ro, hvormed vi forlener vore Billeder af Engle. Det var en stakkels sminket, dejlig Kvinde i en Karnevalsdragt, der var i Vaande, fordi hun forstod, at hun i dette Sekund maatte vælge mellem sin Fader og alle andre.

— Jeg skal gaa bort fra Deres Veje, naar dette er ovre, sagde jeg. — Hvis det, at en Mand elsker en Kvinde, betyder, at han vil være lykkelig for at dø for hendes Skyld, selv om hans Død er urimelig og til ingen Nytte, hvis det betyder, at han træffer hende i en Blomsterhave, der bliver til en Ørken, naar hun atter gaar, hvis det betyder, at hans Liv er slettet ud fra det Nu, han første Gang ser i hendes Øjne, — saa elsker jeg Dem — uden at kende Dem, uden at ane noget om Deres mindste Tanker. Andre har vel sagt slige Ting til Dem, og ment dem ligesaa ærligt, som jeg. Men jeg siger det ikke til Dem, fordi jeg vil bryde ind i Deres Liv. Jeg siger det til Dem, som jeg vilde sige det til Natten, til Vinden, til den Blomst, hvis Blade jeg kysser. — Jag mig bort, men jag mig ikke bort, før De har fortalt mig, hvad Horpyn vil med Messias. De skal dø en Gang, Urana Sjerof. Maaske vil der være mere Lys om Dem, naar De gaar bort, hvis De vil tro mig — og sige mig alt. Hvis det virkelig skulde være saaledes, at jeg staar med en Lygte paa Vejen, hvorfor da gaa vild.

Urana med de gyldne Vinger gik hen til mig. Hun strakte sine Arme ud, og lagde sit Hovede mod min Skulder. Hun græd, som jeg selv havde grædt ud ved Messias' Bryst.

Mens Giffards, Messias', Ozonator fraadede Ild, mens Jærtagnet sang derude i Natten og Regnen, mens Messias, Guds Søn, laa paa sine Knæ og bad til sin Fader for at vende den retfærdige Hævn bort fra Menneskenes Hoveder, — græd Urana Sjerof sine Nerver til Ro ved mit Hjerte.

Jeg, Stefan Maryko, en talentløs Maler, en Klud af et Menneske. Det skulde forundes mig, den Svageste af de Svage, at vende en Pil i Luften, en forgiftet Pil, sendt fra Buestrengen af de Stærkeste blandt de Stærke.

Jeg glemte, hvor jeg var. Jeg glemte, at hvis Horpyn var kommet, da havde han dræbt mig. Jeg vilde være forsvundet fra de Levendes Tal, uden Spor. Et bedre Sted, end »det tomme Rum«, kunde ikke findes, hvis Resterne af et Menneske skulde skjules.

Men jeg tænkte ikke paa det. Jeg havde følt Uranas Arme om min Hals og hendes vaade Kind havde hvilet mod min. Hvad var saa Tronhof, et tilmuret Værelse, en forladt Galecelle — en Muldvarpegang. — En gul Forbryder, der vilde dræbe. — Hvad var det hele.

— Jeg skal fortælle Dem alt, hvad jeg kan fortælle Dem, uden at bryde min Ed, sagde Urana, da Graaden var stillet af.

Min Fader, Fyrst Sjerof, har i to Aar siddet arresteret i Schlysselburg. Han har intet andet gjort, end været god imod Bønderne paa Godset. Siden han giftede sig med den Kvinde, som blev min Moder, er han bleven forfulgt af en Mand, som elskede Moder. En Mand, som havde en mægtig Indflydelse. Jeg har aldrig vidst andet om et Hjem, end at det var nogle Stuer, hvor de to Mennesker, jeg elskede over alt paa Jorden, vandrede rundt, fyldte med evig Angst og Uro. Et Sværd hang over deres Hoveder, Dag og Nat, hvor de saa var. Den mægtige Haand kunde naa dem overalt. — Saa døde Moder. Hun døde af Angst. Hun tæredes hen.

Men den Skuffedes Haand slap ikke Taget. Fader blev beskyldt for en politisk Forbrydelse. Falske Papirer

blev af underkøbte Tjenere smuglede ind i vort Hus, — og der var ingen Redning. —

— Jeg kunde have reddet Fader, — for nu var det mig, den Skuffede vilde eje, men jeg kunde ikke. — Og hvilket Liv vilde det ogsaa have været, jeg havde givet min stakels Fader. — — Jeg søgte i min Fortvivlelse Revolutionens Mænd og Kvinder. Paa den tekniske Højskole i Sct. Petersborg, hvor jeg studerede, traf jeg dem. — Ja. — Og i de Krese mødte jeg Horpyn. Vi troede, at han var en af vore. — Han kendte min Skæbne. Han løj sig ind hos mig, vandt min Fortrolighed.

— Og nu er jeg her. Et Værktøj i hans Hænder. Jeg forstod først senere, at han kun havde søgt mig, — fordi jeg — fordi jeg saa' — saadan ud, — at — at Mænd — at Mænd synes om mig, og fordi jeg havde min tekniske Viden. — Han sagde det brutalt til mig, at han var Politispion, og at jeg kunde fri Fader fra Sibirien, hvis jeg vilde rejse med ham her til Tronhof. Czarens Regering vidste, at her fandtes en Mand indespærret, som havde gjort en stor Opfindelse. Han var bleven indespærret, fordi de to Stater, han havde henvendt sig til, havde fundet Opfindelsen farlig. Den vilde revolutionere hele Verden.

Jeg skaffede mig Adgang til Tronhof med falske Papirer, som jeg modtog af Horpyn, — og jeg har udfrittet Jules Giffard. Han er sindssyg, og han tror, at jeg er en Engel. Jeg har faaet ham til at tale. Jeg ved nu — alt. —

— Stjernen, Urana — Fyrstinde. Stjernen, sagde jeg. — Hvad er det.

— Jeg har svoret en Ed foran den hellige Jomfrus Billede, spørg mig ikke.

Transformatoren gik langsomt i Staa. Tragtenes Gnister ulmede og forsvandt, og Suset gennem Ristene hørte op.

— Nu er det forbi. Han kommer nu, Horpyn, gispede Urana. — Store Gud, han dræber Dem, hvis han træffer Dem her. Flygt, skynd Dem. De kan maaske naa at komme ind i Spisesalen, førend han er nede paa Terrassen. De maa

Det var for sent. Der lød hurtige Skridt i Kanalen. Jeg trak min Revolver.

— Nej, nej, nej. — For min Skyld, hviskede hun. Alt er tabt, hvis noget sker her.

Jeg saa' forgæves efter et Skjulested.

Der er kun et at gøre, hviskede Urana aandeløst og aabnede Skydedøren til Messias' Celle. — Hurtig.

Døren gled til bag mig, idet jeg hørte Horpyns Stemme i »det tomme Rum«.

— — — —

Messias laa paa Knæ foran Bedepulten med sit Ansigt hvilende paa de foldede Hænder. Hans Skuldre bevægede sig konvulsivisk, som om han græd.

— Er det Disciplen, hviskede han, uden at se op.

— Ja. Det er Disciplen.

— Det er for sent. — Guds Villie ske. — Hans Veje er uransagelige.

Jules Giffard rejste sig anstrengt og vendte sit Ansigt, der var ophovnet og rødt af Graad, imod mig.

— Du skal ikke undres, Discipel, sagde han langsomt og smilede forpint. — Jeg har været i Getsemane Have, og jeg er bleven forraadt i denne Stund. — Det skulde være saaledes. Guds Villie ske. — Golgatha venter mig. Hovedpandestedet. — Ikke paa et Kors, men i Flammer skal min Sjæl frigøres — og vende tilbage til sit lyse Hjem. — Om en stakket Stund vil det ske.

— Jeg velsigner Dig med mine Hænder. Jeg byder Dig at gaa bort herfra — med Fred. — Maaske har Gud rørt Din Pande og villet, at Du skal fuldende min Gerning.

Han lagde sine Hænder paa mit Hovede og sagde med skælvende Stemme. — Hvis det er saaledes, da vier jeg Dig til Martyriet i min Herres, Gud Faders hellige Navn. — Amen.

Jules Giffard gjorde Korsets Tegn og vendte sig bort. Hans Knæ rystede under ham, da han sank ned ved Bedepulten.

Jeg hørte, at en Dør forsigtigt blev lukket til — inde i »det tomme Rum« — og jeg forstod, at nu var Urana og

Horpyn gaaet. Messias var langt, langt borte i sine mumlende Bønner. Jeg skød forsigtigt Skydedøren til Side og forlod ham.

Jeg følte, at det var sidste Gang, jeg saa' ham, og jeg kastede et sidste Blik paa den knælende Skikkelse — i den zigzagstribede Kjortel. Dybt grebet tog jeg en taus Afsked med ham, Jules Giffard — som maaske var Guds Søn — maaske kun en sindssyg, genial Stakkel.

— — — —

Der var mørkt i Laboratoriet, men jeg tændte Lys. Det første, jeg foretog mig, efter at jeg i nogle Minutter havde søgt at samle mine Tanker, var at undersøge om Døren til Kanalen var laaset, det var den ikke.

Og det næste var, at jeg med en Mejsel brækkede Jernskrinet op.

Pallady havde talt om Flammer, og Messias havde nævnet det samme. Ordet Flammer luede for mig og fyldte mig pludselig med en febrilsk Uro. Jeg havde en Angstførelse af, at hvert Minut var kostbart, og derfor gik jeg løs paa Skrinet med en Brutalitet og Energi, der var mig fremmed.

Idet Riglen sprængtes, fløj Laaget tilbage med et Brag, og Uranas gyldne Vinger glimtede mig imøde. Jeg tog dem op, forsigtigt. Under dem laa hendes guldbroderede Silkekjortel, og nederst fandt jeg en smal Staalkasse, som var aflaaet ved Hjælp af en eller anden Mekanisme, jeg ikke forstod. Jeg masede med den i nogen Tid og sprængte den tilsidst med Hammerslag.

En Bog faldt ud, en høj smal Bog, paa hvis forreste Bind der stod skrevet »Rapporter«.

Denne Bogs Indhold vil jeg gengive ordret.

Tolvte Kapitel.

Horpyns Rapporter.

17de Maj 1913. Tronhof Kro.

Ankom ved Middagstid med Skyds fra Viklar Station til Kroen i Tronhof. Jeg var maskeret som pensioneret Embedsmand. Havde det Held straks at træffe en fortrukken Krybskytte, Jasil Marok, som var i Forlegenhed. Jeg klarede hans Regning i Kroen og talte med ham. Han var villig til alt for Penge. Jeg fortalte ham, at jeg ønskede at bo en Tid i Nærheden af Tronhof, men foretrak Ensomhed, fremfor at bo paa Kroen. Han var særdeles godt kendt paa Egnen, og nævnede forskellige Jagthytter, som laa paa Dalens Klippesider. Vi fulgtes ved Aftenstid over til en Hytte, som ligger en halv Kilometer fra Sindssygeanstalten. Den er beboelig, naar der bliver lappet lidt paa den. I Morgen skydser jeg til Viklar og henter Godset.

21de Maj 1913. Jagthyttten.

Har nu faaet alt Godset installeret her i Hyttten. Jasil er sendt ud i Skovene for at skaffe Materialer til Reparation af Hyttens Tag. Jeg har skilt Værktøjsmaskinerne ad, saa at de kan transporteres stykkevis. Jasil har fortalt mig, at man i Tronhof vidste, at Guds Søn« er indespærret paa Anstalten. Det var besynderlig nok Jasil, som for 10 Aar siden paagreb Giffard, da han forsøgte at flygte. Han holder ikke af at tale om det. Jeg haaber, at der en af de første Dage indløber Brev fra Understatssekretær Z.

23de Maj 1913. Jagthyttten.

Jasil har i Dag været i Kroen og kom tilbage med Posten til mig. Der var Meddelelse fra Z. om, at der var tilgaaet Brev til Overlæge W. Neschelko angaaende Fyrstinde Sjerof, samt at hun ankommer til Viklar om tre Dage.

26de Maj 1913. Jagthyttten.

Er lige vendt tilbage fra Sindssygeanstalten. Fyrstinden er anbragt. Overlægen gjorde Indtryk af at være mere sindssyg, end vore Oplysninger meddeler. Han søgte at beherske sig, mens jeg var til Stede, men jeg saa' straks, at han plagedes af Hallucinationer og Tvangsforestillinger. Han er Nevrasteniker og ødelagt af Stimulanser. Fyrstinden var ved at besvime, da hun saa' ham, han ligner Døden selv. Hendes Nervøsitet, hun rystede over hele Kroppen, understøttede i en glædelig Grad Indlæggelsessedlen. Neschelko var iøvrigt betaget af hendes Skønhed, som forventet. Alt tegner godt. Jeg betroede ham, da vi var ene, at den egentlige Grund til hendes Sindstilstand var den, at hun havde været anvendt i den hemmelige Diplomatis Tjeneste i en Række svære og nerveslidende Opgaver, at hun var forfulgt af sine Ofre og anbragtes paa Tronhof for at være i Ro og Sikkerhed. Jeg bad ham gøre mig den personlige Tjeneste at sørge for, at hun fik et Værelse, hvis Vinduer vendte mod Klippesiden, da jeg frygtede, at en Udsigt over Tronhof Dalen, fra den svimlende Højde, hvori Anstalten ligger, vilde paavirke hende sjæleligt. Neschelko gik umistænksomt ind paa det. Jeg stillede ham en Orden i Udsigt, da jeg tog Afsked, men det syntes ikke at interessere ham særligt. Portneren er tilsyneladende ikke til at komme i Lag med. Jeg forsøgte at give ham Drikkepenge, da han aabnede Vogn døren for mig. Han saa' paa mig, som om han kunde myrde mig. Men det er forhaabentlig ogsaa ligegyldigt.

Jeg har afført mig min Forklædning og Maske. Jeg er spændt paa Jasils Ansigt. Jeg har sendt ham ned i Kroen med nogle Penge. Haaber, at han drikker sig fuld og udspreder de Historier, jeg har fyldt ham med. Jeg trækker i Nat Ledninger fra Hyttten ned til Anstalten, hvis det bliver Maaneskin. Fyrstinden har faaet Telefon og Elementer i sine Kufferter. —

28de Maj 1913. Jagthyttten.

Telefonforbindelsen er etableret. Fyrstinden er i stadig Angst for de Sindssyge. Det beroliger hende at tale med mig. Hun vil i Nat søge at finde den hemmelige Dør, der fra Terrassen fører til Varmluftskanalerne. Blot Debrutz Opgivelser nu er rigtige. Urana mistænker Reservelægen, en Albino, for at han holder Øje med hende. Hun sporer allerede en vis Jalousi mellem ham og Neschelko. Overlægen har forøvrigt den besynderlige Vane, at han hver Morgen ler uafbrudt i et Kvarterstid eller længere. Det lyder ikke godt. Han har foreslaet Urana, at hun kommer ind og ler sammen med ham. Det har hun dog ikke villet. Ellers gaar hun ind paa alle hans Ideer. Jo mere jeg faar at vide om ham, jo mere forbavser det mig, at han vedblivende kan holde Stillingen. Debrutz blev jo dog kastet ud uden Skaansel, blot fordi det var lykkedes Giffard at undvige. Regeringens Kontrol maa være blevet meget slap i de forløbne 10 Aar. Hvis Tronhof Anstaltens Akter er gledne ned bag et Skrivebord i et af Ministerierne, haaber jeg ikke de findes, før jeg er færdig her.

29de Maj 1913.

Debrutz' Opgivelser er rigtige. Døren paa Terrassen findes. Fyrstinden meddeler mig, at en Skakt, forsynet med en Jernstige, fører ned til den vandrette Varmekanal paa 1ste Sal. Dens ene Gren fører til et Værelse, som Neschelko anvender til Bibliotek, den anden til den tilmurede Celle, som Giffard fik overladt til Laboratorium. I Gulvet af den Kanalgren, som fører til Biblioteket, er en Jernrist, som af Debrutz opgivet. Denne kan løftes, og Skakten ned til Varmeapparatet i Kælderen er ligeledes forsynet med en Jernstige. En snæver Sidegang fører fra selve den store Varmluftsbekholder ud til Bygningens Ydermur, som paa dette Sted er forsynet med en cementeret Jerndør, der giver Adgang til det Fri.

I Nat Klokken 1 vil Urana være ved denne Dør.

30te Maj 1913. Laboratoriet.

Det er Morgen. Alt Godset er bragt til Laboratoriet. Jeg har selv baaret det herop, Stykke for Stykke. Har lige haft den første Scene med Fyrstinden. Hun er overnervøs og desværre mere ortodoks end strengt nødvendigt for at spille en Engels Rolle. Hun blev fuldstændig hysterisk, da jeg viste hende Karnevalsdragten med Vingerne. Hun kastede sig paa Knæ og betroede mig, at hun *vidste*, at Giffard var Messias. Hun havde stærke Anfægtelser nu, og var fortvivlet over, at hun var gaaet med til det. Et Par Hentydninger til hendes Faders Skæbne gjorde hende dog straks medgørlig. Jeg maatte imidlertid gaa ind paa, at hun hver Morgen fik Lov til, gennem den hemmelige Dør, at aflægge Besøg i et lille Kapel, som findes i Dalen. Det er meget dumt og meget uforsigtigt, men jeg havde Følelsen af, at fik hun ikke daglig Lejlighed til at bede for de »Synder«, hun begik, saa fik jeg ikke megen Glæde af hende. Jeg traf Jasil ved Hytten, da jeg hentede det sidste dernede. Han var beruset og kom med forblommede Trusler, fordi jeg nægtede at give ham Penge. Det bliver vel desværre nødvendigt at skaffe ham af Vejen. — Jeg har besluttet foreløbig at blive boende i Hytten om Natten.

4de Juni 1913. Laboratoriet.

Laboratoriet er nu saa vidt færdigt, at vi kan begynde. Fyrstinden søger med Taarer og Fortvivlelse at udskyde sit første Besøg, men i Nat skal det være. Giffard skal stifte Bekendtskab med »Erkeenglen Gabriel«.

Kl. 3 Morgen.

Det gik over al Forventning godt. Giffard segnede om paa Gulvet, da »Englen« traadte ind til ham gennem Skydedøren, som jeg havde smurt meget omhyggeligt og som virkede ganske lydløst. Jeg slog nogle Akkorder an paa den Harpe, som jeg har medbragt til samme Brug. En trefløjet Skærm med et malet Paradis-Eksteriør dækkede

Døraabningen for det Tilfælde, at Giffard tilfældig stod lige foran den, idet hun kom ind. Den hvide Silkedragt og de forgyldte Vinger gav forøvrigt Fyrstindens Skønhed en vidunderlig flatterende Baggrund. Noget direkte Resultat fik Seancen ikke i Nat. Giffard var fuldstændig ude af sig selv, da han vaagnede af Besvimelsen. Han lo og græd, kyssede Fyrstindens Fødder og lovpriste Gud. Jeg har paa Følelsen, at Urana og den Gale har bedt sammen, men det vil hun ikke udtale sig om. Saa meget fik Urana dog ud af ham, at hans elektrolytiske Eksperimenter hvilede paa det Grundlag, der fandtes i den epokegørende Opdagelse, at en Dynamo ikke udvikler Elektricitet, hvis den staar indelukket i et *lufttomt* Rum, i Vacuum. Urana mente imidlertid selv, at der var noget, hun ikke havde forstaaet i hans Ord. »Lufttomt« betød noget andet og mere end det, vi forstaar ved det. Jeg aner, hvor det glider hen, det hele. Og jeg er forbavset over, at ingen før har tænkt det. En Dynamo er en Slags Kværn, som maler Luftens og Universets Indhold af elektriske Enheder, ligesom Kornet males mellem to Møllestene. Der maa være andre Metoder at gøre det langt lettere paa. Jeg begynder at forstaa. Blot Uranas elektrotekniske Kundskaber slaar til, — og mine. Og blot Giffard bevarer det, der er tilbage af hans svækkede Forstand. Seancerne vil komme til at tage haardt paa ham. Jeg gaar straks i Gang i Morgen tidlig med at fremstille det nødvendige til *Vacuum-Eksperimentet*. Opgaven interesserer mig lige saa stærkt, som det andet.

9de Juni 1913. Laboratoriet.

Fyrstinden har to Gange i de forløbne Nætter besøgt Giffard. Der er nu System i det. Gradvis afslører han overfor »Englen«, hvorledes han er naaet til det, han kalder »Guds Gave til Menneskene«, — Opfindelsen. Vacuum-Eksperimentet lykkedes, da jeg fik Luftklokken isoleret med den giffardske »Fladeudlader«, som han kalder den. Overgangen til *Ozonatoren*, et Navn, han har givet det Organ, som vil komme til at erstatte vore klodsede Dynamoer, er

nu forberedt. Ozonatoren har han kaldt den, fordi den afelektricerer Atmosfæren. Det, der bliver tilbage, er det, vi kalder Ozon. Ozonatoren er i sine Grundrids beskrevet i mine tekniske Bilag, Pag. 47 a til Pag. 86. Tegninger fra D til K.

Jeg har i Dag afsendt Brev til Z., hvori jeg meddeler ham de glædelige Resultater. Giffard synes at komme til Kræfter. Englens Besøg har stivet ham af. Jeg spiller stadig Harpe, mens Fyrstinden er hos ham. Desuden spiller hun de Nætter, da han er ene, mest for at mit Arbejde ikke skal høres. Fyrstindens Nerver synes desværre at angribes stærkt af Arbejdet. Hun føler sig udspioneret af Reservelægen. Det er vist kun Indbildning, men det gaar ud over hendes Arbejdsevne. Jeg haaber, hun holder ud. Jasil har jeg en Del Vrøvl med ogsaa. Jeg bliver nødt til at gøre en Ende paa det. Jeg tør ikke smide ham ud af Hytten, men lader ham ligge og drikke. Han har aldrig i sit Liv drukket saa meget, saa der er Haab om, at han kan faa Delirium i en nær Fremtid.

16de Juni 1913. Laboratoriet.

Det gaar fremad med rivende Fart. Ozonatoren er færdig om nogle Dage, hvis alt gaar vel. Jeg er meget udmattet. Faar for lidt Søvn og er ogsaa meget nervøs for det endelige Resultat. Giffard har beskrevet det Apparat, han konstruerede til Hjælp for sin Flugt. Jeg vil, for at naa det fuldstændigste Resultat, bygge et lignende. Jeg kan eksperimentere med det i fri Luft om Natten. Jeg føler mig fuldstændig sikker her i Tronhof. Der findes ikke et normalt, civiliseret Menneske i flere Mils Omkreds.

18de Juni. 1913.

Giffard har været usædvanlig tavs og umeddelsom. Eller ogsaa er det Fyrstinden, der ikke arbejder rigtigt. Hun er bleven uhyggelig faamælt. Der er noget skrækslagent i hendes Øjne, naar hun kommer om Natten. Det er ogsaa et uhyggeligt Sted, Tronhof. Men hun maa jo gøre færdig. Jeg vil tale alvorligt med hende i Morgen.

27de Juni 1913. Laboratoriet.

Nu gaar det bedre. Modellen vil være færdig om tre—fire Dage. Jeg maa skynde mig. Jeg føler mig for hver Dag, der gaar, mere og mere træt og slap. Det er maaske Opholdet i den afelektricerede Atmosfære, her i det daarligt ventilerede Laboratorium, der ødelægger Helbredet.

4de Juli 1913.

I Morgen Nat prøver jeg Modellen for første Gang. Jeg vil arbejde fra Anstaltens Tag. Ved Hjælp af en Rebstige, der naar fra Tagrenden til Terrassen, kan jeg komme derop. Der er kun 4 Meter. Ledninger fra Ozonatoren, Sugeren, og til Taget trækker jeg i Nat.

5te Juli 1913. Laboratoriet.

I to Timer har Modellen svævet i Nat. For at kontrollere dens Bevægelser i Mørket har jeg gjort en lille selvstændig Opfindelse, for hvilken jeg vil honoreres særligt. Jeg har omformet en Del af den elektriske Kraft, der fra Af-senderen paa Taget sendes ud i Rummet og opfanges af Modellens Gaffer, til direkte udstraalende Lys. Det viste sig at skifte Farve efter den Spænding, jeg satte paa. Modellen selv var usynlig, kun det meget gennemtrængende Lys saas. Det lignede mest af alt en Stjerne. Gud ved, hvad de enfoldige Beboere har ment. Jeg frygter for øvrigt for, at jeg har dræbt en Mand. Jeg manøvrerede i Nervø-sitet forkert, og Modellen tog Herredømmet fra mig, den fo'r over mod et Klippeparti ved Dalens Rand. I det samme fandt en elektrisk Udladning Sted, et veritabelt Lyn slog fra Modellen ned mod Klippen, og det forekom mig, som om jeg i det blændende Lys saa' et Menneske slaa Armene ud og styrte om. Muligvis er det et Træ, der er ramt. Jeg vil dog i Morgen undersøge det. Modellen var ubeskadiget, da jeg lod den vende tilbage. Jeg konstaterede forskellige Dimensionsfejl, som jeg har rettet i Beskrivelsens Pag. 275 og 289, samt i Tegningerne F, 4 og H, 7.

7de Juli 1913. Laboratoriet.

Det var et Menneske, Lynet dræbte. Jeg fandt Liget af ham oppe paa Klipperne. Ved en underlig Skæbne var det Jasil Marok, som havde befundet sig paa det Sted, der var Modellen nærmest, idet Udladningen skete. Saa er jeg fri for at tænke paa ham. Det er mig en Gaade, hvad han har villet saa langt borte fra Jagthyttten. Jeg traf forøvrigt en Mand deroppe, som udgav sig for at være Maler og at hedde Stefan Maryko. Jeg var gaaet vild og fik Øje paa ham om Formiddagen. Da han gjorde et underligt fordækt Indtryk, besluttede jeg at passe paa ham og var bag efter ham i flere Timer. Han saa' sig stadig om, som om han søgte efter nogen, eller var bange for noget, og jeg var netop i Færd med at gaa hen til ham for rent ud at spørge ham, om hvad han vilde i denne øde Egn, da han pludselig forsvandt for mig. Jeg ledte i nogle Timer og fandt ham tilfældig liggende i Søvn ikke langt fra det Sted, hvor Jasil's Lig laa. Han vaagnede, idet jeg nærmede mig. Efter en kort, fjollet Scene kom jeg i Snak med ham. Hans hele Maade at være paa beroligede mig, han gjorde et temmeligt uskadeligt Indtryk. Men pludselig gjorde han mig et Spørgsmaal, som overrumplede mig. Jeg havde udgivet mig for at være Akvarelmaler, eller Pastelmaler, desuagtet spurgte han lige ud, om jeg var Ingeniør. Jeg burde have skudt ham ned straks, men dels havde han selv Revolver og kunde have skudt mig, dersom jeg havde fejlet, og dels var der noget saa naivt over ham, at jeg ikke syntes, jeg kunde dræbe ham for dette ene Spørgsmaals Skyld. Jeg lod ham gaa, efter at jeg havde advaret ham mod at komme til Tronhof. Jeg haaber ikke, at jeg har begaaet nogen Fejl. Jeg kan ikke tænke mig, at han kan være udsendt i særligt Ærinde. Det saa' han ikke ud til. Jeg er alligevel nervøs. Jeg har rettet noget paa Ozonatoren i Laboratoriet. Rettelsen er indført i Beskrivelsens Pag. 311 og paa Tegning Cd. Jeg gik paa Vejen til Anstalten ind i Kroen og spurgte om Post til den Adresse, der var opgivet til Z. Efter megen Besvær fik jeg fat i et Brev, som havde ligget nogle Dage. Det inde-

holdt Meddelelse om, at Fyrst Cacimir Sjerof var afgaaet ved Døden i Schlüsselburg. Det gør mig ondt for Urana. Jeg kan ikke meddele hende det, før vi er færdige. Vi maa ogsaa snart bort. Der var fuldstændig Panik i Landsbyen. Stjernen, som de kaldte Modellen, havde fremkaldt vild Rædsel hos de overtroiske Mennesker. Naa, det er jo ret naturligt. I Nat maa jeg arbejde med Modellen igen. Der er noget, som ikke virker rigtigt.

8de Juli 1913. Laboratoriet.

Opsøgte i Morges ganske tidlig Urana i Kapellet for at tale med hende i neutrale Omgivelser. Hun erklærede sidste Nat, da hun kom fra Giffard, at nu kunde hun ikke mere. Jeg maatte atter minde hende om Faderen, og hun faldt atter til Føje. Det er første Gang i mit Liv, jeg har været ubehagelig berørt over at skulle lyve. Vidste hun, at Faderen er død, flygtede hun fra Tronhof. Jeg kan ikke undvære hende endnu. Jeg frygter for, at jeg har begaaet en Bommert ved ikke at skaffe denne Maryko af Vejen. Jeg har en uhyggelig Anelse om, at han flere Gange har været i Nærheden af mig, at han udspionerer mig. Og det mest uro-vækkende er, at han kender Neschelko. Han raabte hans Navn i Taagen i Morges, da Overlægen morede sig med at sende sin snart daglige, sindssyge Latter ud over Dalen. Jeg gik ned paa Kroen og lod Værtens Datter give ham en Besked, som han ikke kan tage fejl af. Træffer jeg ham igen, sletter jeg ham ud. Om to—tre Dage kan vi være færdige, hvis intet støder til.

9de Juli. Laboratoriet. Kl. 4 Morgen.

Natten har været god. Fyrstinden kom med flere Resultater. Giffard var særlig oplagt. Jeg foretager i Dag, naar jeg har sovet, de sidste Rettelser. Maryko er død nu. Jeg saa' ham sent i Aftes i Lyset fra Modellen. Han var paa Vej over mod Anstalten. Jeg kendte ham gennem Kikkerten og satte Modellen paa ham. Først da han kom temmelig nær til Anstalten, kunde jeg med nogenlunde Sik-

kerhed foretage Udladning. Han stod paa en temmelig høj, isoleret Klippespids, da jeg lod Lynet fræse ned over ham. Jeg saa' ham styrte. Jeg har været urolig for den Fyr. Jeg vil være *sikker* paa, at han er død. I Formiddag undersøger jeg Skoven omkring Klippen.

9de Juli. Laboratoriet. Kl. 11 Form.

Jeg har undersøgt Skoven ved Klippen. Der var intet Spor af ham. Jeg husker ogsaa nu, at jeg hørte Skud og et Skrig lidt efter, at Udladningen havde fundet Sted. Jeg maa vide, om han er her paa Anstalten. Kl. 1 spises der i Spisesalen. Er han her, deltager han sikkert. Fra Terrassen maa jeg kunne overse Salen gennem Tæppet, der hænger bag Søjlerne.

*

*

*

Her sluttede Rapporterne. Horpyn har ikke haft Lejlighed til at skrive mere efter den hovedkulds Flugt fra Terrassen gennem Varmekanalene. Nu var det Spørgsmaalet, om han havde set mig i Salen eller om han var bleven opdaget af Præsidenten i samme Øjeblik, han havde nærmet sig Tæppet. Min Sikkerhed ahang i højeste Grad af, om han vidste, jeg var her eller ej.

Jeg lagde forsigtig Uranas Dragt og de gyldne Vinger ned i Skrinet, lukkede det og sneg mig gennem Varmekanalene.

— Dagen gryede, da jeg atter stod i Wladimirs Bibliotek.

Trettende Kapitel.

Baalet.

Jeg tilbragte Dagen i Biblioteket for laasede Døre ganske ene. Wladimir lod sig ikke se. Han laa øjensynlig i en Døs, takket være Palladys Omhu. Jeg var nærmest Al-

binoen taknemlig, for jeg trængte saa haardt til at være ene. I Løbet af det kommende Døgn vilde der ske noget afgørende, det var ganske klart. Horpyn var færdig til at drage af, hvert Øjeblik. Tyveriet fra Messias var fuldbyrdet.

Jeg forsøgte at tænke klart. — Hvad vilde det betyde, at Horpyn uhindret forsvandt, i Besiddelse af Giffards Opfindelse. Den vilde blive tilstillet Czarens Regering. Og hvad saa videre. Horpyn havde sagt i Kapellet, — om en Maaned behersker Dit Land Verden, gennem Dig og mig. —

Czaren beherske Verden. Den Czar, hvis Regering havde de største Forbrydelser, de mest himmelraabende Mord paa sin Samvittighed. Den Stat, der konsekvent udryddede det bedste, der voksede op i Folket. Hvilken Verdenskatastrofe vilde det ikke være, — og hvilken blodig Ironi, at Messias, den Ejegode, skulde give Czarens Bødler Vaabnet til al Civilisations Undertrykkelse. — Og denne Klode-Forbrydelse skulde begaaes, blot for at Slyngelen Horpyn kunde tjene en Sum Penge.

Men Urana, tænkte jeg videre. Fyrstinde Sjerof, som hader Czarismen, der har ødt hendes Liv, hun kender jo alt. Hun vil kunne publicere Giffards Opfindelse og forebygge Anslaget fra den asiatiske Despots Side.

En pludselig, frygtelig Tanke slog ned i mig. Med hvilken Koldblodighed havde Horpyn ikke i Rapporterne omtalt Jasils og min Udslettelse. Skulde Urana ogsaa slettes ud, fordi hun vidste for meget. Horpyn elskede hende, det vidste jeg, men indsaa han mon ikke, at han aldrig kunde gøre sig noget Haab om at blive genelsket. Vilde han ikke være klar over, at Urana vilde forlade ham, saa snart hun fik at vide, at hendes Fader var død. Hvad bandt dem da sammen mere. Og hellere dræbte Horpyn Fyrstinde Sjerof, end han saa' hende som en andens. Desuden havde han vel Ordre fra de Slyngler, som havde sendt ham. — Urana tilhørte Regeringens Fjender. Naar man ikke havde Brug for hende mere, — saa

Sveden sprang ud af min Pande ved Tanken om, at

hendes Liv maaske allerede nu var i Fare. Maaske i dette Øjeblik sad Horpyns Kniv i hendes hvide Bryst, — og mens hun døde — — —

Jeg følte, at jeg var ved at blive gal. Jeg havde Lyst til at skringe, raabe paa Horpyn, sætte Fingrene i hans Øjne, flænge ham i Pjalter, trampe ham tildøde. Aah, at give ham en forfærdelig Død, at rive Tyvekosterne fra de kolde Hænder, at lade Papirerne flagre ud over Verden — og sige til Messias, — *det er sket.*

— — — —
Ja, nu, et Aar efter, da jeg sidder her i Klostercellen og tænker tilbage, nu indser jeg, hvad jeg skulde have gjort hin Dag, da jeg fo'r som et vildt Dyr frem og tilbage i Biblioteket paa Tronhof, fraadende som en Afsindig, hidset op af min Fantasi, overnervøs af søvnløse Nætters nerve-dræbende Spænding.

Jeg skulde have taget Opstilling udenfor den hemmelige Dør med min Revolver og taalmodigt ventet, Time efter Time, indtil Horpyn kom, og saa skulde jeg med et lykkeligt Smil have dræbt Krybet.

— Det er saa let at se det nu. Det nytter intet at fortryde. Det skulde ikke være saaledes. Jeg blev ikke Morder for en Verdens Skyld. — — — — —

Tunge Skyer trak sammen paa Himlen. Blæsten, der allerede havde været stærk om Formiddagen, tiltog i Styrke og var ren Orkan ved Femtiden om Eftermiddagen. Vindstødene piskede mod Ruderne. Det sydede og gurglede i den graa, mørke Luft. Knækkede Grene, spaltede Kviste og visne Blade hvirvlede forbi Vinduerne fra Skovene højere oppe.

Jeg ænsede det knapt. Uvejret i mig var endnu vildere. Først da et Vindstød, stærkere end de andre, sprængte en Rude i Vinduet, at jeg blev klar over, hvor usædvanlig stærkt Uvejret var. Orkanens mange Lyde trængte nu stærkere ind til mig, jeg hørte Skrigene fra de jagende, sorte Skyer, den underlige buldrende Koglen fra Hvirvlerne i Luftbrændingen. Jeg hørte de jamrende Hyl — og mindedes Palladys Ord.

— I Morgen Nat vil Mørket skrige. Luften vil raabe mit Navn. — Aanderne vil komme ridende paa Stormen. Her i Tronhof-Dybet vil de mødes, og her vil de danse Hvirveldansen — om mit smukke, vilde Baal.

Pallady var maaske den farligste. Det blev maaske Ild

— I Nat fester vi, Stefan. Det var Wladimirs Stemme. Jeg skimtede hans Skikkelse henne ved Døren. Han var kommet lydløst ind, som han plejede. Hans Stemme var meget svag, men underlig ru.

— Glød Dig. — Pallady vil dø, men han vil give en Fest forinden.

— Vil Pallady dø, spurgte jeg, vistnok uden egentlig at vide, hvad jeg spurgte om.

— Ja. Han er i Gaar Nat bleven færdig med sin Nervebog. Nu gider han ikke vente mere. Aah haa haa haa haae. — Han vil snyde Baccillerne. Pallady er ond. — Og han har givet mig en dejlig Ide.

Wladimir slæbte sig vaklende hen til mig og bøjede sig, saa at hans Mund var ved mit Øre.

— Jeg slaar Wladimir den første ihjel i Nat, hviskede han. — Naar han er død, saa gifter jeg mig med Urana Sjerof — i Nat. Paven skal vie os. Aah haa haa haa haae. —

— Hører Du, Guderne spiller op ude i Mørket. — Du skal faa Lov til at danse Menuet med Urana Sjerof, for jeg holder af Dig. Om lidt kommer Samuel med en Dragt til Dig. Det er en Prins, der har baaret den, men han er død. Du bliver meget smuk, men Urana elsker mig. Hun har sagt det. Aah haa haa haae. Palady dør, mens vi danser Menuet. Han skal dø i Skønhed, og der skal larmes, saa at man ikke hører Baccillerne raabe om Hjælp. —

— Mød med Dit gladeste Ansigt, Stefan, for det bliver en Fest. Olympisk. —

Hans Øjne flakkede pludselig rundt i det mørke Værelse, som var han bleven skræmæt.

— Naa. Du dør alligevel i Nat. Saa er vi færdige med

Fortiden, mumlede han og gik *baglænds* til Døren, hvor han tændte Lyset.

— Jeg er træt, Stefan, min gamle Ven. Jeg er meget træt. Wladimirs Stemme lød sørgmodigt, for et eneste Øjeblik syntes han at være normal.

— Men vi *skal* jo.

Jeg følte en Trang til at gribe ham, mens han var i den Stemning, men da jeg gik nogle Skridt hen imod ham, forandredes hans Ansigt. Han grinede det gamle, stereotype Dødningegrin, vinkede afværgende med den rystende, knoklede Haand og gik.

Jeg skal ikke trætte ved at forsøge at fortælle, hvorledes de to følgende Timer forløb. Mine Følelser, Anfægtelser, Fantasier, mit Haab og min Tvivl, min Tro og min Angst — jeg vil sammenligne alle Faser med det, en Mand gennemgaar, idet han, indespærret i en Kahyt ombord paa et Skib, som han ved, skal gaa under, hjælpeløst lader sit Liv glide forbi sig. Han fortryder og angrer, græder og raser, trygler og forbander — og *Minutterne gaar*.

Døren var laaset, og selv om den havde været aaben, hvor fandt jeg Urana, hvor fandt jeg Horpyns Beskrivelse og Tegninger. —

Og skulde alt det, jeg havde gennemgaaet, alt det jeg havde set og hørt, lært, skulde det forsvinde fra mit Liv. Skulde jeg løbe nøgen fra det hele. Mit Løfte til Giffard den Ulykkelige, var det Luft. Mine Følelser for Urana Sjerof, var de kun Griller, Barnagtigheder. —

Jeg hadede mig selv, fordi hvert Orkanstød mod Ruderne fik mig til at skælve, fordi de jamrende Hyl oppe i den kogende Luft fik mig til at gyse, fordi jeg i stupid Angst stirrede mod Portiererne, bag hvilke jeg vidste, den skjulte Dør til Varmekanalene fandtes. Jeg foragtede mig selv, fordi jeg ikke sprængte denne Dør, der gjorde mig til Fange, — fordi en Sindsygs Monolog kunde skræmme mig, — fordi jeg kun var en oversensibel, overnervøs Kunstner — der ikke en Gang var Kunstner.

Jeg var slet ingen Ting, og jeg havde ikke Lov til at

længes efter noget, elske noget, foretage mig noget. Ingenting. Ingenting havde jeg Lov til at gøre, andet end lægge Halsen til, naar en eller anden gad skære den over.

Huset rystede og Ruderne klirrede, det bragede i Skovene, og de store Træer slyngedes ud i Dybet.

Galeasylet gav sig i alle Fuger for en vældig Braadsø af Luft, der kom med alle en Braadsøs bragende Lyde, da jeg saa' et sindssygt Ansigt i Spejlet, som jeg tilfældig stod foran. Et Ansigt, saa menneskeforladt, saa frygtelig fordrejet og afsindigt, at jeg tumlede tilbage. Afmægtigt Had, bundløs Fortvivlelse. Øjnene gloede mig imøde, rædselsslagne, uden Udtryk, tomme vilde, alle Stemninger svirrede i dem. De var hvide Pletter med noget ubestemmeligt, der drejede sig i Midten, noget Gele, der udvidede sig og trak sig sammen, rettede sig ud og krøb ind i sig selv.

Og dette Ansigt var mit eget.

For anden Gang stod jeg foran Spejlet i den dybeste Vaande, — og for anden Gang hjalp Spejlet mig. —

Jeg vil sige det til alle Mennesker, til deres Gavn og Glæde, at staar de i Fortvivlelsens Stunder — i den saaresten Smerte, i et af Nu'er, Menneskelivet er saa sørgelig rigt paa, og ikke ved Raad eller Vej, da skal de gaa hen foran et Spejl, og der skal de tale til sig selv. Thi overfor Synet af sine egne Øjne lyver man ikke. Man gaar til Bunds i sin egen Sjæl, som et Blylod gaar til Bunds i Havet. Det finder sin egen Vej, og kun den rette Vej, den, der er lige, — og det finder Bunden.

Sig til Dig selv, — her staar jeg. Det, der staar derinde i Spejlet, det er mig, mig alene. Alt det, Du haaber paa, længes efter, hader, foragter, alt det, der drager Linierne for dit Liv, det lever derinde i Spejlet, bag Dit Ansigt, som du ser ind i Øjnene. De Øjne, Du ser, det er *Dine* egne. Du er ene med Dig selv. — Hvad er det, Du vil. — Sig det saa. Sig det, og lad mig se, hvorledes Dit Ansigt ser ud, naar Du siger det. Jeg kan se paa

andre, naar de lyver. Jeg kan ogsaa se det paa Dig, for Du er mig selv. —

Forstaar Du at tale til Dit eget Ansigt, da vil Du faa Mod, hvis Du mangler det, Du vil blive ærlig, hvis Du lyver, Du vil skamme Dig over Dig selv, hvis Du har baaret Dig skammeligt ad.

Du vil blive et bedre Menneske, end Du er, hvis Du hver Dag vil tilbringe en Time foran et Spejl, ikke for at beskue Dit Ansigts Dejlighed, men Din Sjæls Grimhed. — Jeg ved det.

Vi er grimme allesammen. Jeg traf kun to, som ikke var det, — det var Jules Giffard og Urana Sjerof.

— — — —
Da Samuel kom med Dragten, som havde tilhørt den sindssyge Prins, et pragtfuldt Rokokokustyme, var jeg lysende klar over, hvad jeg havde at gøre. Jeg troede i hvert Fald paa min Villie og Evne, og det var det vigtigste.

*

*

*

Wladimir stod i Korridoren, lyttende til Orkanens Lyde. Han var i Kjole og hvidt, og den festlige Klædning stod greelt til Kraniets fortvivlede Udtryk. Om det var det brølende atmosfæriske Ocean derude, eller det var Foruddannelser om skrækkelige Ting, der fyldte ham med sorgblandet Rædsel, ved jeg ikke.

Hans Smil slog igennem Ansigtet som Flammer gennem en Bræddevæg, da han saa' Samuel og mig komme imod sig. Han rakte mig sin klamme Haand, mine Fingre smattede i den kolde Sved paa hans Hud.

— Du er meget smuk, Stefan. Dyrets Frodighed straalere ud fra Dig — som fra en striglet Hingst. Du lugter af Urskov, formelig. Det gaar nok over. Naar jeg nu kommer af med *ham*, den gamle Neschelko, saa skal jeg ofre mig for *Dig*. —

Han gav Samuel en Ordre, der var uforstaaelig for mig,

fordi den var stum, men Samuel nikkede og gik hurtigt hen ad Korridoren.

— Det er underligt nok, sagde Wladimir, idet vi gik op ad Trappen til anden Sal, — at Guderne viser sig saa villige overfor Pallady. Han maa være meget velkommen. Det er et sjældent pragtfuldt Vejr i Nat. Og det vokser stadig derude. Time for Time. Jeg beundrer Skønheden i det, men desværre er mine Nerver ikke helt gode i Dag. Det sidste Døgn har taget paa dem. Dette her at se sig selv ude paa Terrassen, det er en mærkelig Ting. Det tog paa mig. Selvfølgelig er jeg glad over, at jeg har naaet saa vidt, at Wladimir den første ligefrem har taget en Krop paa. For nu kan jeg faa fat paa ham. — Og i Nat skal han bort, selv om jeg skal fryse de første Par Dage.

Wladimir saa' sig spejdende om og hviskede i mit Øre, — jeg smider ham ud over Rækværket paa Terrassen, aah haa haa haa. Det varer længe, før han naar Jorden. Han faar Tid til at fortryde, det Svin. Er det for meget til ham. —

Der lød Trin, og vi vendte os. Det var Samuel, der kom med Urana op ad Trappen.

— Bruden, mumlede Wladimir og betragtede hende med luende Øjne. — I Nat stiftes det første sjælelige Ægteskab paa denne Klode.

Urana hilste os. Hun var iført samme Dragt, som hun havde baaret ved Frokosten. Hun var meget bleg, og det Smil, hun sendte os, var smerteligt og nervøst. Jeg søgte hendes Øjne, men hun undgik mig.

Oppe ved Fløjdøren til Spisesalen stod Pallady. Hans Ansigt var lige saa hvidt som Haaret og Brynene. De røde Øjne lyste med en sælsom Styrke. Det var, som om de fik Lys inde fra, som om der var Hul i hans Hovede oppe i Issen, og Lyset trængte ned derfra. Han smilede, som han havde smilet om Natten paa Terrassen, da han saa' os komme.

— Det anstaar sig ikke, at jeg fører min Brud ind i Salen, hviskede Wladimir, efter at vi havde hilst Pallady.

— Vil Du, min kære Stefan, byde min Sjæls tilkommende Hustru Din Arm.

Urana, der havde hørt hans Hvisken, lagde sin skælvende Arm i min, og Pallady aabnede Døren.

— Den stumme Staffage er kommet, hviskede han til Wladimir. — Vi er her alle.

En forvirret Larm strømmede os imøde, idet vi gik ind. Høj, skrattende Latter, umenneskelig som Pappegøjers, skingrende Tale, Hosten, Fløjten og Sang flød sammen til en Summen som paa et Børnebal. Et tudende Vindstød, der ramte Facaden med et Pjask, bragte en Smule Stilhed. En Enkelts Graad hørtes, men saa tog det fat igen med fornyet Styrke.

Jeg tænker, at der var ca. 50 Afsindige i Salen. De fleste klumpede sig sammen om det lave Spisebord, som nu var flyttet hen i det ene Hjørne og belæsset med Frugt og Vin af alle Arter.

Som umættelige Baccanter fraadsede de i Dyngerne af Druer, Pyramiderne af Granatæbler. Flaskerne med de mousserede hede Vine knaldede, og Kinder brændte; Øjne straaledede; i dyrisk Velvære skogrede og skreg de.

Og udenfor, i den mørke Nat, piskede Tornadoen gennem Dalen. Luftfusserne spaltedes af Tronhof-Asylet, der som et Molehoved jog ud fra den stejle Klippe.

Det store Tæppe, der hang bag Søjlerne, bølgede frem og tilbage. Jeg førte Urana over imod det i et Øjeblik, da Wladimir var optaget af Milliardæren Hrr. Levitan, som med Flasker i alle sine Lommer hylede op om sine Renter.

Tæppefligene gled fra hinanden, idet vi passerede. Jeg kastede et Blik ud over Terrassen og saa' til min Skræk, at to store Jerndøre med Glasruder dækkede Aabningen mellem Søjlerne. Jeg havde gjort Regning paa at kunne komme ud af Bygningen gennem Varmekanalerne, hvis noget skulde ske. Vejen til Terrassen var spærret.

Flygeltoner fyldte pludselig Rummet. *Danse macabre* blev spillet af en Mester et Sted. Jeg saa' mig forundret om, der var intet Flygel at se.

— Storilempa, hviskede Urana, da hun saa' min Forbavselse. — En sindssyg Virtuos, som er her. — Gennem Ristene i Væggen. Han er farlig. Han kvæler.

Urana havde talt sagte uden at se paa mig, men Wladimir maa have set, at hendes Læber bevægedes. Han var pludselig paa Siden af os. Med et giftigt Blik sagde han fornøjeligt, — man konverserer Prinsen. Amour og Rokoko. Aah haa haa haae. —

— Jeg spurgte Fyrstinden, om det ofte her var saa forfærdeligt Uvejr, som det er i Aften, sagde jeg.

Et Hvin og et Slag mod Bygningen, som af en tusindsnertet Pisk, gjorde det umuligt for mig at opfatte Wladimirs Svar. Jeg saa' blot, at han lo ondt, idet han drog Urana med sig.

— — — — —
— — Jeg maa her for et Øjeblik vende tilbage til min Klostercelle. Lægbroderen var hos mig nu. Han sagde, med klaprende Tænder, at det i Dag var den 1ste August, og at en stor Krig var udbrudt i Europa. Prioeren havde givet Ordre til, at Klosterkirkens hellige Kar skulde graves ned i Haven i Nat. Fjendens Stimer kunde ventes hvert Øjeblik.

Jeg forstaar, at Timen er inde. Min Tid er knap. Klosteret ligger paa Grænsen til et stort fjendtligt Land. Dødens Tropper marscherer allerede nu imod disse Mure, der har givet mig Ly. — Tilgiv derfor, at de sidste Sider af mine Optegnelser ikke bliver skrevet, som de maaske burde.

Hvis jeg havde Tid, da vilde jeg skildre det sælsomme, fantastiske Selskab, der var samlet ved Palladys Fest paa Tronhof. Hver eneste een af de halvtredsindstyve Gale burde tegnes af en Kunstner, skildres af en Digter. Thi hver eneste af dem var et Billede paa en eller anden menneskelig Svaghed, en Skavank, en Last. Der var slet ingen Dyder til Stede. Det er ikke Dyder, der gør Mennesker gale.

Jeg saa' i den Samling, Pallady og Wladimir i deres Ekscentricitet havde indbudt til Festen, — selve det store Samfund. De stakkels, hjernesyge Mennesker var blodige,

ubarmhjertige Satirer paa de normale Væsner, jeg har truffet i Storbyernes Gader, paa Børserne, i Bankernes Direktionsskontorer, paa Prædikestolene, foran Armékorpsenes Geledder, i Parlamenterne, paa Tronerne, i Proletariatets Forsamlingsale — paa Talerstolene. —

Den eneste Slags Mennesker, som ikke havde Repræsentanter i Tronhofs Festsal hin Aften, da Uvejret drøned ned over Slugten, det var Muldens Mennesker, det var Bonden, det var ham, den Sagtmodige, — den Tause, der med sin Sædpose over Skulderen befrugter Vorherres dejlige Jord, saa at den kan give os alle Føde. — Plovmanden saa' jeg ikke noget Steds, og det vakte dybe Tanker hos mig.

Saa hensunken var jeg, at jeg ikke saa' Pallady forsvinde ud af Salen, endda jeg paa det bestemteste havde foresat mig, ikke at slippe ham af Syne. Jeg saa', da han kom ind, og blev bange for hans Ansigt. Den Triumf, der lyste ud af det, fyldte mig med en navnløs Angst. Han stiledede lige løs paa mig, jeg stod ene, ud for Tæppet. Der var en syg Hjertelighed i hans Maade at trykke min Haand paa, han greb om den med begge sine, og rystede den inderligt.

— De skal faa Motiver i Nat, Sjælemaler, hvæsedede han. — Vent bare. — Aanderne derude i Stormen venter ogsaa, hør hvor de bliver utaalmodige.

Stødene mod Huset gav hans Ord Ret. Ruderne i de store Døre klirrede for hvert Svøbeslag. Gulvet sitrede. Hylene derude lød, som om det var et overjordisk Væsen, der i Raseri holdt paa at sprænge sig selv. — Men Kvæleren spillede stadig og Latteren skingrede, Bægrene klang. Udtryksløse Øjne søgte hinanden, slatne Hænder mødtes i meningsløse Haandtryk. Man kyssede hinanden, eller man skændtes. Man lo eller græd. Kun nogle underlige Væsner, som stadig var i Bevægelse, som borede sig igennem, hvor der var Trængsel, som saa' sløvt paa hinanden i Forbigaaende, gik og gik, kun de var tavse. De flaaede Vindruerne fra Stilkene med de gule Tænder, saa Saften dryppede fra deres Hager, eller de trak en Flaske Vin til sig og svælgede den med lange Slurk, indtil Taarerne stod dem i

Øjnene, — men de tav. Det var vel »den stumme Stafage«. — Nogle Uskadelige, der var taget med for at fylde op og skaffe Liv.

Jeg saa', at Pallady hviskede nogle Ord til Wladimir, mens han saa' paa Uhret. De aftalte et eller andet, som morede Wladimir meget. Hans Latter skar igennem Larmen i Salen, den Gales Spil og Hylet ude i Natten.

Urana, som var blevet alene, saa' hjælpeløst over imod mig, — jeg gik over til hende, uden at de to mærkede det.

— Hvor er Horpyn, spurgte jeg hviskende.

— Laboratoriet, svarede hun.

— *Epoke*. — Wladimir skreg det betydningsfulde Ord ud over Salen. Der blev dødsstille. Kun Kvæleren, det dræbende Geni derinde bag Ristene — og Orkanen, talte hver sit Sprog.

— Epoke, svaredes der i Kor fra de Sindssyge.

Pallady stod op paa en Stol. Han hævede Haanden. Jeg saa', at den var sværtet, og jeg opdagede i det samme, at han var snavset, ogsaa i Ansigtet. Der løb sorte Striber over hans Pande og Kinder.

— Epoke, halvt hviskede han. Det var kun en Hvisken, men der var en Piben i hans Stemme, som gjorde, at den kunde høres, trods Brag og Musik.

— Den døde Epoke henvises til *det tomme Rum*, hvæsedes han. — Leve den nye Epoke.

— *Epoke*, — svaredes der fra de Afsindige, som havde samlet sig i en Klynge.

Det forekom mig i dette Øjeblik, at noget lugtede svedent. Jeg saa' paa Urana. Hun blegnede og gik uvilkaarlig et Skridt over imod mig.

— Jeg har levet et rigt Liv, peb Pallady. — Zeus vilde, at jeg skulde blive rig i Ensomhed. — Zeus er den store Viden. — Evøe. — Et Liv i Fest, har mine Rubiner set. — Jeg var Olding, da jeg fødtes, mit Haar var hvidt. — Guderne er ubarmhjertige. — Evøe. — En falden Engel svang den sorte Fane over min Fødsel, men Døren til det store Vacuum blev sat paa Klem.

— Guderne er ubarmhjertige. — Epoke.

Brandlugten blev stærkere, det forekom mig, at Luften oppe under Loftet blev uigennemsigtig. Urana fulgte mit Blik med Uro.

— Kentaurerne stormer Tronhof i denne Nat. Hører i Riddet derude, de dundrende Hovslag. De længes, Mørkets Aander, de raaber paa os. — Og vi vil komme.

Det var, som om Albinoens Stemme vendte tilbage i hans Ekstase — eller var det Uvejret, der sagtnede. — Maaske var det kun vore Sanser, der blev skærpede. Vi vil — — —

Urana greb om min Arm og pegede mod Loftet. Svage Røgstriber bølgede deroppe, skød sig frem og blev mørkere.

Der var Ild i noget, det var umiskendeligt. Ogsaa enkelte af de Sindssyge begyndte at blive urolige.

Palladys sidste Ord kvaltes i et Hosteanfald, han forsøgte at tale, men pludselig blev hans Ansigt kobberødt, han vaklede paa Stolen, slog ud med Armene og styrtede ned. Idet jeg bøjede mig over ham, syntes jeg at høre Skrig og Raab fra Etagen underneden — og jeg mærkede, at Gulvet var varmt. Jeg løftede Pallady op, saa han sad paa Hug. Han saa' paa mig med et Smil og hviskede ganske svagt Wladimirs Navn.

Wladimir nikkede og stod op paa Stolen.

— Doktor Pallady vil tale videre om et Øjeblik, han vil

Neschelko drejede pludselig Hovedet og stirrede mod Tæppet for Søjlerne.

— Aah haae. Du vil den Vej ud, Wladimir. Nu er Du angst. Jeg skal

Fuldkommen ude af sig selv af et Raseri, der var kommet over ham i samme Nu, sprang han ned paa Gulvet og fo'r mod Tæppet — efter den usynlige Wladimir. De Gale betragtede med Ligegyldighed Optrinet. Generalen lo sin eksplosive Latter, den greb om sig, — som Ild. Alle lo — med gravalvorlige Ansigter.

Da Wladimir naaede Tæppet, greb han i det med begge Hænder og rykkede til. Det svære Metalrør, paa hvilket

dets Ringe gled, faldt til Gulvet med et Drøn. Den ene Ende af det ramte Wladimirs ene Skulder, han tumlede om med et Brøl, rejste sig, rev den ene Skydedør til Side og fo'r ud paa Terrassen.

— Naa, skal det være nu, hørte jeg ham skrige ude i Mørket og Stormen. Jeg saa' et Glimt af ham, idet han ligesom fejedes hen ad Terrassen, forbi den aabnede Dør. Haaret stod som en Manke om ham. Han fægtede vildt med Armene, slog en Usynlig, skreg med fraadende Mund.

— Kvæl ham, stønnede Pallady, som laa ene paa Gulvet, ude af Stand til at rejse sig. — Kast ham ud over Ballustraden. Lad Aanderne flænge ham. Lad Kentaurerne ride ham ned. —

En Bølge af Luft brød ind i Salen med et Hyl. De Gale, der var trukket hen mod Døraabningen, ligefrem slængtes tilbage. Urana kastedes imod mig, og det var kun med Anspændelse af alle mine Kræfter, jeg undgik at falde.

— Saa, saa, saa, skreg Wladimir derude. — Nu. — Nu.

Jeg fik Tag i Skydedørens Kant og saa' ud. Han kæmpede med sig selv ved Ballustraden. Han havde Tag i sin Strube og væltede sig opover.

— Aah haa haa haa haa, skogrede han, idet han fik Overbalance. — Endelig. Jeg vilde springe ud paa Terrassen, men en Fos, en usynlig Bølgekam brækkede over mig, og slog mig tilbage, idet jeg saa' Wladimirs Ben forsvinde — udenfor Ballustraden.

Jeg kæmpede mig derud. Jeg bøjede mig over Ballustraden, men stirrede forgæves ned i det kogende Dyb. Grene og Blade dansede en Heksedans dernede — Wladimir Neschelko var forsvundet. Et underligt rødt Skær lyste i Mørket under Terrassen, et Skær, der snart blev svagt, snart stærkere, jeg saa' mod Ruderne i Etagen underneden og sprang tilbage ind i Salen.

— Brand. Tronhof brænder, skreg jeg.

Der blev en pludselig Tavshed. Orkanen derude ligesom trak sig tilbage for at faa Tilløb. — Den gale Virtuos spillede løs inde bag Ristene.

— Epoke, raabte Pallady og var med et Sæt paa Benene.

— Epoke, svaredes der.

I det samme sprængtes Fløjdørene til Trappen. En sort, tung Røgbølge væltede ind. Ude bag den lyste Flammerne. Trappen stod i lys Lue.

Et Skrig skingrede gennem Stormen og Røgen. Som en Flok Ulve styrtede de Gale mod Døren. Pallady lo højt, da en Regn af Gnister slog dem tilbage.

— Nu maa vi bort, — jeg greb om Uranas Arm. — Der er kun én Vej tilbage. Hun nikkede, hun forstod. Med Armen om hendes Liv pressede jeg mig ud gennem Skydedørene, som jeg trak til efter mig, for at hindre de Afsindige i at komme ud paa Terrassen. De havde vendt sig henne ved Døren, og det saa' ud, som om de vilde efter os.

Jeg havde lige faaet trykket paa Cementlistens Knap, da Dørene blev skudt til Side og Pallady stod i Aabningen. Han holdt sig fast i Dørenes Kanter for ikke at blive slynget tilbage. Han stirrede hadefuldt paa os og gjorde Mine til at springe løs paa mig, da han ramtes af et Stykke Træ i Tindingen og styrtede om. Jeg saa' opad. Træstykket havde hængt i et Tov, eller to, og var atter forsvundet. Jeg skimtede utydeligt noget sort, som bevægede sig nedover, langs Muren, fra Taget.

— Det er Horpyn, stønnede Urana. — Frels Dem.

Endelig var Timen kommen. Jeg glemte Fyrstinden, Branden, vor Livsfare, alt for denne ene vilde, blodige Tanke, der fik mig til at skælve. Jeg rev Revolveren op, sigtede paa det Sorte og fyrede. — Et Legeme faldt gennem Mørket ned imod mig og ramte Cementgulvet med et dødt Kvask.

Det var Horpyn. Han vred sig halvt rundt og rejste sig besværligt op paa den ene Albue. Alt hvad der fandtes af Had i ham, straaledede ud af de mongolske Øjne. Hans ene frie Haand famlede i Jakkelommen efter Revolveren, — men han sank sammen, idet han fik den frem, og slog Ansigtet imod Cementen.

Et Skrig fra 50 Struber trængte ud til os inde fra Salen,

og i det samme blev Pallady skyllet ud imod os af de Af-sindiges Strøm.

Gnister slog op over Ballustraden fra de sprængte Vinduer paa 1ste Sal. Røgskyer væltede ud mellem Skydedørene og gjorde det umuligt at se. Øjeblikket var inde. Jeg trykkede paa Cementlistens Knap, den hemmelige Dør aabnede sig og jeg vaklede ned over Leiterens Trin med den halvt bevidstløse Urana over min Skulder.

Det gnistrede for mine Øjne. Luften i Skakten var kvælende hed, og hedere blev den for hvert Trin, jeg kom nedover.

De runde Jernstænger var saa ophedede, at de sved mine Hænder. Mine Knæ vaklede, og jeg stønnede højt, da jeg naaede den bælgmørke Varmekanal. Urana aandede tungt med Munden presset mod min Skulder. Jeg lod hende støtte paa Benene, og famlende, ravende naaede jeg Risten, som dækkede den næste Skakts Aabning.

Urana sank livløs sammen, da jeg slap hende for at løfte Risten op. Idet jeg bøjede mig ud over Skakten, slog en kold, frisk Luftstrøm mod mit Ansigt, jeg løftede Urana ud over Aabningen, saa at den vidunderlige Kølighed kunde risle omkring hende. Hun slog Øjnene op og smilte svagt.

Jeg hørte Larm, Raab og Skrig oppe fra Terrassen. Den hemmelige Dør, som var faldet i bag mig, maatte atter være bleven aabnet. Et Legeme faldt dumpt ned mod Varmekanalens Gulv, og en sagte Jamren naaede mig.

Jeg førte Uranas Arme sammen om min Hals og begyndte Nedstigningen til Varmekammeret i Stueetagen.

Hvor var der dog langt derned. Trinene syntes at vokse frem under mine Fødder, et nyt og et nyt, stadig flere. Mine Arme og Ben skjalv under den dobbelte Byrde. Jeg havde en forvirret Følelse af, at jeg var paa Vej nedad til Jordens Indre — med Fyrstinde Sjerofs Lig over mine Skuldre.

Med lukkede Øjne sled jeg mig nedover. — Dæmpede Skrig trængte gennem de tykke Mure, en Kradsen paa Risten over mit Hoved røbede, at en, at noget, krøb hen over den. Jeg priste min Skæbne, at jeg havde lukket den til

efter mig. Ellers havde jeg vel nu haft dette noget over mig og ligget halvknust nede i Mørket.

Jeg hørte en hæs Stemme kalde deroppe. — Urana, blev der hvisket.

Jeg tabte Fodfæstet, mine Hænder gled. Med et halvkvalt Skrig rutschede jeg ned over de sidste Trin med min Byrde.

Risten blev løftet deroppe, af en svag Haand. Jeg hørte, at den atter faldt til. Jeg rejste mig paa Knæene og skød op i Skakten. Jeg hørte Kuglens Smæld mod Ristens Tremmer.

— Stefan, hviskede Urana. — Aah, Stefan.

Jeg vendte mig efter Lyden og gik frem med udstrakte Arme. Hendes Haand greb om mit ene Ben. Jeg bøjede mig og løftede hende op til mig.

— Vejen, Urana. Hvor er Vejen til Døren.

Et rødgult Brandskær brød ned gennem Skakten, jeg saa' en smal Sidegang til venstre og pegede derind. Urana nikkede og sank over imod mig. Halvt førende og halvt bærende hende arbejdede jeg mig ind i Gangen, der blev smalere og smallere. Jeg hørte Uvejrets Lyde og forstod, at jeg nærmede mig Døren, der førte til det Fri. Min fremstrakte Haand stødte straks efter mod noget, der klang som Jern. Jeg fandt en Nøgle, som lod sig dreje, en Dør aabnede sig — og vi stod ved Bygningens Fod, paa et planeret Klippeplateau.

Mine smertende Øjne saa' de stormpiskede Træer, den rødgraa, flimrende Granit i Fjeldet, Mosset og Græsset — i det urolige, flakkende Brandskær — fra det knitrende Tronhof.

Flammerne hvirvledes mod Himlen. Ruderne sprængtes med uophørlige Knald, der lød som Maskinskyts i Orkanens Salver.

De Gales Skrig fra Bygningens anden Side — og Kvælerens Flygelspil skar igennem det hele.

Gnister føg ned over os. Brændende Sprosser og Træ-

stumper fo'r ud gennem Vinduesaabningernes Flammer og slyngedes ind over Skovene højt oppe. — — — — —

— — Jeg tog Urana i mine Arme og bar hende ind i Mørket.

Mine Fødder fandt Fæste i den bløde Skovbund, mellem de knagende Træer. Mine Øjne fandt Vej gennem Natten.

Mine Arme skjælv. — Men den Byrde, jeg bar, kunde jeg bære til Verdens Ende. — — — —

Der var fuldstændig Læ inde mellem de høje Stammer. Buskads og Underskov tog af for Vejret. Orkanens vældige Kræfter sled sig op i de kæmpemæssige Trækroner. En Hvissen deroppe og hist og her en Gren, der faldt til Jorden, var alle Lyde.

Jeg kom til en Lysning i Skoven, hvor nøgen Klippe, som saa mange andre Steder, rejste sig lodret op af Skovbunden. Et skjult Kildevæld havde skabt et tykt, blødt Lag Mos, Buske dannede et Gærde om den fredelige Plet. — Og her lagde jeg Urana paa Sengen — som man kunde tro var redt op af selve Pan.

Gennem Stammerne kunde jeg se Sindssygeanstalten, der nu var et eneste Baal. Terrassen hang endnu ud over Dybet, men intet levende saas derude.

Alt levende maatte være dødt. — — —

— — — Der lød et Drøn derovre. En Straale af Gnister sprøjtede mod Himlen. Taget var faldet. Flammerne forlængedes. De rakte opad som Arme, der spaltedes og blev til strittende Fingre, der forgæves søgte at faa fat i noget usynligt oppe i det kogende Mørke.

Jeg bøjede mig over Urana. Hun sov. Som en Hund krøb jeg sammen ved hendes Fødder.

Og mens Tronhof Sindssygeanstalt brændte ned til Grunden, mens Palladys Baal lyste over Slugten, sov jeg en dødlignende Søvn, drømmeløs og tung, der varede til Solen stod højt paa Himlen den næste Dag.

Fjortende Kapitel.

Bryllupet i Viklar.

Jeg ved, at her burde jeg glide ud af mine Optegnelser. Det har ingen Interesse for andre, det der hændte i Viklar. Min egen Lykke, min egen Fortvivlelse har intet med Beretningen om Messias at gøre, men jeg maa tage mig selv med i det, ellers kan jeg ikke. —

Minutterne er kostbare. De kan ikke kaldes tilbage. Den Tid, der er ødslet bort af mit Liv, den er borte. Det er saa ringe en Rest, jeg har at slide paa.

Kloden kreser. Snart vil Mennesker med blodsprængte Øjne, Tropper, der vil dræbe, Afsindige, som har Lov at dræbe, skylle over Landet. — Sekunderne svinder. Som Draaberne i en Fos bliver til Damp, saaledes bliver Tidens smaa Enheder til intet for os.

Tiden er som en Lysstraale, og Mennesket er et Prisme, der bryder Straalen, spreder den, opløser den. Den er skarp og klar indtil den møder Prismet. Men fra det Øjeblik er den en taaget Vifte — uden Værdi.

Tiden strømmer os i Møde, rummende alt, skænkende os alt det, vi kan filtrere ud af den. Men naar den har passeret os, saa er den intet. Slet intet mere. Forbigangent. — Lig. —

Jeg, der levede mit Liv ud paa faa Døgn, føler det klarere end andre, der er et langt Liv om at slæbe sig ihjel.

— — — — —
Tronhof var en rygende Tomt, da jeg slog Øjnene op. Et Baals ulmende Rester var alt, hvad der var tilbage.

Jeg saa' mig selv staa i en latterlig Karnevalsdragt, udmajet som en Rokokoprins, sværtet og forslaaet — i Solens klare Skin. Uranas Dragt var flænget. Det blaasorte Haar flød ned over hende. Hun sov endnu tungt, jeg fulgte hendes Brysts Bevægelser. —

— Jeg fyldtes af en usigelig Ømhed, en brændende Længsel efter at værne den stakkels, modige Kvinde, der havde

stridt — og tabt. Offeret var forgæves. Det Liv, hun vilde frelse, var ikke mere. Den Fader, hun vilde gense, han var ikke mere. Hvor er de frygtelige, de tre Ord — er ikke mere. — Man kan tænke og tænke over deres Betydning, men Hjernen vil sprænges, før man fatter dem.

Hvorledes skulde jeg faa dem sagt. Faderen var det eneste, der knyttede hende til Livet. Hvad vilde der ske med hende, naar hun fik at vide, at hun aldrig, aldrig vilde faa ham at se mere.

Jeg gik nogle Skridt bort og gentog for mig selv, — Fyrst Sjerof er død. — Fyrst Sjerof er død. Jeg vilde vænne mig til Ordenes Lyd, finde ud af, hvorledes jeg paa den skaansomste Maade kunde faa dem sagt.

Da jeg vendte mig om var Urana vaagnet. Hun havde rejst sig paa den ene Albue og stirrede paa mig med ligblegt Ansigt.

Jeg havde talt højt uden at vide det — og Urana havde hørt, hvad jeg havde sagt.

— Er Fader død, spurgte hun med en Stemme, der var uhyggelig rolig.

Jeg bøjede Hovedet.

— Horpyn har faaet Brev om det for nogen Tid siden. Han har vidst det i flere Dage.

Urana saa' ud for sig. Et svagt, lykkeligt Smil voksede paa hendes Ansigt. Jeg iagttog hende med den største Uro.

— Udfriet, sagde hun stille for sig selv. — Gud er god.

Da forstod jeg hende. Undrende begyndte jeg at fatte, at et jordisk Menneske kunde være saa sjælerent, saa helt blottet for Egoisme, at ingen Tanke om dets egen Sorg kunde fødes.

Vilde ikke enhver anden i Uranas Sted være sunket sammen i Fortvivelse. Vilde ikke Tanken: Jeg faar ham aldrig mere at se, ham jeg elsker, — slaa enhver til Jorden.

Urana smilede som et vildfarent Barn, der atter ser sin Mor.

Efter lang Tavshed, under hvilken hun flere Gange havde

set forskende og uroligt paa mig, rejste hun sig og kom hen til mig.

— Stefan Maryko, sagde hun lavt og saa' sig om, som om hun frygtede at blive beluret.

— De maa ikke tro, at jeg er hjerteløs. De kan sikkert ikke forstaa den Maade, jeg modtager det Budskab paa, De gav mig. De kender mig ikke, derfor kan De ikke forstaa det. Havde De kendt min Fader og vidst, hvilket Liv han levede, hvis De anede, hvad Czarens Bøddelknægte har forvandlet min stakkels Faders Legeme til, da vilde De forstaa, at jeg kun fyldes med Fryd ved at vide, at han har fundet Fred — og er gaaet ind til sin Herres Glæde.

— Jeg kunde ikke have frelst Fader, efter det der er sket i Nat. Prisen for hans Frihed ligger oppe i Tronhofs Ruiner. Horpyns Model, hans Tegninger og Beregninger er forlængst forkullede Laser, der er spredte over hele Dalen.

— Det har været Guds Mening, at Fader skulde dø nu. Det er min Straf. Jeg har spottet Gud. Jeg har misbrugt mine Evner.

— — — — —

— — — — Hvis Horpyn lever, da vil han kunne rekonstruere Giffards Opfindelse, — og saa vil Czaren faa den i sine Hænder. Jeg ved ikke, om Horpyn lever, men vi maa regne med det. Han har vanskeligt ved at dø, den Mand. Jeg har paa Følelsen, at han ikke er langt borte fra os.

— Horpyn maa ikke faa Lov til at gøre Fortræd. Gaar han til Czaren, saa maa jeg gaa til de andre med Giffards Ide. Der vil blive Kamp, men mit Land maa ikke sejre. Urana var i stærk Bevægelse.

— Uden Deres Hjælp naer jeg ikke igennem, Stefan Maryko. — De har sagt, at De vil hjælpe mig, nu beder jeg om Deres Hjælp, saa at jeg kan gøre *det* godt, jeg har forbrudt imod Messias — og Menneskene — i min forblindede Lidenskab for min stakkels Fader.

— Jeg har set i Deres Øjne, at der er ikke Svig i Dem. Jeg saa' det første Gang. —

— Det er første Gang i mit Liv, jeg har truffet en Fremmed, i hvem jeg ikke fandt Svig, — det er derfor — — — jeg vil ikke tale om det. Vi maa ikke tænke paa os selv. Vi maa slet ikke tænke paa os selv *nu*.

— Alt hvad Horpyn ved, det ved han gennem min Mund. Jeg ved det samme som han. Derfor er mit Liv meget værd, og derfor maa jeg bevare det.

— Men jeg staar her i en Skov, sammen med Dem. Jeg er en udenlandsk Spion og intet andet. Deres Lands Udenrigsministerium kender mit Navn. Jeg vil blive arresteret, hvis jeg bliver truffet her. Sindssygeanstaltens Brand vil vende Autoriteternes Øjne mod Tronhof. Om faa Dage vil Dalen og Skovene vrimle af Mænd, der kommer fra Regeringen — som alt for længe har glemt, hvad Tronhof gemte. Man vil kaste sig over mig. Man vil maaske give mig Skylden for Branden — for at vælte Ansvarret fra sig.

— Det gjorde intet. Mit Liv er intet — men min Viden er alt — og derfor maa jeg ikke lade mig spærre inde. Giffards Tanker maa ikke dø med mig.

— Jeg maa bort herfra. Jeg maa synke i Jorden, forsvinde sporløst. Findes jeg her — som Spion — uden statsretslig Beskyttelse, saa er jeg fortabt.

— Der er i dette Øjeblik kun een, som kan hjælpe mig, og det er Dem, Stefan Maryko. De er Undersaat i dette Land, og De har lovet mig Deres Hjælp, før jeg bad om den.

Urana stod et Øjeblik med nedslagne Øjne. Blodet skød op i hendes Kinder. Saa slog hun Øjnene op og saa' alvorligt paa mig.

— Vil De gøre mig til Deres Hustru, Stefan Maryko, — for Messias' Skyld.

— — — — —

— — Urana. — De, — min Hustru. — Jeg

— — — — —

— — — — — Jeg vil ikke skrive her, det der blev sagt imellem os.

Jeg var grusom nok til at tage hende i mine Arme og kysse hendes Læber. —

Jeg var gal nok til at synke paa Knæ og kysse hendes Kjole.

Jeg vidste, at Urana kun ønskede at blive min Hustru, fordi hun lige saa usvigeligt som jeg, troede paa, at Jules Giffards, — *Messias'* Sag var retfærdig og gudebaaren — og dog bragte det ene Ord *Hustru* mig til at blive svimmel af Lykke.

Men Urana gengældte mine Kys.

Hun gav mig mine Kys tilbage. — — — —

— — — — Mens Tomten ovre paa Plateauet sendte sine Røgsøjler tilvejs i den klare Dag, mødtes vore Læber i det naiveste, skønneste Kærtegn, der er skænket os af en barmhjertig Gud, som i *det* har laant os Himlene.

— — — — —

— — Jeg havde kendt Urana i tre Døgn. Jeg elskede hende, fordi hun var den skønneste Kvinde, jeg har set — og fordi hun var et stort, altopofrende Menneske. —

Og hun holdt af mig, fordi jeg var som jeg er, en ærlig Stakkel, brav af Natur — og uberørt af Livets Slam som et Barn.

Urana holdt vist kun af mig, fordi jeg var et Barn.

— — — — —

Vi naaede Viklar næste Dags Morgen.

Rokokoprinsen og Vestalinden var blevet til to skikkelige Almuesfolk, to Bønder fra Tronhof.

I Jagthytten, som Horpyn havde omtalt i sine Rapporter, og som jeg havde fundet ved at følge Telefontraadene fra Brandtomten, havde jeg skiftet Dragt. Fra en Kiste, der var fyldt med en Del Klædningsstykker, som Horpyn havde haft Brug for til sine forskellige Forklædninger, havde jeg taget et Sæt Tøj og en Kappe, som nogenlunde passede mig, og i Tronhof Kroen, hvor jeg havde hentet min Malerkasse og øvrige Ejendele, blandt hvilke mine Legitimationspapirer og en Pengesum var de vigtigste, havde jeg af Olenjka købt de Klædningsstykker, Urana havde Brug for.

Olenjka havde set paa mig som paa et Genfærd, en ond Aand. Hendes Ansigt var ligblegt. Hendes Svar paa mine

Spørgsmaal havde været en uforstaaende Virren med Hovedet.

Jeg havde ikke set andre end hende i Kroen. Der havde været fuldstændig tomt. Branden havde øjensynlig givet de stakkels dødtrætte Mennesker Ro. De laa vel nu i Hytterne i dyb, lykkelig Søvn og vilde vaagne op om nogle Døgn til deres fattige Dont. Saarene, der var revne i deres Sjæle, vilde langsomt heles.

— — — — —

Urana og jeg var vandret paa vore Fødder den lange, svære Vej til Viklar. Vi havde ikke turdet tage Vogn, vi mente, at vi var mindre udsatte for Mistanke, dersom vi skulde møde Embedsmænd eller slige Folk paa Vejen, naar vi gik til Fods.

Vore Forsigtighedsregler var ikke overflødige. Vi mødte ved Alterlysene, som de to ejendommelige Klipper jo kaldes, tre Vogne, fyldte med uniformerede Herrer. Med bankende Hjerter gik vi forbi dem, ludende og tungt, som Bønder gaar. Vi følte begge, at vi blev iagttagne, der blev ogsaa raabt til os fra den sidste Vogn, men vi lod som vi var døve og gik skælvende videre — uantastede.

Det var Bygevej den Dag. En vaad, kold Vind blæste oppe paa Højderne ved Viklar, men selve den lille Stationsby laa nede i Dalen, belyst af Solen, som trængte gennem en venlig Rift i de graa Skyer. Jernbaneskinneerne, der laa spændte som to Strenge, der blev borte langt ude mellem de blaanende Bjerger, funkledede i Lyset som nypudset Sølv.

— De to spinkle Traade fører ud til Verden, hviskede Urana med et Smil, der var fyldt af Forventning.

— Ad dem vil Messias' Evangelium glide ud til en hungrende Jord. — Dersom Gud vil, at det skal ske, tilføjede hun, og der var Angst i hendes Stemme.

— Det bæres mig for, at Horpyn lever.

— Hvis han lever, spurgte jeg, — og jeg træffer ham, vil det da være nogen Synd at dræbe ham.

Et vildt Udtryk gled over hendes Ansigt, men hendes Stemme var usikker.

— Du skal ikke ihjelslaa, staar der skrevet — men —

Horpyn — jeg — det vilde vist være syndigere at lade ham leve.

Er han død, — saa — *har* De jo dræbt ham, sagde hun stille. — Men tænk ikke paa det.

— Det vil jeg forsvare for Guds Trone, svarede jeg. Hun sukkede blot.

Vejen ned i Dalen blev tilbagelagt i Tavshed. Vi havde hver vore Tanker at slaas med. Jeg tumlede med Ordene »Er Du Morder, Stefan. Er det saaledes man føler, naar man er Morder.«

Var min Salighed forødt — ved det ene Skud op i den mørke Skakt. — Jeg havde hørt Kuglen ramme Jernristen, men den kunde have reschotteret. Det var vel Horpyn, der var faldet ned gennem Skakten. Hvem skulde det ellers være. Saaret ham havde jeg, han var jo styrtet ned fra Rebstigen ude paa Terrassen

— Tænk ikke mere paa det, som *er* hændt, sagde Urana, da vi nærmede os Stationsbyen.

— Senere vil der blive Tid til alt. Vi staar i Dag overfor noget meget svært.

Jeg kunde mærke, at Energien var ved at vaagne i hende, og jeg glædede mig derover.

— Der bliver sikkert vaaget nøje over, hvem der forlader Egnen med Banen fra Viklar. Det vil blive vanskeligt at slippe igennem. Det første, vi maa gøre, er at finde Præsten, som

— — — — —

Jeg har ingen Glæde af at skrive om de Planer, vi lagde. Jeg vil saa nødig, at Urana skal faa et Skær af Ukvindelighed over sig, og jeg frygter, at hun vil faa det, hvis jeg koldt gengiver hendes Andel i vore Raadslagninger. Jeg er jo ikke Digter nok til, at jeg kan skildre hendes Fortvivlelse over, at hun skulde indvi mig i hendes utrolige Viden om, hvorledes man fører Myndigheder bag Lyset.

Man vilde glemme, at hun var trænet gennem aarelange Kampe med sine Omgivelser. Man vilde glemme, *hvorfor* den skrøbelige, forfinede Kvinde vovede sig ud i et Liv, som stillede Krav til koldblodige Mænds Nerver.

Man vilde sige til sig selv, at Urana havde mange Fejl.

Men jeg siger, at alt skal tilgives hende.

Det skal ikke regnes hende til Last, at hun fik mig til at skrive falske Papirer, til at efterlave Stempler, Segl og Underskrifter, for at faa Legitimation, saa at vi kunde blive viede, faa et ægte Papir, som ikke kunde drages i Tvivl.

Det skal ikke bebrejdes Urana, at hun græd en Skuespillerindes Taarer, mens hun fyldte den forvirrede, skikkelige Prælat i Viklar med sine fromme Løgne og lokkede ham til at foretage en Vielse, som var ulovlig.

De Prøvelser, hun gennemgik hin Eftermiddag i Viklar, var vel de sværeste i hendes Liv.

Jeg ved det nu, jeg ved saa usvigelig sikkert, at Urana elskede mig, og først længe efter gik det op for mig, hvor forfærdelig svært det har været for hende at afsløre alle en Spions foragtelige Egenskaber.

Hvor langt lettere havde det ikke været at tie. Vi kunde have vandret gennem Skovene, den Vej, jeg var kommet, vi kunde have skjult os i lange Tider og først være dukket op i en eller anden Storby, naar Tronhof-Branden forlængst var glemt.

Men det vilde Urana ikke. Hun dirrede af Længsel efter — med Ansigtet vendt mod Verden — at gøre sin Pligt overfor Jules Giffard. — — — — —

Da Solen gik ned, var Urana Sjerof min Hustru.

De Ord, der bandt os sammen, var blevet hviskede i Viklars Sjælesørgers spartanske Stue.

Om det var vor Nervøsitet, der forplantede sig til Præsten og fik hans Stemme til at skælve, eller han selv følte, at han begik noget, som var urigtigt, ved jeg ikke. Han modtog, da vi gik, en ret stor Sum Penge, som jeg bad ham uddele til de Fattige i hans Hjord. Han modtog Gaven med et tavst Nik — og tog Afsked med os med nedslagne Øjne.

Vi havde lejet Værelser paa Viklars eneste Hotel, fordi vi først kunde komme fra Byen næste Morgen. Hotellet, der i Grunden ikke havde andet med Hotel at gøre, end Navnet, ejedes af en gammel, elskelig Kone, som bered-

villigt havde stillet sine to private Værelser til vor Raadhed. Der fandtes ikke andre.

Vore Spørgsmaal om, hvor Præsten boede, havde ladet hende gætte, at vi var nygifte, og hun modtog os i de blomstersmykkede Værelser med et glædestraalende Smil, der ligefrem varmede os.

Det forekom mig at være Aar siden, jeg havde mødt et Smil, en venlig Glædesytring. Urana maa have følt det samme, for hun tog den Gamles rynkede Hænder i sine og trykkede dem med dulgt Glæde.

Denne lille Ubetydelighed havde den Virkning paa os, at vi spiste vort første Maaltid sammen — som to unge, forelskede Mennesker. Vi skød vore Sorger bort, de eksisterede ikke for os, og kastede os ud i det næsten jublende Velvære, der føles af to Mennesker, som er lykkelige for at se hinanden, henrykte som glade Børn, blot ved at føle hinandens Hænder.

Timerne gled hen, uden at vi mærkede det. Aftenen sænkede sig. Gløden fra den synkende Sol lyste paa de fjerne Bjerges Tinder, smaa Klokker ringede i den svale, stille Luft. — — Og Skygger groede frem i Værelsets Kroge. Umærkeligt tætnede Mørket om os.

Uranas Ansigt lyste blegt mod den mørke Væg. Hun sad saa stille og saa' tavst paa mig. Hun havde siddet længe saaledes.

Vor lyse Stemning var veget fra os — med Lyset.

— Kom over til mig, Stefan, sagde hun tonløst. — Jeg er bange.

Jeg lagde mig paa Knæ og kyssede hendes Hænder. De var kolde som Is og hun rystede, som om hun frøs.

— Jeg er ikke bange for at dø, hviskede hun, — men jeg maa ikke dø endnu.

— Dø, hvorfor taler Du om at dø, Urana. Jeg forsøgte at gøre min Stemme rolig, men jeg hørte godt, at den lød falsk. Jeg selv var fyldt med en underlig Angst.

Hendes Haand gled kærtegnende over min Pande. Hun følte, at jeg havde Taarer i Øjnene og hun forsøgte at le, men det blev kun en Hulken.

— Stefan. Hvorfor mon nogle Mennesker skal have det saa forfærdeligt ondt. — Hvad har vi gjort.

— Pallady, den gale Albino, brugte nogle Ord under Festen, sagde jeg. — Nogle Ord, som gjorde en mærkelig Virkning. De udløste Tanker i mig, som jeg har stønnet under, fra jeg var Barn.

— Han sagde, at en falden Engel havde svunget den sorte Fane over hans Fødsel, over hans Vugge. Den Afsindige mente vel, at han havde været et sorgplettet Menneske fra det Øjeblik, da han blev til. — Han har maaske Ret. Det er maaske saaledes, at nogle af os skal fødes med en Skygge, som vi skal bære paa hele vort Liv.

— Et usynligt Golgotha-Kors, hvis Vægt vi selv alene mærker.

— — Siger Du Golgatha-Kors, fordi Du mener, at vi, der er *mærkede*, at vi — har med Golgatha at gøre.

— Jeg mener, at Giffard har Ret, selv om han maaske ikke var Guds Søn, saaledes som han troede at være det. — Saa var han alligevel Messias. — Jeg begynder at tro, at der har levet — og lever flere Messias'er paa Jorden, end vi ved.

Urana tav. Hendes Hænder fattede om mine Kinder, og paa deres nervøse Bevægelser kunde jeg mærke, at hun ikke havde Fred.

— Mit Liv begynder vist først i Dag, sagde hun med et vemodigt Smil. Jeg maa jo være glad og taknemlig. Hvor mange er der ikke, som aldrig faar begyndt.

Det bankede paa Døren, nogle smaa frygtsomme Slag. Jeg rejste mig og aabnede den. Det var vor venlige Værtinde.

— Undskyld, at jeg forstyrrer, sagde hun forlegent, — men der var et Bud her fra Præsten, som bad Hrr. Maryko komme derhen.

Jeg blev urolig. Tanken om, at han skulde have fundet noget mistænkeligt ved Vielsen, gjorde mig nervøs. Maaske han havde modtaget en eller anden Besked, — der var maaske sket noget.

— Du maa hellere gaa derhen straks, sagde Urana roligt. Værtinden var bleven staaende i Døraabningen.

— Ja, ja — det maa jeg hellere, stammede jeg og fulgte efter Værtinden.

— Blot De kan finde Huset igen i Mørket, gisnede hun. Jeg er desværre ene lige nu, ellers kunde Pigen have fulgt Dem, men hun viste en Herre Vej til Stationen før, og hun er ikke kommet tilbage endnu.

Jeg hørte desværre knapt, hvad hun sagde, eller lagde Mærke til det. Jeg var fordybet i Spekulationer over, hvad Præsten vilde mig. Det blev skæbnesvangert. Havde jeg blot skænket hende lidt mere Opmærksomhed, saa vilde sikkert »en Herre« have vakt min Mistænksomhed.

Jeg gik hurtigt til og fandt efter nogen Søgen Præstens Hus.

Han lukkede selv op for mig, smilende et genkendende Smil, som straks beroligede mig.

— De har ønsket at tale med mig.

— Jeg. Han saa' forbavset paa mig. — Det maa være en Misforstaaelse.

I samme Nu slog en Tanke ned i mig.

Ordene var ikke kommet over hans Læber, før jeg vidste, at medens jeg stod her, var Horpyn hos Urana. At jeg var gaaet i en plump Fælde.

Horpyn hos Urana.

Jeg tror nok, at jeg skreg. Jeg husker, at Præsten stirrede rædselsslagen paa mig, og at han raabte et eller andet, da jeg styrtede bort.

Efter at have løbet i et Par Minutter, der var som Evigheder, naaede jeg Hotellet.

Døren ud til Vejen stod paa vid Gab. Lyset fra Lampen i Skænkestuen laa som en rødgul Vifte ud over Gruset. Jeg standsede et Sekund og saa' op til Vinduerne paa første Sal. Alt var mørkt og roligt.

Jeg listede lydløst ind. Der var tomt. Alle Døre stod aabne, men ikke andre Lyde hørtes, end et Uhrs Dikken og nogle Fluers Summen.

Da lød der et Skrig oppe fra første Sal. Et langt skingrende Skrig, — og et Legemes Fald mod Gulvet bragte Hængelampen til at klirre.

I to Spring var jeg deroppe.

Døren til Værelset stod aaben.

— Urana, raabte jeg ind i Mørket.

Intet Svar.

— Urana. —

Min Fod stødte mod et menneskligt Legeme, idet jeg gik ind. Jeg tumlede tilbage, løb ned og hentede Lampen fra Skænkestuen og saa', da jeg atter stod i Værelset, den gamle Værtinde ligge livløs paa Gulvet lige indenfor Døren.

Henne paa Sofaen laa Urana. Hun laa med Brystet over den ene Sofa-Arm. Den hvide Nakke lyste imod mig, og det blaasorte Haar flød som en Strøm henad Gulvet.

Imellem hendes Skulderblade funkede et perlemorsbesat Dolkeskæfte. —

Femtende Kapitel.

Bølgen med Dragemanken.

Jeg troede, at det var Torden, jeg hørte i Nat. Men det var det ikke. Det er ikke Himmelrummets Ozonatorer, der sender Ildspyd mod Jorden. — Det er Mennesker, der skyder.

Det er Menneskenes Børn, som Gud skabte i sin Lignelse, der dræber hverandre.

Den store Krig er brudt ud.

— — — — —

Jeg er ene i Klosteret. Alle de andre er flygtede for at komme bort fra den Zone, hvor Ildsvælgene spyr Død.

Jeg er ene i det store, tomme Hus. Munkenes Sang er forstummet. — For evigt. —

Naar jeg har skrevet de sidste Linier, saa vil Døden komme til mig og bære mig op til Urana, min døde Brud.

De sidste Linier, ja. — Hvad har jeg mere at skrive.

Mordet paa Horpyn, paa Morderen Horpyn, — jo. Ogsaa den Kalk vil jeg tømme. Ene af alle de, hvis Navne har været nævnede i disse Papirer, gaar jeg min Død i Møde, lige saa besudlet, blodtilsølet som Udyret Frantz Horpyn. Czarismens Bøddelknægt.

Jeg kunde nøjes med at skrive, at Horpyn døde, at Czaren aldrig fik at vide, hvori Jules Giffards Opfindelse bestod. Men hvorfor skulde jeg skjule min Fornedrelse. At tie vilde være at lyve — og jeg lyver ikke.

Jeg henrettede Horpyn, dømte ham til Døden og dræbte ham, som et Dyr dræber et andet. Myrdede ham, vil man vel sige. Jeg kalder det, trods den forfærdelige Raahed, jeg lagde for Dagen, en Henrettelse.

Det gik saaledes til. —

Den gamle Kvinde, som havde pyntet vort Værelse med Blomster, de Blomster, der blev strøet paa Uranas Lig, — var kun besvimet, og ikke som jeg først troede, dræbt.

Hun berettede, da hun kom til sig selv, at det var en lille Mand med et gult Ansigt og skæve Øjne, og som havde haltet, der var kommet ind og havde spurgt, om ikke Pigen kunde vise ham Vej til Stationen, han skulde have afsendt et Telegram.

Han havde samtidigt bestilt Mad, som han skulde have, naar han kom tilbage. Pigen havde faaet Lov til at følge ham. Lidt efter var en Dreng kommet med den Besked fra Præsten, som jeg havde modtaget. Værtinden forklarede derefter, at den lille Mand var kommet tilbage straks efter, at jeg var gaaet, og havde sagt, at han havde ladet Pigen besørge Telegrammet, han kunde ikke holde ud at gaa, da det ene Ben var daarligt paa ham. Han havde bedt om et Glas Mælk, men da Værtinden var kommet med Mælken, — det havde varet lidt længe, fordi hun skulde hente den i et lille Udhus, — var Skænkestuen tom. Hun havde ventet et Par Minutter, men da han stadig

ikke kom, var hun blevet urolig, mest fordi hun samtidigt opdagede, at Døren til Trappen stod aaben, den havde været lukket, da hun gik ud efter Mælken. Hun var da gaaet ovenpaa. Døren til Værelset havde staaet aaben, hun havde kaldt paa Urana, men ikke faaet noget Svar. Hun havde saa revet en Tændstik og set, at Urana var dræbt. Fra det Øjeblik husker hun ikke mere. Alt var sortnet.

Jeg var altsaa kommet tilbage til Hotellet, idet hun var gaaet op ad Trappen, og Bumset, jeg havde hørt, skyldtes hendes Fald, da hun besvimed.

Efter at have hørt dette, var jeg ikke i Tvivl om, at Horpyn var Morderen. Der var ingen Grund til at mistænke andre, men Værtindens Beskrivelse af Manden, der havde bestilt Mælken efter at have faaet Pigen bort, gav mig Vished.

Men hvorfor havde Horpyn dræbt Urana. Var det, fordi han havde Ordre til at skaffe hende af Vejen, — eller var det, fordi han elskede hende og vidste, at hun hadede ham. Begge Motiverne var vel blevet til et i ham — ligesom mine Motiver blev til et i mig. — Jeg burde gøre Horpyn uskadelig, for at hindre, at Czaren fik Giffards Opfindelse, men jeg skal ikke besmykke min Handling og forsøge at faa nogen til at tro, at det var mit eneste Motiv.

Det var ikke en Idealist, det var et rasende Menneske, der var bleven afsindig af Had og Fortvivlelse, et fraadende Vilddyr, der raabte paa Hævn, det var en Stefan Maryko, der ikke før havde været til, som skreg en forfærdelig Ed ved Uranas Lig.

Jeg svor, at Horpyn skulde dø, og at jeg skulde skænke ham en Død saa grusom, som ingen havde faaet den. Det var ikke nok, at han *døde*. — Langsomt, langsomt skulde han torteres, og hvert Skrig, hvert Suk, hver Rallen skulde dale som lægende Dugg i min mishandlede Sjæls Vunder. —

Og det skete, som jeg vilde det.

Et Instinkt sagde mig, at Horpyn var paa Vej til den næste Station, gennem Skovene. Han vilde ikke vove at blive i Viklar og rejse derfra. Han var saaret, enten af

mine Skud eller af Faldet fra Rebstigen eller Faldet gennem Skakten. Jeg kunde med Lethed naa ham, inden han naaede Forresty, den næste Station, som laa 30 Kilometer fra Viklar.

— — Og jeg naaede Horpyn.

Han var kommet midtvejs mellem Viklar og Forresty, da jeg fik Øje paa ham i Daggryets graalige Lys. Jeg havde løbet det meste af Vejen, men følte ingen Træthed. Naar Had og Hævn er primus Motor, da kan et Menneske præstere utrolige Ting.

Vejen løb over en øde Hedestrækning mellem to Skove. Ikke en menneskelig Vaaning var at se. Det eneste levende, som fandtes i mange Kilometers Omkreds, var den sorte, haltende Skikkelse, som slæbte sig af Sted midt ude paa Lyngfladen.

Jeg blev et Øjeblik staaende og frydede mig over Synet af mit Bytte. Dette anskudte Vildt, der sled sig henad den sandede Vej med mit Bly i Kroppen, var sikkert nok.

— Frantz Horpyn, raabte jeg, og der var vist Jubel i min Stemme.

— Skikkelsen derude ligesom sank sammen. Saa vendte han sig og saa' tilbage.

— Nu kommer jeg. Det er Stefan Maryko, skreg jeg videre og lo en høj Latter, som ikke var min egen.

Da vendte han sig og løb. Jeg blev staaende og lo. Jeg hylede af Latter. Horpyn kunde ikke løbe med sit daarlige Ben. Han sprang som et Barn, der hopper Paradis. Kappen flagrede om ham som Vinger. Det var fuldstændig Storkedansen fra Eventyret.

— Du behøver ikke at danse for mig mere, skreg jeg midt i min Latter. — Du kan ligesaa godt dø, der hvor Du er.

Et svagt Skrig naaede mig, og jeg saa', at han tumlede om i Lyngen.

Jeg gik langsomt ud over Heden til ham. Jeg rystede af Tørst efter ham. Jeg murrede som en sulten Tiger. Mine

Muskler var som Staal. Jeg havde en Følelse af, at jeg kunde springe op i Luften og dale ned hos ham. Jeg gjorde Vold paa mig selv for ikke at løbe. Ganske langsomt vilde jeg gaa. Det skulde vare meget længe, før jeg var hos ham. Han var mig sikker nok. Om han saa havde Lommerne fyldte med Vaaben, han skulde blive min. Men det hastede ikke. Han laa derhenne og vred sig i Smerter. Med blodskudte Øjne laa han i disse Sekunder, der var Evigheder for ham — i Dødsangst og ventede mig.

Jeg gik ganske langsomt. Med Smil paa Læberne — og smaa bitte langsomme Skridt. Jeg følte, at mine Negle borede sig ind i mine Haandflader — men Smerten lindrede saa dejligt.

Der lød et Knald, en Kugle peb forbi mig, og en svag Røg steg op bag nogle lave Buske i Lyngen.

Jeg kastede mig fladt ned. Jeg havde slet ikke regnet med den Mulighed, at jeg kunde blive dræbt, nu blev det øjensynlig nødvendigt.

Jeg tog min Hat af og lagde den paa en svajende Lyngbusk, og saa mavede jeg mig frem under den næsten meterhøje Lyng.

— Stefan Maryko, raabte Horpyn hæst. — Jai foreslaa, vi goe po Kompromi.

Jeg krøb videre uden at svare. Jeg kom til at skælve af Raseri blot ved at høre den forbandede Stemme.

Det forekom mig, at jeg hørte en Lyd, der kunde tyde paa, at han var ved at rejse sig. Jeg kiggede forsigtigt op og saa' hans Haand komme til Syne over Lyngen. Den knugede om Revolveren. Han sigtede øjensynlig paa Hatten, som bevægedes til Siderne af Busken. Paa Haandens ufrivillige Bevægelse kunde jeg se, hvor afkræftet han var. Han formaaede ikke at tage Sigte. Mundingen af Revolveren beskrev vifteformede Kurver, som stadig blev større. Idet han fyrede, var jeg over ham. Jeg vred hans højre Haand rundt, indtil noget knækkedes i hans Arm. Han tabte Vaabnet, og jeg tog det lynsnart op.

En Time efter var Horpyn død.

Jeg var en Time om det.

Jeg fortryder det ikke. Jeg skammer mig over mig selv, men jeg synes, at meget maa tilgives mig.

Hver Gang jeg i Løbet af den skrækkelige Time fik Medlidenhed med den døende Øgle, saa' jeg for mig Uranas Skuldre og det skinnende Skæfte, og saa fo'r jeg atter over Resterne af ham.

Det var min Hensigt at skrive ned, hvorledes jeg tog Livet af ham, — men jeg *kan* alligevel ikke. Desuden koger mit Blod endnu ved Tanken om ham. Jeg troede, jeg var kommet over det, men det er jeg altsaa ikke. Horpyn glemmer jeg aldrig.

— — — — — I et Døgn har jeg nu vandret frem og tilbage i Cellen. Jeg har forsøgt at læse mine Opfølgelser igennem, men jeg har ikke Kræfter til det. Det, jeg har skrevet, maa blive staaende i sin Ufuldkommenhed.

Jeg sidder og venter paa Døden. Det er endnu Tid at flygte, men jeg flygter ikke.

For første Gang i lange Tider forlod jeg i Morges Cellen og gik ene rundt i Klosterets Gange.

Gennem Portens Glughul saa' jeg ud. Skarer af flygtende Mennesker drog forbi. Kvinder med smaa, klynkende Børn paa Armen; Vogne belæssede med Sengetøj og Husgeraad. Resterne af sønderskudte Hjem blev trukket henad Vejen, omgivne af Mand og Hustru, Bedstefader og Bedstemoder. Et eneste uendeligt Tog af Ulykkelige.

Det er Krigen, Bølgen med Dragemanken, der skyller over Jorden. —

I Dybet er den født, i Menneskesjælenes Dyb har den levet. Og nu raser den frem. Hjemmene brænder. Sulvende Mødre føder i Nattekulden — paa Alfarvej, Børn, der skal dø. Fædrene dræber og dræbes. Blodet damper op fra den velsignede Jord, fra den Jord, Gud har kærtegnet med sin Aande.

Det skulde komme altsammen, som Messias spaaede det.

Den store Gru skulde sænke sit afsindsmættede Mørke overalt, hvor der før var Lys.

Tæppet til det Helligste skulde atter flænges. Intet er helligt mere. Menneskets Liv er mindre værd end Dyrets.

Men den store Mening ligger bag det.

Korn vil spire paa Krigergravene. Plovmandens Sang vil lyde over Valerne.

Og gennem Tabene af Liv og Guld vil Menneskene lære, hvad Jorden er værd.

De vil med undrende Øjne se ud over Jorden og pludselig fatte, at den Klode, der syntes dem saa lille, at de maatte dræbe hinanden for at faa Plads — er uendelig stor — og at dens Rigdomme er uudtømmelige. Ikke dens Guldminer og dens Erts — men dens Mulds Gaver. —

— — — — —
— — — — —
Kanonernes Drøn lyder kraftigere. Skydningen nærmer sig. Den ensformige Lyd af de flygtende Massers Fodtrin paa den haarde Vej afbrydes nu og da af taktfaste Fodslag. Det maa være Fodfolk, som drager forbi. Der har ogsaa lydt Hornsignaler.

Mens Mørket sænker sig, bliver Støjen endnu kraftigere. Mange Mennesker løber. Jeg hører Skrig og Jamren undertiden. Nogle Gange synes jeg at have hørt Skridt i Klosters Gange.

Ind imellem Drønene fra Kanonerne lyder Knitren. Himlen oplyses nu og da af Projektører. Jeg kan se lange, hvide Vifter i Mørket, gennem Vinduet i Loftet.

Et forunderligt Liv fylder Natten. Jeg hører Hestes Vrisken, Vaabens Klirren, Klager og Eder. Jeg tror, at store Hjorder Husdyr er førte forbi. Dumpe Brøl fra angste Dyr skar igennem den evindelige Lyd af Fodtrin. Den minder om Regndraabers Fald mod et Trætag.

— — — — —
Det er Midnat nu. Menneskene er draget forbi. Der kommer ikke flere. — Eller kan jeg ikke høre deres Fodtrin,

fordi Skydningen nu er saa stærk, at alle Lyde dræbes af Detonationerne.

Jeg føler, at Tiden nærmer sig. Og jeg vil slutte mine Optegnelser.

De har været mit eneste Selskab i de mange Døgn.

De fødtes i mig, da jeg for sidste Gang dvælede ved Uranas Grav paa Viklars Kirkegaard. De fik Form, medens jeg vandrede tværs over Europa, uden Maal og Med. Jeg blot gik og gik, for at komme længere bort fra Tronhof.

— Og jeg har skrevet dem ned her i denne Celle, mens mit Liv randt ud.

Det er mod min Villie, at de slutter med Hævn og Had og Drab. Jeg har, svag som jeg er, lyttet til og lydt Stemmer i min egen Sjæl, og har mange Steder tabt mit Maal af Syne.

Jeg vilde kun skrive om Jules Giffards Messias-Tanke, men jeg har skrevet om meget andet.

Fra den Dag, da dette gæstfri Kloster aabnede sine Porte for mig jagede, dødstrætte Mand, har jeg ikke villet tænke paa andet end at gøre min Pligt som hans Discipel.

Men hvor er hans Evangelium. Vil jeg ikke forgæves lede i disse Blade.

Det er saa fattigt og saa lidet, det jeg har evnet, men jeg har gjort mit Bedste.

De eneste Mennesker, der vidste, hvorledes Giffard vilde berige sin Klode, er døde.

En Dolk med et funklende Skæfte gjorde Urana Maryko taus. Og disse Fingre, der fatter om Penneskæftet, rev Horpyns Øjne ud, mens mine Tænder flængede hans Strube.

Gud være mig en naadig Dommer.

— — — — —

— Nu er det Slut. Jeg magter ikke at skrive mere. Klosters Mure skælver. Det hviner derude i Dagningen. Øjeblikket er kommet. Uvejret er over mig.

Drønene tager til i Styrke. Det knitrer og hvisler, det koger og syder i Luften. — Aanderne kommer ridende paa

Stormen, — Vredens Aander, der lo i Natten, da Palladys Baal hvirvlede sine Flammer mod de jagende Skyer — i Tronhof-Dalen, — de er her atter.

Der skydes paa Klosteret. Jeg hører Hvælvingerne brage sammen. Murene rokker. Gulvene gynger. —

Herre i Himlen, vær ham naadig, Morderen Stefan Maryko — der nu vil kaste sig paa sine Knæ og give sin Aand i Dine Hænder. — — — —

Jorden skælver. Murene revner. — Døendes Skrig væl-der mod Himlen. Flammer af Lyde. — Bølgen, Bølgen med Dragemanken bryder sin Kam over det vaklende Kloster.

Urana, Elskede, jeg kommer. — Jeg

Sekstende Kapitel.

Det dræbte Evangelium.

Der var Blod paa det sidste Blad af Stefan Marykos Optegnelser. Døden, som han længtes efter, har revet Pennen ud af hans Haand. Hans Liv sluttede med hans Optegnelser.

Jeg vil tænke, at han ikke kunde finde nogen lykkeligere Død. At blive pustet bort, medens Tankerne kredser om Livets lyse Fantom, det maa vel nok være den skønneste Død.

Jeg skriver disse Linier om ham, fordi jeg er kommet til at holde af ham, efterhaanden.

Stefan Maryko har intet med *Messias* at gøre, udover det, at han er Meddeleren. Men som Mennesketype er han saavist interessant, som han repræsenterer mange, mange fine, gode, følsomme Mennesker, hvis Ærlighed og Idealisme, Analysetørst og ubarmhjertige Selvkritik gør dem til Stakler.

»LIVET ER IKKE FOR DIG« kunde der staa paa deres Gravsten — med Sandhed.

De er som det lille Barn i det aabne Fjerdelsvindue, der ler mod Solen og vinker til Fuglene — og styrter ned.

Stefan Maryko har været sin egen Aktør og sin egen Defensor. Enhver Anklage og ethvert Forsvar er overflødig.

Han har følt, at der hvilede en Opgave paa hans Skuldre, og at han ikke magtede at løfte den. Han finder Forløsning for sit Martyrium i den husvalende Tanke, at det var Guds Mening, at Opgaven ikke skulde løftes.

Det er muligt, at der her ligger et Emne for en teologisk Doktordisputats. Matematisk Kristendom er en Kunst for sig, som jeg mangler Betingelser for at kunne fordybe mig i.

Stefan Maryko, den ærlige, enfoldige Sjæl, har ikke gisnet.

Var Jules Giffard Guds Søn, var han Messias, det er det stadig tilbagevendende Spørgsmaal hos ham. I et Øjeblik tror han det, i næste tvivler han.

Jeg synes, det har saa liden Betydning, saa illusorisk Værdi, at søge Spørgsmaalet besvaret.

Det er Jules Giffards Kongstanke, der interesserer.

Det er hans Kritik over Menneskene og deres Misbrug af Kloden, der rummer noget lærerigt. Han finder en Aarsag til Verdenskrigen, som synes langt simplere og sandere end det europæiske Diplomati's.

Staterne er som en Flok Børn, der plukker Blomster paa en Eng, der bugner af Blomster. Hvert Barn kunde plukke flere, end det kunde bære. Men ingen faar Tid til at plukke. For saa snart et Barn bøjer sig efter en Blomst, fyger alle de andre løs paa Blomsten. Alle vil have netop den Blomst. —

Og under Kampen om den *trampes Blomsten ned*.

Naar Dagen er gaaet, vandrer Børnene hjem — uden en eneste Blomst. — Men Engen er hærget. Hver eneste Blomst er trampet ned — knækket og knust.

Menneskene dræber hverandre for at faa Plads. — Men

der er Plads nok. Mulden vrider sig i Smerte, som Dyret, hvis spændte Yver ikke tømmes for Mælk, — Plovmanden indøver Bajonetgreb, medens Kanonernes Forspand æder Sædekornet.

Men lad os da tro paa Marykos Optimisme. Lad os tro paa, at den Muld, de Agre, der har ligget brak, fordi Menneskene havde saa travlt med at grave — *under* — den, for at finde Guld, at de atter maa blive bestrøgne med hængende Hænder. Europas Agre har kostet Milliarder i disse Aar — de er dyre nok. I hvert Markskel ligger unge, stærke Mennesker gravet ned. Hver Plovfure er som en Afløbsrende fra et Slagteri.

Det er Mulden, der kæmpes om, — den glemte Muld.

— Men Mulden hævner sig. Den drikker Blodet af de Mennesker, der glemte den.

Stefan Maryko skriver, at Kornet vil gro paa Krigergravene, at Plovmandens Sang skal lyde over Valerne.

Det vil ske. Men hvornaar vil det ske.

Og hvornaar vil Underet ske, som Geniet Jules Giffard gennem Maryko bebudede.

Hvornaar vil det *dræbte Evangeliums* Ord faa Kød og Blod.

Vil vor ødsle Gud atter en Gang tilbyde Menneskene Universets Rigdomme. — Vil Skatkammeret, til hvis Dør Jules Giffard fik Nøglen, blive aabnet af en anden. — Vil det ske, naar Klodens Børn om Tusinder af Aar er i den yderste Nød. — Eller er den lyse, mægtige Røst, der klang i min Drøm om den store Jonglør, forstummet for evigt.

— Jeg sender Een, havde det runget i Uendeligheden.

— *Een*, havde Svaret været. — Send Legioner, og de vil blive slagne.

Hvis Jules Giffard var denne *Een*, da blev han slagen.

Er Grænsen for det yderste Taalmod naaet. Var den store Hulken i Mørket, Faderens Opgivelse.

Seklerne vil svare. —

Vi maa synke hen i et grublende Haab om Hjælp udefra efter dette.

Vi, Generationen, der bærer det mest gigantiske Fejltrin, som nogen Sinde er begaaet paa denne Jord, vi, der har *dræbt Evangeliet*. — Ikke Religionernes Evangelier alene, men *Menneskenes*, — vi maa synke paa Knæ for *Barnet*, Gudebilledet paa Jorden, den kommende Slægt, der skal bære de kommende Slægter.

Vi maa gøre Barnet til vor Skriftefader. Vi maa, mens vi søger Glemsel i dets troskyldige Øjne, sige:

— Tilgiv Din Fader og Din Moder, som fik et Slot i Arv og giver Dig en Ruin. Vi tændte en Verdensbrand, som vi ikke kunne slukke. Vi ødte Jorden. —

Barn, tilgiv os. Forband ikke vore Grave. Vi ofrer Dig alt, hvad vi har tilbage af vort Liv.

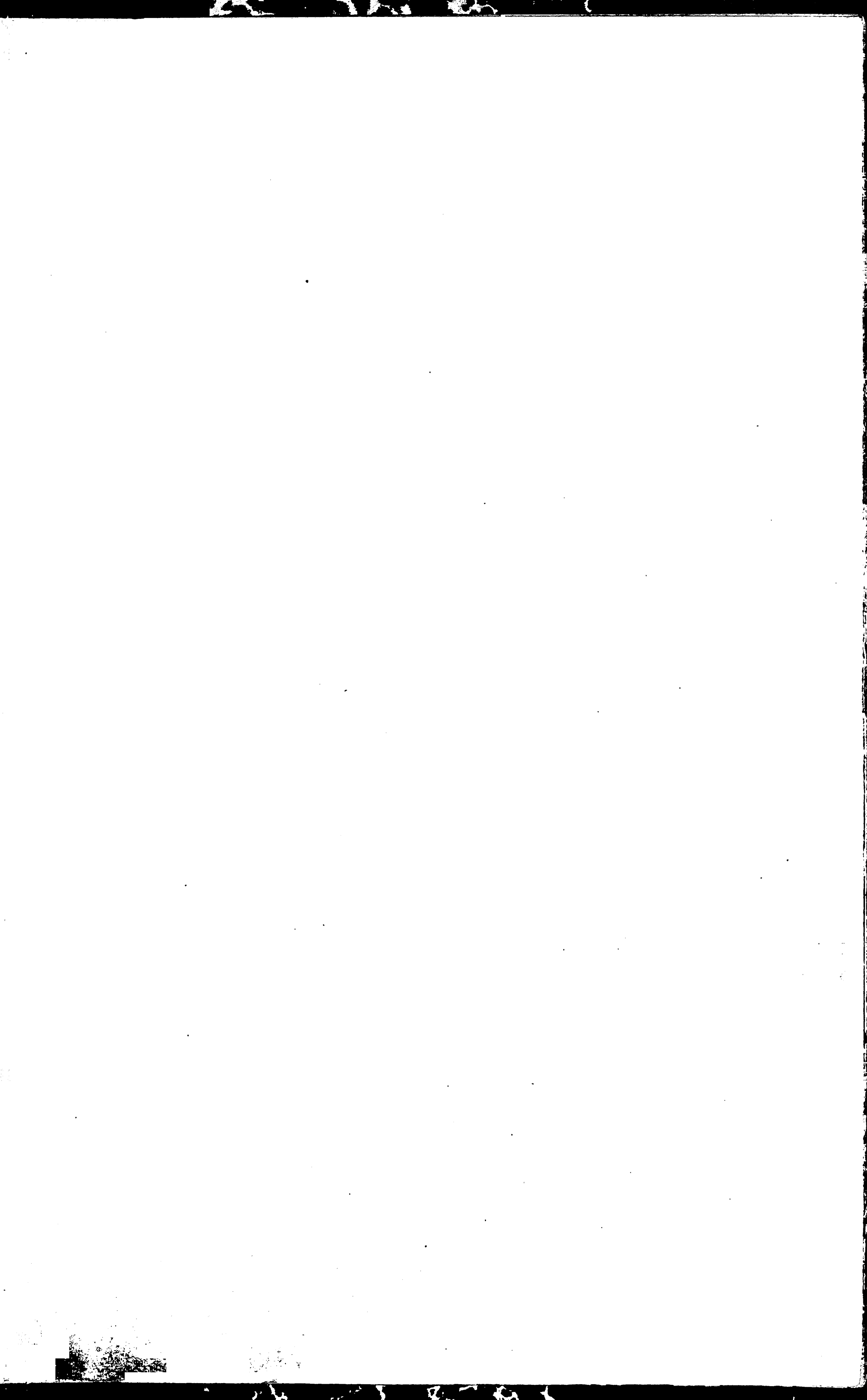
Lær af vore Fejl. Bliv klog og god. Gør Dig den velsignede Jord underdanig, som har drukket vort Blod.

Før Slægterne opad. Husk det, vi glemte, at vi kun lever for de Slægter, der kommer.

Det er vor Messias-Gerning paa Jorden.

Derfor fødtes vi.

ENDE.

A. G. FRISENETTE'S FORLAG ^{A/S}

NYHEDER

CHR. E. L. MORTENSEN

CONCHITA

EN KUNSTNER-ROMAN

PRIS: 3 KR. 50 ØRE.

.....

HANS HEELAND

DEN STORE HARPE

IRSKE FORTÆLLINGER

PRIS: 3 KR. 50 ØRE.

A. G. FRISENETTE'S FORLAG ^{A/S}

